ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 99
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2010
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1973, 1980, 1985, 1990, 1991, 1995, 2003, 2008

Παρόν και μέλλον είναι η ΑΝΑΡΧΙΑ και οι ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ που δείχνουν το δρόμο της

1973, 1980, 1985, 1990, 1991, 1995, 2003, 2008

Παρόν και μέλλον είναι η ΑΝΑΡΧΙΑ και οι ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ που δείχνουν το δρόμο της

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Δευτέρα 15 Νοεμβρίου ώρα 6³⁰μμ

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Πολυτεχνείου 1995, το κράτος και η εκσυγχρονιστική αναδίπλωσή του

Τρίτη 16 Νοεμβρίου ώρα 6³⁰μμ

Επαναστατική προοπτική, Αντάρτικα Πόλης και Αναρχία

Έκθεση φωτογραφίας - Προβολές Βίντεο

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν σε διάφορες περιοχές από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

«Με ρώτησε αν ήταν ρύζι. Του είπα ότι δεν είναι ρύζι, είναι κριθαράκι. Με ρώτησε τι είναι το κριθαράκι και εγώ του είπα: κρι-θα-ρά-κι».

Χάρης Παμπούκης, υπερυπουργός επικρατείας και επενδύσεων, στο κεντρικό δελτίο μεγάλου τηλεοπτικού σταθμού, προς τους έκθαμβους δημοσιογράφους.

Είναι γεγονός ότι σε «κρίσιμες στιγμές για την χώρα», ακόμα και η βλακεία από το στόμα του υπεύθυνου, για τις επενδύσεις, υπουργού προς τον υποψήφιο επενδυτή αποκτά την δική της μυστηριακή σημασία. Μια γελοία κολακεία, μια ασυναρτησία και μια κωλοτούμπα μπορεί να αποβεί πιο χρήσιμη από τις γνωμοδοτήσεις εκατό θινκ-τανκ (δεξαμενές σκέψης), είναι ικανή να απογειώσει στο πάνθεον των σωτήρων της χώρας τον Παμπούκη και αυτό είναι κάτι που ο Παμπούκης το ξέρει. Πόσο μάλλον όταν ο Παμπούκης εξηγεί τι είναι το ταπεινο ζυμαρικό, το κρι-θα-ρά-κι, στον Κίτρινο Ήλιο των επενδύσεων, τον κινέζο πρωθυπουργό Τζιαμπάο. Κάθε κουβέντα του κίτρινου κομμουνιστή αξίζει δισεκατομμύρια, ελαιόλαδο θέλει ο Τζιαμπάο και το Κοινοβούλιο σείεται από τα χειροκροτήματα, χειροκροτούν ως και οι Καρυάτιδες απο την Ακρόπολη. Εννοείται ότι κόβεται κάθε συζήτηση για το μερίδιο των Κίτρινων Κατακτητών, οι τοπικές Πράβντα και Ισβέστια το λένε καθαρά με μια φωνή «Ας το καταλάβουν όλοι ότι τα λιμάνια είνα κινεζικά, απο την εποχή του Περικλή».

Φαστ τράκ επενδύσεις και όποιοι δεν κατάλαβαν, ε-πε-νδύ-σεις. Μόνο μια προϋπόθεση: να μην εκπέμπουν διοξείδιο του άνθρακα. Αν πρόκειται για ραδιενεργά απόβλητα, για πετρελαϊκά απόβλητα, αν χρειαστεί να ξεριζωθεί η γη, να μαυρίσει ο αέρας, να βουλιάξουν μερικά νησιά, και να σχιστεί η γή στα δύο, τότε μάλιστα, οι επενδύσεις είναι «πράσινες» και οι σκλάβοι θα πρέπει να δουλέψουν εθελοντικά. Ποιός, ακόμα και ο πιο κακόπιστος, μπορεί να κατηγορήσει τους κυβερνώντες για αδράνεια; Ακόμα και ο πρίγκηψ Νικόλαος των Παπανδρέου άφησε κατα μέρος τις πριγκηπικές ασχολίες για να πείσει τους Σαουδάραβες, για λίγες στάλες από καρκινογόνες νάφθες και τοξικά αέρια. Πως θα ξεδιψάσει η ελληνική γή και πως θα ξαναβθίσουν τα λουλούδια χωρις τα πολύτιμα αραβικά πετρελαϊκά απόβλητα;

Και όμως, όσα δεν φτάνουν οι περιβαλλοντικές οργανώσεις, οι κινήσεις πολιτών και τα τοπικά κινήματα, τα φτάνει ο παγκόσμιος νομισματικός και ενεργειακός πόλεμος. «Ξαφνικά» οι πολυχρονεμένοι άραβες αποφάσισαν ότι δεν τους συμφέρει η εγκατάσταση της χωματερής τους στην Αιτωλοακαρνανία και ο εφιάλτης έσβησε προτού καλά-καλά το καταλάβουμε.

Καλά, και η αριστερά πού βρίσκεται μπροστά σε τόσες κοσμογονικές αλλαγές;

Στους καιρούς των Μνημονίων και της απόλυτης κοινωνικής απαξίωσης του πολιτικού συρφετού, και της συντριπτικά μεγάλης αποχής που όλοι περιμένουν, ακόμα και η καρπαζιά ισοδυναμεί με παράσημο. Κάθε μαϊμουδιά και κάθε ρεζιλίκι πού τραβάει την προσοχή των περαστικών μπορεί να αποβεί πολύτιμο για την πολιτική επιβίωση των αριστερών ρεταλιών.

Δεν μπορεί να εξηγηθεί αλλιώς η επιμονή όλων των αριστερών κομμάτων να γιαουρτωθούν και να προπηλακιστούν μπροστά στις κάμερες των τηλεοπτικών συνεργείων. Τον χορό έσυρε ο υποψήφιος δήμαρχος του ΚΚΕ, Ν. Σοφιανός, που περίμενε υπομονετικά στην πλατεία του Αγ. Παντελεήμονα μέχρι να δεχτεί το πολυπόθητο γιαούρτι από τους «αγανακτισμένους πολίτες». Την δόξα του εζήλεψε και ο Αλέκος Αλαβάνος (της αποΔΝΤοποιημένης Αττικής) που έπεσε με φόρα πάνω σε ένα κεσεδάκι για να μπορέσει να δώσει μερικές συνεντεύξεις τύπου. Την επόμενη κιόλα μέρα, ο περιοδεύων θιάσος της Ανοιχτής Πόλης κατέβηκε με τα ΜΑΤ για να εισπράξει μερικές φτυσιές που θα εξαργυρωθούν στο εκλογικό ταμείο με κάποιες αντιφασιστικές ψήφους.

Και όμως υπάρχει ελπίδα. Όσοι, μέσα στην οικονομική κρίση και την καλπάζουσα ανεργία, θέλουν να θησαυρίσουν, υπάρχουν λύσεις! Η εφημερίδα «Καθημερινή» ενημερώνει τους κατόχους άχρηστων πτυχίων και μεταπτυχιακών τίτλων ότι το μέλλον είναι η εκτροφή... σαλιγκαριών. Επιτυχημένοι σαλιγκαροτρόφοι εξηγούν: *«Δεν μπορούσα να ζω με 610 ευρώ τον μήνα και δεν άντεχα να ζητάω άλλο από τους γονείς μου. Εμαθα για τα σαλιγκάρια ψάχνοντας στο Διαδίκτυο και αποφάσισα να το τολμήσω, αξιοποιώντας το οικογενειακό κτήμα».* Και η αποκλειστική αντιπρόσωπος του Διεθνούς Ινστιτούτου Σαλιγκαροτροφίας (Δ.Ι.Σ.) βεβαιώνει ότι *«ηλεκτρολόγοι, μηχανικοί, καθηγητές, δικηγόροι, έμποροι κ.ά., άνθρωποι με πτυχία και προϋπηρεσία στους τομείς τους, ακολουθούν τώρα μια ανταγωνιστική και επιτυχημένη καριέρα»!*

Σοκ και Δέος

Μια ισχυρότατη έκρηξη αναστάτωσε μια Κυριακή το κέντρο της Αθήνας. Η αστυνομία είχε απο νωρίς αποκλείσει την περιοχή

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Η «κρίση», ολοένα και με πιο ταχείς ρυθμούς, ντύνεται με τον εσχατολογικό μανδύα που έρχεται να κρύψει τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς. Το «τέλος της ιστορίας» διαδέχεται το «τέλος της κοινωνίας», αφού η αυγή της «νέας εποχής» φωτί-

δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε ακόμη να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος

κρι-θα-ρά-κι».

Χάρης Παμπούκης, υπερυπουργός επικρατείας και επενδύσεων, στο κεντρικο δελτίο μεγάλου τηλεοπτικού σταθμού, προς τους έκθαμβους δημοσιογράφους.

Είναι γεγονός ότι σε «κρίσιμες στιγμές για την χώρα», ακόμα και η βλακεία από το στόμα του υπεύθυνου, για τις επενδύσεις, υπουργού προς τον υποψήφιο επενδυτή αποκτά την δική της μυστηριακή σημασία. Μια γελοία κολακεία, μια ασυναρτησία και μια κωλοτούμπα μπορεί να αποβεί πιο χρήσιμη από τις γνωμοδοτήσεις εκατό θινκ-τανκ (δεξαμενές σκέψης), είναι ικανή να απογειώσει στο πάνθεον των σωτήρων της χώρας τον Παμπούκη και αυτό είναι κάτι που ο Παμπούκης το ξέρει. Πόσο μάλλον όταν ο Παμπούκης εξηγεί τι είναι το ταπεινο ζυμαρικό, το κρι-θα-ρά-κι, στον Κίτρινο Ήλιο των επενδύσεων, τον κινέζο πρωθυπουργό Τζιαμπάο. Κάθε κουβέντα του κίτρινου κομμουνιστή αξίζει δισεκατομμύρια, ελαιόλαδο θέλει ο Τζιαμπάο και το Κοινοβούλιο σείεται από τα χειροκροτήματα, χειροκρο-

σχιστεί η γη στα δύο, τότε μάλιστα, οι επενδύσεις είναι «πράσινες» και οι σκλάβοι θα πρέπει να δουλέψουν εθελοντικά. Ποιός, ακόμα και ο πιο κακόπιστος, μπορεί να κατηγορήσει τους κυβερνώντες για αδράνεια; Ακόμα και ο πρίγκηψ Νικόλαος των Παπανδρέου αφησε κατα μέρος τις πριγκηπικές ασχολίες για να πείσει τους Σαουδάραβες, για λίγες στάλες από καρκινογόνες νάφθες και τοξικά αέρια. Πως θα ξεδιψάσει η ελληνικη γή και πως θα ξανανθίσουν τα λουλούδια χωρις τα πολύτιμα αραβικά πετρελαϊκά απόβλητα;

Και όμως, όσα δεν φτάνουν οι περιβαλλοντικές οργανώσεις, οι κινήσεις πολιτών και τα τοπικά κινήματα, τα φτάνει ο παγκόσμιος νομισματικός και ενεργειακός πόλεμος. «Ξαφνικά» οι πολυχρονεμένοι άραβες αποφάσισαν ότι δεν τους συμφέρει η εγκατάσταση της χωματερής τους στην Αιτωλοακαρνανία και ο εφιάλτης έσβησε προτού καλά-καλά το καταλάβουμε.

Καλά, και η αριστερά πού βρίσκεται μπροστά σε τόσες κοσμογονικές αλλαγές;

Στους καιρούς των Μνημονίων και της απόλυτης κοινωνικής απαξίωσης του πολιτι-

ντελεήμονα μέχρι να δεχτεί το πολυπόθητο γιαούρτι από τους «αγανακτισμένους πολίτες». Την δόξα του εζήλεψε και ο Αλέκος Αλαβάνος (της αποΔΝΤοποιημένης Αττικής) που έπεσε με φόρα πάνω σε ένα κεσεδάκι για να μπορέσει να δώσει μερικές συνεντεύξεις τύπου. Την επόμενη κιόλα μέρα, ο περιοδεύων θιάσος της Ανοιχτής Πόλης κατέβηκε με τα ΜΑΤ για να εισπράξει μερικές φτυσιές που θα εξαργυρωθούν στο εκλογικό ταμείο με κάποιες αντιφασιστικές ψήφους.

Και όμως υπάρχει ελπίδα. Όσοι, μέσα στην οικονομική κρίση και την καλπάζουσα ανεργία, θέλουν να θησαυρίσουν, υπάρχουν λύσεις! Η εφημερίδα «Καθημερινή» ενημερώνει τους κατόχους άχρηστων πτυχίων και μεταπτυχιακών τίτλων ότι το μέλλον είναι η εκτροφή... σαλιγκαριών. Επιτυχημένοι σαλιγκαροτρόφοι εξηγούν: «*Δεν μπορούσα να ζω με 610 ευρώ τον μήνα και δεν άντεχα να ζητάω άλλο από τους γονείς μου. Εμαθα για τα σαλιγκάρια ψάχνοντας στο Διαδίκτυο και αποφάσισα να το τολμήσω, αξιοποιώντας το οικογενειακό κτήμα*». Και η αποκλειστική αντιπρόσωπος του Διεθνούς Ινστιτούτου Σαλιγκαροτροφίας (Δ.Ι.Σ.) βεβαιώνει ότι «*ηλεκτρολόγοι, μηχανικοί, καθηγητές, δικηγόροι, έμποροι κ.ά., άνθρωποι με πτυχία και προϋπηρεσία στους τομείς τους, ακολουθούν τώρα μια ανταγωνιστική και επιτυχημένη καριέρα*»!

Σοκ και Δέος

Μια ισχυρότατη έκρηξη αναστάτωσε μια Κυριακή το κέντρο της Αθήνας. Η αστυνομία είχε απο νωρίς αποκλείσει την περιοχή της Ομονοίας, προειδοποιώντας με πινακίδες για επικείμενη έκρηξη, δεν ήταν, όμως, αυτό αρκετό, όπως φαίνεται, για τους λιγοστούς περαστικούς, τους θαμώνες από τις κοντινές πιάτσες ναρκωτικών και πορνείας, τα λεφούσια των μεταναστών, των μικροπωλητών απομιμήσεων διάσημων σχεδιαστών και των πελατών της αθηναϊκής Chinatown, που εκείνη την ώρα έσφυζε από ζωή. Αλλόφρονες άρχισαν αρκετοί να τρέχουν δεξιά και αριστερά σκουντώντας τους φιλοπερίεργους που είχαν συρρεύσει από κάθε γωνία της Αθήνας για να καταγράψουν με τις φωτογραφικές τους μηχανές το αξιοπερίεργο συμβάν.

Όπως έγινε αργότερα γνωστό, η τρομοκρατική οργάνωση «Δήμος Αθηναίων» ανέλαβε την ευθύνη για την ανατίναξη του παλιού κτιρίου του ΝΑΤ (Ναυτικού Απομαχικού Ταμείου). Ο σκοπός, όμως, για τους κρατικούς οικοακτιβιστές μας, αγιάζει τα

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Η «κρίση», ολοένα και με πιο ταχείς ρυθμούς, ντύνεται με τον εσχατολογικό μανδύα που έρχεται να κρύψει τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς. Το «τέλος της ιστορίας» διαδέχεται το «τέλος της κοινωνίας», αφού η αυγή της «νέας εποχής» φωτίζει τις ανάγκες της επιβίωσης που «οφείλουν» να υποσκελίσουν τις πραγματικά ανυπόφορες συνθήκες ανελευθερίας.

Η λέξη «χρέος», η έννοια «καταστροφή» με ή χωρίς επιθετικούς προσδιορισμούς (οικονομική, περιβαλλοντική κ.ά.), υπονοεί, κατασκευάζει και βαρύνει με «νέα καθήκοντα» και κανόνες τους υπηκόους. Όλοι είναι υπεύθυνοι, όλοι έχουν μερίδιο ενοχής, όλοι «δικαιούνται» να περιμένουν την μήνι, να δεχθούν το «τίμημα» του κοινωνικού εκφυλισμού, της καταναλωτικής ευμάρειας του παρελθόντος.

Σαν νέοι αμαρτωλοί «προπατορικών αμαρτημάτων», οι υπήκοοι θα πρέπει αγόγγυστα και μαρτυρικά να υπομείνουν τους όρους του εξαγνισμού, χρεωμένοι μέχρι νεωτέρας με ποινές που πρέπει να εκτίσουν χωρίς ελπίδα αναστολής, χωρίς προοπτική αποπληρωμής. Το τετελεσμένο του πράγματος ολοκληρώνει τον **θρησκευτικό χαρακτήρα της «κρίσης»**. Οι συνεχείς αναγγελίες των δεινών, τα συνεχή πιστοποιητικά θανάτου, που εκδίδονται από τους ειδικούς τραπεζίτες, οικονομολόγους, εκπροσώπους των άξιων διαδόχων της «ιεράς συμμαχίας», έρχονται για να δώσουν συνεχείς παρατάσεις στην αγωνία και να **διαβεβαιώνουν διαρκώς: τα πράγματα μπορούν να χειροτερέψουν και θα χειροτερεύουν συνεχώς**.

Και αφού ο εξαγνισμός αργεί, οι κολασμένοι είναι ήδη καταδικασμένοι σαν νεκροζώντανοι: σε ...πενήντα χρόνια η «κρίση» θα έχει αντιμετωπισθεί, η παγκόσμια διακυβέρνηση θα βασιλέψει και μαζί της θα επέλθει η ευημερία, η ισορροπία των

λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε ακόμη να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος
ΦΥΛΛΟ 99
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2010
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

κομμουνιστή αξίζει δισεκατομμύρια, ελαιόλαδο θέλει ο Τζιαμπάο και το Κοινοβούλιο σείεται από τα χειροκροτήματα, χειροκρο-

μπροστά σε τόσες κοσμογονικές αλλαγές;

Στους καιρούς των Μνημονίων και της απόλυτης κοινωνικής απαξίωσης του πολιτι-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Η «κρίση», ολοένα και με πιο ταχείς ρυθμούς, ντύνεται με τον εσχατολογικό μανδύα που έρχεται να κρύψει τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς. Το «τέλος της ιστορίας» διαδέχεται το «τέλος της κοινωνίας», αφού η αυγή της «νέας εποχής» φωτίζει τις ανάγκες της επιβίωσης που «οφείλουν» να υποσκελίσουν τις πραγματικά αvυπόφορες συνθήκες ανελευθερίας.

Η λέξη «χρέος», η έννοια «καταστροφή» με ή χωρίς επιθετικούς προσδιορισμούς (οικονομική, περιβαλλοντική κ.ά.), υπονοεί, κατασκευάζει και βαρύνει με «νέα καθήκοντα» και κανόνες τους υπηκόους. Όλοι είναι υπεύθυνοι, όλοι έχουν μερίδιο ενοχής, όλοι «δικαιούνται» να περιμένουν την μήνι, να δεχθούν το «τίμημα» του κοινωνικού εκφυλισμού, της καταναλωτικής ευμάρειας του παρελθόντος.

Σαν νέοι αμαρτωλοί «προπατορικών αμαρτημάτων», οι υπήκοοι θα πρέπει αγόγγυστα και μαρτυρικά να υπομείνουν τους όρους του εξαγνισμού, χρεωμένοι μέχρι νεωτέρας με ποινές που πρέπει να εκτίσουν χωρίς ελπίδα αναστολής, χωρίς προοπτική αποπληρωμής. Το τετελεσμένο του πράγματος ολοκληρώνει τον **θρησκευτικό χαρακτήρα της «κρίσης»**. Οι συνεχείς αναγγελίες των δεινών, τα συνεχή πιστοποιητικά θανάτου, που εκδίδονται από τους ειδικούς τραπεζίτες, οικονομολόγους, εκπροσώπους των άξιων διαδόχων της «ιεράς συμμαχίας», έρχονται για να δώσουν συνεχείς παρατάσεις στην αγωνία και να **διαβεβαιώνουν διαρκώς: τα πράγματα μπορούν να χειροτερέψουν και θα χειροτερεύουν συνεχώς**.

Και αφού ο εξαγνισμός αργεί, οι κολασμένοι είναι ήδη καταδικασμένοι σαν νεκροζώντανοι: σε ...πενήντα χρόνια η «κρίση» θα έχει αντιμετωπισθεί, η παγκόσμια διακυβέρνηση θα βασιλέψει και μαζί της θα επέλθει η ευημερία, η ισορροπία των αγορών και θα ευοδωθεί η ευτυχία των υπηκόων.

Μέχρι τότε; Ο Σώζων εαυτόν σωθήτω. Όλοι εναντίον όλων. Πρόγευση ή απειλή και σημάδια του «αναπόφευκτου» μελλοντικού αφανισμού, που δεν μπορεί παρά να επέλθει –εάν δεν βασιλέψει η παγκόσμια διακυβέρνηση–, είναι η έξαρση της εγκληματικότητας, η εξόντωση για λίγα ευρώ ενός κολασμένου από έναν άλλο, αλλά και η «τρομοκρατία» που πλέον αποδεικνύεται «σατανική», αφού επαγγέλλεται και αυτή έναν άλλο αφανισμό χωρίς όρους(;): εκείνη των ...υπεύθυνων-αμάχων.

Σε πείσμα όλων αυτών, ας περιγελάσουμε την κρίση, τους καιρούς της «τελικής αναμέτρησης», της «αναπόφευκτης» απανθρωποποίησης και την υποδούλωση που επιτάσσει η «κατάσταση έκτακτης ανάγκης». Ας προτάξουμε το ήθος, την αδελφοσύνη και την αυταπάρνηση της αναρχικής δράσης για την καταστροφή των δεσμών της κάθε εξουσίας, παλιών και νέων.

Νοέμβριος 2010

στο Διαδίκτυο και αποφάσισα να το τολμήσω, αξιοποιώντας το οικογενειακό κτήμα». Και η αποκλειστική αντιπρόσωπος του Διεθνούς Ινστιτούτου Σαλιγκαροτροφίας (Δ.Ι.Σ.) βεβαιώνει ότι *«ηλεκτρολόγοι, μηχανικοί, καθηγητές, δικηγόροι, έμποροι κ.ά., άνθρωποι με πτυχία και προϋπηρεσία στους τομείς τους, ακολουθούν τώρα μια ανταγωνιστική και επιτυχημένη καριέρα»*!

Σοκ και Δέος

Μια ισχυρότατη έκρηξη αναστάτωσε μια Κυριακή το κέντρο της Αθήνας. Η αστυνομία είχε απο νωρίς αποκλείσει την περιοχή της Ομονοίας, προειδοποιώντας με πινακίδες για επικείμενη έκρηξη, δεν ήταν, όμως, αυτό αρκετό, όπως φαίνεται, για τους λιγοστούς περαστικούς, τους θαμώνες από τις κοντινές πιάτσες ναρκωτικών και πορνείας, τα λεφούσια των μεταναστών, των μικροπωλητών απομιμήσεων διάσημων σχεδιαστών και των πελατών της αθηναϊκής Chinatown, που εκείνη την ώρα έσφυζε από ζωή. Αλλόφρονες άρχισαν αρκετοί να τρέχουν δεξιά και αριστερά σκουντώντας τους φιλοπερίεργους που είχαν συρρεύσει από κάθε γωνία της Αθήνας για να καταγράψουν με τις φωτογραφικές τους μηχανές το αξιοπερίεργο συμβάν.

Όπως έγινε αργότερα γνωστό, η τρομοκρατική οργάνωση «Δήμος Αθηναίων» ανέλαβε την ευθύνη για την ανατίναξη του παλιού κτιρίου του ΝΑΤ (Ναυτικού Απομαχικού Ταμείου). Ο σκοπός, όμως, για τους κρατικούς οικοακτιβιστές μας, αγιάζει τα μέσα και δεν είναι άλλος από την δημιουργία ενός πάρκου (τι ωραία!) πάνω στα ερείπια ενός άχρηστου κρατικού κτιρίου, του ΝΑΤ, που στο κάτω-κάτω δεν θα ξαναδώσει σύνταξη σε κανένα απόμαχο ναυτικό. Ο «Δήμος Αθηναίων» δεσμέυτηκε ότι θα κατεδαφίσει και άλλα κρατικά κτίρια, όπως το ΙΚΑ, το ΤΕΒΕ και άλλα ακόμα με διαφορα εξωτικά και άχρηστα αρκτικόλεξα, που έδιναν κάποτε συντάξεις στους «δικαιούχους» τους, για να γίνει επιτέλους η Αθήνα μια τροπική κηπούπολη. Στις ευρύχωρες πλατείες και στους ατελείωτους πεζόδρομους τα ζόμπι θα μπορούν να χορεύουν δαιμονισμένα και να τραγουδούν με φρι-

Τα «ΝΕΑ» Σαλόνια της Εξουσίας, οι Αριστεροί ένοικοι και η Αναρχική Προοπτική

Στην πρόσφατη διακαναλιακή του συνέντευξη ο Παπανδρέου γνωρίζοντας φυσικά (από «μυστικά» γκάλοπ) για την επικείμενη εκλογική διαδικασία, ότι τα επιθυμητά νούμερα, όχι απλά δεν βγαίνουν, αλλά θα αποτυπώσουν έντονα, μέσω της αποχής, την κοινωνική οργή, διαψεύδοντας την δήθεν κατανόηση εκ μέρους της κοινωνίας για την επιβολή των σκληρών μέτρων για την «σωτηρία της πατρίδος», προχώρησε στο συνήθη εκβιασμό. «Η εμένα ή το χάος», είπε, μ' άλλα λόγια, περιγράφωντας ως χάος την προσφυγή στις κάλπες για εκλογή νέας κυβέρνησης, την ενδεχόμενη «ακυβερνησία» και το άνοιγμα του δρόμου για κυβέρνηση συνεργασίας, αφού αν όντως βουλιάξει το Πασοκ στις λεγόμενες αυτοδιοικητικές καλλικρατικές εκλογές το ίδιο θα γίνει και σε ενδεχόμενες βουλευτικές που θα ακολουθήσουν με αποτέλεσμα να επικρατήσουν τα σενάρια μιας ή περισσοτέρων κυβερνήσεων συνεργασίας, ή αλλιώς προσωπικοτήτων, όπως ο σερ Βασίλειος Μαρκεζίνης.

Πρόκειται για τον πολυδιαφημισμένο, το τελευταίο διάστημα, σερ Μαρκεζίνη, που «καθήλωσε» την εκδοτική, επιχειρηματική και πολιτική αφρόκρεμα, που παραβρέθηκε με ευλάβεια σε ομιλία στα μέσα Οκτώβρη με αφορμή την έκδοση του νέου του βιβλίου «Μια νέα εξωτερική πολιτική για την Ελλάδα». Ομιλία που παρακολούθησαν 2000 άτομα στην κατάμεστη αίθουσα της Μ. Βρετανίας, από το πασόκο νομικό (και υπερασπιστή, το «βρώμικο '89», του Α. Παπανδρέου) Αντ. Βγόντζα που παρουσίασε και το συγγραφέα και το έργο του, μέχρι τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Ιερώνυμο, τον ευρωβουλευτή Σταύρο Δήμα, την υπουργό Εργασίας Λ. Κατσέλη, την κυρία Σαμαρά, ακαδημαϊκούς, καθηγητές, πρέσβεις, νομικούς, οικονομολόγους, τραπεζίτες, εκδότες και γενικώς «περίλαμπρα» άλλα τινά ονόματα της πολιτικής και επιχειρηματικής ελίτ.

Ο σερ που θεωρείται παγκόσμια αυθεντία στο συγκριτικό δίκαιο, έχει γράψει 34 βιβλία και 130 νομικά άρθρα, έχει διδάξει στην Οξφόρδη στο Λάιντεν της Ολλανδίας και στο Τέξας, ενώ τον τίτλο του σερ τον

αποσυρθούν από τα ράφια της ...βουλής, εάν δεν αποφασίσουμε ότι πρέπει οι έλληνες να χαράσσουμε την εξωτερική μας πολιτική, και όχι οι ξένοι, τον λόγο θα τον πά-

χία αναζητά εναγωνίως εδώ και καιρό το πρόσωπο, που θα μπορέσει να εκφράσει το πέρασμα στην «νέα εποχή», που θα μπορέσει να συγκρατήσει την κοινωνική

«συμβιβασμό». Εννοούμε, βέβαια, καταστάσεις που είναι σε θέση να διχοτομήσουν ή και να τριχοτομήσουν την εκλογική δυναμική ενός κόμματος, και να συγκλί-

η Αναρχική Προοπτική

την ενδεχόμενη «ακυβερνησία» και το άνοιγμα του δρόμου για κυβέρνηση συνεργασίας, αφού αν όντως βουλιάξει το Πασοκ στις λεγόμενες αυτοδιοικητικές καλλικρατικές εκλογές το ίδιο θα γίνει και σε ενδεχόμενες βουλευτικές που θα ακολουθήσουν με αποτέλεσμα να επικρατήσουν τα σενάρια μιας ή περισσοτέρων κυβερνήσεων συνεργασίας, ή αλλιώς προσωπικοτήτων, όπως ο σερ Βασίλειος Μαρκεζίνης.

Πρόκειται για τον πολυδιαφημισμένο, το τελευταίο διάστημα, σερ Μαρκεζίνη, που «καθήλωσε» την εκδοτική, επιχειρηματική και πολιτική αφρόκρεμα, που παραβρέθηκε με ευλάβεια σε ομιλία στα μέσα Οκτώβρη με αφορμή την έκδοση του νέου του βιβλίου «Μια νέα εξωτερική πολιτική για την Ελλάδα». Ομιλία που παρακολούθησαν 2000 άτομα στην κατάμεστη αίθουσα της Μ. Βρετανίας, από το πασόκο νομικό (και υπερασπιστή, το «βρώμικο '89», του Α. Παπανδρέου) Αντ. Βγόντζα που παρουσίασε και το συγγραφέα και το έργο του, μέχρι τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Ιερώνυμο, τον ευρωβουλευτή Σταύρο Δήμα, την υπουργό Εργασίας Λ. Κατσέλη, την κυρία Σαμαρά, ακαδημαϊκούς, καθηγητές, πρέσβεις, νομικούς, οικονομολόγους, τραπεζίτες, εκδότες και γενικώς «περίλαμπρα» άλλα τινά ονόματα της πολιτικής και επιχειρηματικής ελίτ.

Ο σερ που θεωρείται παγκόσμια αυθεντία στο συγκριτικό δίκαιο, έχει γράψει 34 βιβλία και 130 νομικά άρθρα, έχει διδάξει στην Οξφόρδη στο Λάιντεν της Ολλανδίας και στο Τέξας, ενώ τον τίτλο του σερ τον κονόμησε από την Βασίλισσα της Αγγλίας για τις νομικές του μελέτες και της οποίας τυγχάνει επίτιμος νομικός σύμβουλος. Υπήρξε, επί πλέον, σύμβουλος του Χέλμουτ Κολ, του Ζακ Σιράκ και του Μπιλ Κλίντον.

Χαρακτηριστικά είναι και τα ακόλουθα αποσπάσματα από την ομιλία του: «Ακόμα δεν πιάσαμε πάτο στην οικονομία! Εάν εμείς βαρέσουμε κανόνι, οι γάλλοι και οι γερμανοί τραπεζίτες θα είχαν τον μεγαλύτερο πονοκέφαλο», «το δάνειο πρέπει να αυξηθεί πέραν των 110 δις», «εγώ προσωπικά πιστεύω ότι οι δύσκολες ημέρες είναι μπροστά μας». Η ομιλία του μάλιστα έκλεισε με πανηγυρικό τρόπο: «Εάν τα μέσα ενημέρωσης δεν πάψουν να παρουσιάζουν ειδήσεις και σχόλια, δημιουργώντας σύγχυση, εάν οι πολιτικοί μας δεν αντιληφθούν ότι, όπως τα τρόφιμα, έτσι και αυτοί έχουν ημερομηνία λήξης και πρέπει να αποσυρθούν από τα ράφια της ...βουλής, εάν δεν αποφασίσουμε ότι πρέπει οι έλληνες να χαράσσουμε την εξωτερική μας πολιτική, και όχι οι ξένοι, τον λόγο θα τον πάρει ο λαός! Γιατί ο λαός δεν θέλει εξεταστικές επιτροπές, δίκες και εκδίκηση, αλλά τιμωρία όπου υπάρχουν ποινικά αδικήματα. Θέλει δικαιοσύνη και αλλαγή. Αλλιώς η αλλαγή θα έρθει από το πεζοδρόμιο!»

Ο αναμενόμενος «Μεσσίας» βρέθηκε στο πρόσωπο του υιού του Σπύρου Μαρκεζίνη, συνεργάτη του Κωνσταντίνου Καραμανλή, εμπνευστή της κοπής της δραχμής στην μέση, αλλά και πρωθυπουργού που διόρισε η χούντα; Εγγύς ο καιρός. Εκδοτικά συγκροτήματα πάντως, όπως ο ΔΟΛ, του έχουν δώσει «βήμα» εδώ και καιρό συστήνοντάς τον στο ευρύ κοινό, ενώ προβάλλεται ανοικτά σαν πρόσωπο-κλειδί μεταξύ άλλων και από άλλους διακινητές παρόμοιων σεναρίων, όπως ο Καρατζαφέρης.

Για εκείνο πάντως που μπορούμε να είμαστε βέβαιοι είναι το γεγονός ότι η κυριαρχία αναζητά εναγωνίως εδώ και καιρό το πρόσωπο, που θα μπορέσει να εκφράσει το πέρασμα στην «νέα εποχή», που θα μπορέσει να συγκρατήσει την κοινωνική οργή, να ανακόψει την ολοένα και αυξανόμενη κοινωνική απαξία στην πολιτική και τους πολιτικούς. Ο θάνατος, η πτώση ή η ανάδειξη ενός νέου ηγέτη επανειλημμένα εξέφρασε ή συμβόλισε για την κυριαρχία μια «νέα αρχή» ή ακόμα καλύτερα για την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε την ενοποιητική διαδικασία που συνεχίσει να εξελίσσεται. Ο Γκορμπατσώφ είναι εξίσου μια χαρακτηριστική περίπτωση.

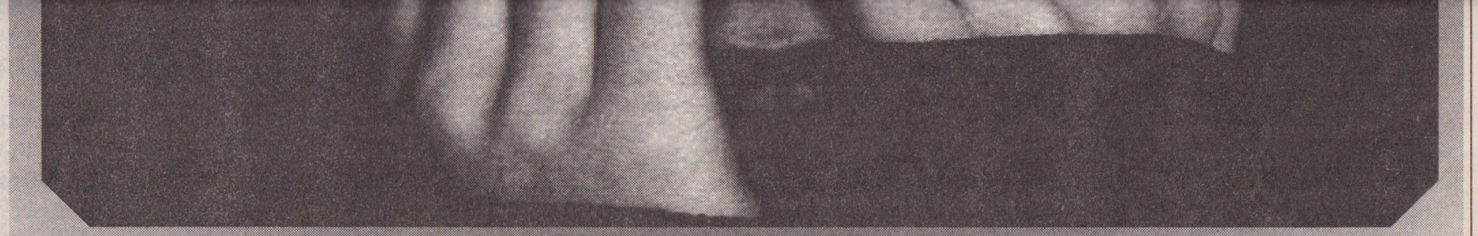
Θα ήταν λάθος, όμως, να μείνουμε στα πρόσωπα.

Οι πολυκομματικές κυβερνήσεις, ενίοτε, επίσης προαναγγέλλονται σαν «λύση», όταν προκρίνονται διαδικασίες διαφοροποίησης ανάμεσα στους «ακραίους» και στους «μετριοπαθείς» στο εσωτερικό του ίδιου κόμματος, που σταδιακά εξελίσσεται σε μια «σκληρή» αντιπαράθεση που προσανατολίζεται στη «ρήξη» και αποκλείει τον «συμβιβασμό». Εννοούμε, βέβαια, καταστάσεις που είναι σε θέση να διχοτομήσουν ή και να τριχοτομήσουν την εκλογική δυναμική ενός κόμματος, και να συγκλίνουν χρονικά και όχι μόνο με παρόμοιες διαδικασίες, που εξελίσσονται παράλληλα σε άλλα κόμματα. Οι περιπτώσεις, τόσο της ΝΔ, όσο και του Συ.ρι.ζα. είναι κάτι παραπάνω από χαρακτηριστικές.

Η χρήση του «φαρμάκου» του πολυκομματισμού, αναγγέλλεται, επίσης, από τη προβολή και άλλου είδους πολιτικών και κοινωνικών αντιπαραθέσεων, όπως εκείνη ανάμεσα στο κέντρο και την περιφέρεια, το κράτος και την εκκλησία ή εκείνες που προκύπτουν από την «ανεξέλεγκτη» αύξηση μεταναστών και προσφύγων και ακόμα περισσότερο εκείνης που προκύπτει από μια κατάσταση λεγόμενης εθνικής ή οικονομικής κρίσης.

Δεν θα πρέπει κανείς να παραγνωρίζει ακόμη, ότι εκ των πραγμάτων οι κυβερνή-

συνέχεια στη σελίδα 4

σε και το συγγραφέα και το έργο του, μέχρι τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Ιερώνυμο, τον ευρωβουλευτή Σταύρο Δήμα, την υπουργό Εργασίας Λ. Κατσέλη, την κυρία Σαμαρά, ακαδημαϊκούς, καθηγητές, πρέσβεις, νομικούς, οικονομολόγους, τραπεζίτες, εκδότες και γενικώς «περίλαμπρα» άλλα τινά ονόματα της πολιτικής και επιχειρηματικής ελίτ.

Ο σερ που θεωρείται παγκόσμια αυθεντία στο συγκριτικό δίκαιο, έχει γράψει 34 βιβλία και 130 νομικά άρθρα, έχει διδάξει στην Οξφόρδη στο Λάιντεν της Ολλανδίας και στο Τέξας, ενώ τον τίτλο του σερ τον κονόμησε από την Βασίλισσα της Αγγλίας για τις νομικές του μελέτες και της οποίας τυγχάνει επίτιμος νομικός σύμβουλος. Υπήρξε, επί πλέον, σύμβουλος του Χέλμουτ Κολ, του Ζακ Σιράκ και του Μπιλ Κλίντον.

Χαρακτηριστικά είναι και τα ακόλουθα αποσπάσματα από την ομιλία του: «Ακόμα δεν πιάσαμε πάτο στην οικονομία! Εάν εμείς βαρέσουμε κανόνι, οι γάλλοι και οι γερμανοί τραπεζίτες θα είχαν τον μεγαλύτερο πονοκέφαλο», «το δάνειο πρέπει να αυξηθεί πέραν των 110 δις», «εγώ προσωπικά πιστεύω ότι οι δύσκολες ημέρες είναι μπροστά μας». Η ομιλία του μάλιστα έκλεισε με πανηγυρικό τρόπο: «Εάν τα μέσα ενημέρωσης δεν πάψουν να παρουσιάζουν ειδήσεις και σχόλια, δημιουργώντας σύγχυση, εάν οι πολιτικοί μας δεν αντιληφθούν ότι, όπως τα τρόφιμα, έτσι και αυτοί έχουν ημερομηνία λήξης και πρέπει να αποσυρθούν από τα ράφια της ...βουλής, εάν δεν αποφασίσουμε ότι πρέπει οι έλληνες να χαράσσουμε την εξωτερική μας πολιτική, και όχι οι ξένοι, τον λόγο θα τον πάρει ο λαός! Γιατί ο λαός δεν θέλει εξεταστικές επιτροπές, δίκες και εκδίκηση, αλλά τιμωρία όπου υπάρχουν ποινικά αδικήματα. Θέλει δικαιοσύνη και αλλαγή. Αλλιώς η αλλαγή θα έρθει από το πεζοδρόμιο!»

Ο αναμενόμενος «Μεσσίας» βρέθηκε στο πρόσωπο του υιού του Σπύρου Μαρκεζίνη, συνεργάτη του Κωνσταντίνου Καραμανλή, εμπνευστή της κοπής της δραχμής στην μέση, αλλά και πρωθυπουργού που διόρισε η χούντα; Εγγύς ο καιρός. Εκδοτικά συγκροτήματα πάντως, όπως ο ΔΟΛ, του έχουν δώσει «βήμα» εδώ και καιρό συστήνοντάς τον στο ευρύ κοινό, ενώ προβάλλεται ανοικτά σαν πρόσωπο-κλειδί μεταξύ άλλων και από άλλους διακινητές παρόμοιων σεναρίων, όπως ο Καρατζαφέρης.

Για εκείνο πάντως που μπορούμε να είμαστε βέβαιοι είναι το γεγονός ότι η κυριαρχία αναζητά εναγωνίως εδώ και καιρό το πρόσωπο, που θα μπορέσει να εκφράσει το πέρασμα στην «νέα εποχή», που θα μπορέσει να συγκρατήσει την κοινωνική οργή, να ανακόψει την ολοένα και αυξανόμενη κοινωνική απαξία στην πολιτική και τους πολιτικούς. Ο θάνατος, η πτώση ή η ανάδειξη ενός νέου ηγέτη επανειλημμένα εξέφρασε ή συμβόλισε για την κυριαρχία μια «νέα αρχή» ή ακόμα καλύτερα για την ευρύτερη περίοδο που διανύουμε την ενοποιητική διαδικασία που συνεχίσει να εξελίσσεται. Ο Γκορμπατσώφ είναι εξίσου μια χαρακτηριστική περίπτωση.

Θα ήταν λάθος, όμως, να μείνουμε στα πρόσωπα.

Οι πολυκομματικές κυβερνήσεις, ενίοτε, επίσης προαναγγέλλονται σαν «λύση», όταν προκρίνονται διαδικασίες διαφοροποίησης ανάμεσα στους «ακραίους» και στους «μετριοπαθείς» στο εσωτερικό του ίδιου κόμματος, που σταδιακά εξελίσσεται σε μια «σκληρή» αντιπαράθεση που προσανατολίζεται στη «ρήξη» και αποκλείει τον «συμβιβασμό». Εννοούμε, βέβαια, καταστάσεις που είναι σε θέση να διχοτομήσουν ή και να τριχοτομήσουν την εκλογική δυναμική ενός κόμματος, και να συγκλίνουν χρονικά και όχι μόνο με παρόμοιες διαδικασίες, που εξελίσσονται παράλληλα σε άλλα κόμματα. Οι περιπτώσεις, τόσο της ΝΔ, όσο και του Συ.ρι.ζα. είναι κάτι παραπάνω από χαρακτηριστικές.

Η χρήση του «φαρμάκου» του πολυκομματισμού, αναγγέλλεται, επίσης, από τη προβολή και άλλου είδους πολιτικών και κοινωνικών αντιπαραθέσεων, όπως εκείνη ανάμεσα στο κέντρο και την περιφέρεια, το κράτος και την εκκλησία ή εκείνες που προκύπτουν από την «ανεξέλεγκτη» αύξηση μεταναστών και προσφύγων και ακόμα περισσότερο εκείνης που προκύπτει από μια κατάσταση λεγόμενης εθνικής ή οικονομικής κρίσης.

Δεν θα πρέπει κανείς να παραγνωρίζει ακόμη, ότι εκ των πραγμάτων οι κυβερνή-

συνέχεια στη σελίδα 4

χτούς λαρυγγισμούς γύρω από μεγάλες φωτιές, κάτω από το διαρκές λυκόφως της Νεκρόπολης...

Το βράδυ της επόμενης ημέρας, όμως, θα το θυμούνται πολλοί για πάντα. Πολλοί ανυποψίαστοι τηλεθεατές απο τότε έχασαν τον ύπνο τους, κατέληξαν να βλέπουν παραισθήσεις και φρικτούς εφιάλτες. Το μόνο έγκλημά τους ήταν ότι θέλησαν να δούν στην τηλεόραση την αγαπημένη τους σειρά και αντ' αυτής βλέπουν το Γιωργάκη να τους κοιτά στα μάτια και να τους εξηγεί πόσο απαραίτητα σημαντικός και αναντικατάστατος είναι για την σωτηρία του τόπου και ότι θα έπρεπε όλοι να ραίνουν με λουλούδια τις ορδές από τα γλοιώδη πράσινα ανθρωποειδή που καθημερινά πολεμούν για να νικήσουν τους δαίμονες της χρεωκοπίας. Όπως ήταν φυσικό, αγανακτισμένοι άλλαξαν κανάλι, βλαστημώντας τον συγκεκριμένο σταθμό αλλά... ο Γιωργάκης ήταν πάλι εκεί. Ήταν πλέον αργά. Σε όλες τις οθόνες ήταν ο Γιωργάκης. «Διακαναλική συνέντευξη», λέει. Ο Γιωργάκης ήταν παντού, είχε μπει σε όλα τα σπίτια, είχε απλώσει την αρίδα του σε όλα τα σαλόνια και απειλούσε ότι αν τολμήσουν να μην ψηφίσουν τον Καμίνη στις δημοτικές, θα τους τιμωρούσε με πρόωρες βουλευτικές και αν επαναλάμβαναν το ίδιο λάθος... Ωιμέ! Δεν θα ξαναέλαμπε ο ήλιος πάνω από την Ελλάδα, δεν θα ξαναφύτρωνε χορτάρι.

Όπως ήταν αναμενόμενο, λίγοι κατόρθωσαν να κρατήσουν την ψυχραιμία τους. Οι υπόλοιποι έκλεισαν ουρλιάζοντας την τηλεόραση τραβώντας με λύσσα το καλώδιο και ορκίστηκαν να μην την ξανανοίξουν ποτέ, άλλοι λιποθύμησαν απο τον φόβο τους, άλλοι έτρεξαν στο μπάνιο για εμετό, άλλοι όρμηξαν για ένα ποτήρι νερό, αλλά... ο Γιωργάκης ήταν παντού. Στο κουτί των δημητριακών, στα συρτάρια, μέσα στο ψυγείο, στα άλμπουμ με φωτογραφίες από τις καλοκαιρινές διακοπές. Πολλοί, ακόμα και σήμερα, τρομάζουν όταν χτυπά το κουδούνι ή το τηλέφωνο και δεν μπορούν με κανέναν τρόπο να βλέπουν τηλεόραση ολομόναχοι...

Ο ψυχίατρος εξετάζει τον ασθενή και γράφει την θεραπεία: *«Λέμε όχι στην Ελλάδα της κατάθλιψης και του Λεξοτανίλ»*.

Και υπογράφει:
Αντώνης Σαμαράς.

Λεόν

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

****

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε
ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται
στον Παναγιώτη Λιόλιο,
ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

συνέχεια από τη σελίδα 3

σεις αυτού του τύπου προϋποθέτουν, αλλά και εξελίσσουν την ιδεολογική μεταβολή, ιδιαίτερα των κομμάτων που πρόκειται να συμμετάσχουν ως κυβερνητικοί συνδαιτημόνες, πλέον, των παραδοσιακά μεγάλων κομμάτων. Ειδικότερα, όσον αφορά την αριστερά, δεν θα πρέπει κανείς να ξεγελαστεί από τις επαναστατικές κορώνες του πρόσφατου παρελθόντος, παρά να τις εκλάβει ως μια ύστατη προσπάθεια για να μπει με μεγαλύτερες απαιτήσεις στο τραπέζι που έχει ήδη στρωθεί. Και βέβαια το κλείσιμο προ ετών, εκκρεμοτήτων, όπως το αριστερό ένοπλο και η παραδοχή μιας ακόμα ήττας «κάποιων» αριστερών «απολωλότων» προβάτων, είναι ένα επί πλέον ατού στην κατεύθυνση αυτή.

Φυσικά, παραλλαγές κάθε πολιτικού συστήματος και υφίστανται, και η προσφυγή σ' αυτές είναι δεδομένη και δίνει την ευχέρεια ελιγμών στους εξουσιαστές, αλλά και προσαρμογής στις ανάγκες που προκύπτουν, ανάλογα με την όξυνση ή μη, του κοινωνικού ανταγωνισμού και τις διαφαινόμενες ή μη δυνατότητες χειραγώγησης και κοινωνικού ελέγχου. Μ' άλλα λόγια οι εξουσιαστές δεν ακολουθούν κάποιο δόγμα ή κάποια συνταγή την οποία είναι υποχρεωμένοι να εκτελέσουν κατά γράμμα.

Έτσι, ο έκτακτος χαρακτήρας στο παρελθόν μιας κυβέρνησης προσωπικοτήτων υπό την ηγεσία ενός Ζολώτα ή ενός Τζανετάκη δεν θα μπορούσε ποτέ να αποτελεί το μοναδικό μοντέλο ή εμπειρία από την οποία «διδάχθηκαν» οι εξουσιαστές.

Αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι τουλάχιστον επί χάρτου φλερτάρουν με έναν σταθερό πολυκομματισμό διπολικής λογικής, όπου η κυβερνητική εναλλαγή θα βασίζεται σε σταθερές εκλογικές συμμαχίες «συγγενών» κομμάτων, είτε κεντροδεξιών, είτε κεντροαριστερών. Αυτό, όμως, δεν αποτέλεσε ανασταλτικό παράγοντα ή αιτία δισταγμού, προκειμένου ήδη στα προκαταρκτικά στάδια να δοκιμαστούν, λόγω τρεχουσών αναγκών και ελέω μνημονίου, κοινοβουλευτικές συμμαχίες Πασοκ-ΛΑΟΣ-Μπακογιάννη.

Ο προσανατολισμός και οι σκέψεις για ε-

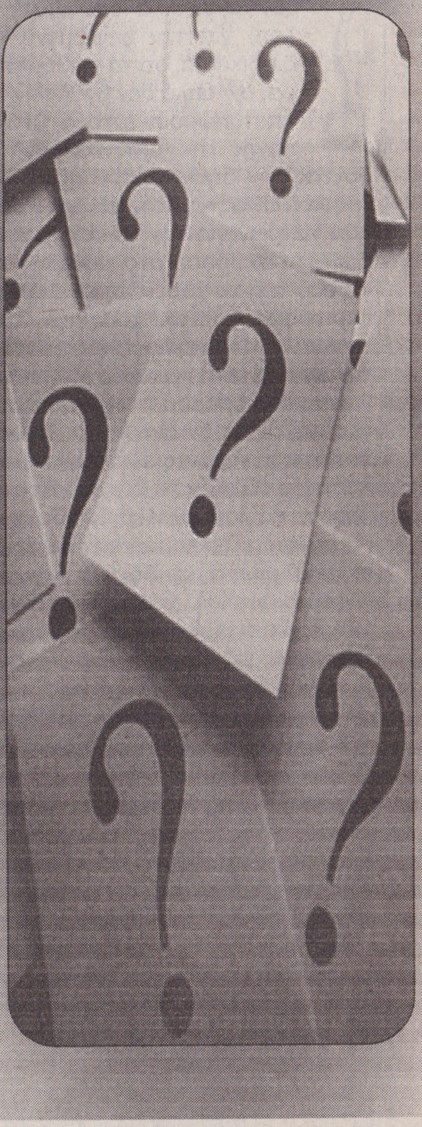
ρίες, τόσο στον ελλαδικό χώρο, όσο και στην δυτική ευρώπη (από το 1919 έως το 1939 και από το 1945 έως το 1974) συντείνουν στο συμπέρασμα, ότι η χρονική τους διάρκεια υπολείπεται κατά πολύ των μονοκομματικών κυβερνήσεων.

Σαφώς οι εξουσιαστές έχουν υπ' όψη τους το μοντέλο με το οποίο το γερμανικό κράτος διαχειρίστηκε μια φλέγουσα περίοδο, όπως αυτή που διανύουμε όταν το 2005 συγκροτήθηκε ο «μεγάλος συνασπισμός» όπου χριστιανοδημοκράτες και σοσιαλδημοκράτες προχώρησαν σε συγκυβέρνηση. Λίγα χρόνια αργότερα, το 2009, οι μεν πρώτοι (CDU) περιορίστηκαν στο 33,8% συγκροτώντας κυβέρνηση με τους Φιλελεύθερους (ανέβηκαν στο 14%), ενώ οι δεύτεροι (SPD) σε μια πραγματικά ελεύθερη πτώση έφθασαν στο 23%. Η πίττα μοιράστηκε ξανά αφού τα μερίδια των Πράσινων μεγάλωσαν (10,7%), της Αριστεράς το ίδιο (Die Linke 11,9), ενώ αυξήθηκε εντυπωσιακά και η αποχή κατά 6%, με την συμμετοχή να φθάνει μόλις το 71%.

Δεν θα σταθούμε στο «πρόβλημα» περί του ποιος θα αναλάβει την πρωθυπουργία που παραδοσιακά προκύπτει στους κομματικούς σχηματισμούς που συμφωνούν και προχωρούν στην συγκρότηση πολυκομματικών κυβερνήσεων.

Τρίτον, διάφοροι «ειδικοί» θεωρούν ότι οι οικουμενικές κυβερνήσεις «διστάζουν» να πάρουν αποφάσεις περί της οικονομίας. Μάλιστα φέρνουν ως παράδειγμα την κυβέρνηση Τζανετάκη και την οικουμενική που την διαδέχθηκε και τις σχετικές διακηρύξεις τους. Και όμως, όπως πλέον είναι γνωστό, τα θεμέλια του λεγόμενου σκανδάλου της Ζήμενς χτίστηκαν επί οικουμενικής. Και από ότι φάνηκε, ήταν γερά θεμέλια.

Να επισημάνουμε ακόμα ότι οι κομματικές συμμαχίες περιλαμβάνουν τόσο τις εκλογικές όσο και τις κοινοβουλευτικές και κυβερνητικές συμμαχίες. Ένα πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα κοινοβουλευτικής, βέβαια, και όχι κυβερνητικής συνεργασίας όπως προαναφέρθηκε, αποτελεί η ψήφιση από κοινού, του μνημονίου, από το Πασοκ, το ΛΑΟΣ και την Μπακογιάννη. Άλλοτε πάλι, στο παρελθόν, στόχο αποτέ-

ντων στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων.

Η θέση, λοιπόν, στα αριστερά της αριστεράς δεν ανήκει βέβαια στους αναρχικούς, όσο και αν κοπιάζουν πολλοί παροικούντες την Ιερουσαλήμ να μας πείσουν. Οι αναρχικοί δεν έχουν κανένα λόγο να δια-

69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο
της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

****

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε
ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται
στον Παναγιώτη Λιόλιο,
ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ *μας διεύθυνση είναι:*
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας

69 73 79 92 07

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων **χωρίς αντίτιμο**

όπως το αριστερό ένοπλο και η παράδοχη μιας ακόμα ήττας «κάποιων» αριστερών «απολωλότων» προβάτων, είναι ένα επί πλέον ατού στην κατεύθυνση αυτή.

Φυσικά, παραλλαγές κάθε πολιτικού συστήματος και υφίστανται, και η προσφυγή σ' αυτές είναι δεδομένη και δίνει την ευχέρεια ελιγμών στους εξουσιαστές, αλλά και προσαρμογής στις ανάγκες που προκύπτουν, ανάλογα με την όξυνση ή μη, του κοινωνικού ανταγωνισμού και τις διαφαινόμενες ή μη δυνατότητες χειραγώγησης και κοινωνικού ελέγχου. Μ' άλλα λόγια οι εξουσιαστές δεν ακολουθούν κάποιο δόγμα ή κάποια συνταγή την οποία είναι υποχρεωμένοι να εκτελέσουν κατά γράμμα.

Έτσι, ο έκτακτος χαρακτήρας στο παρελθόν μιας κυβέρνησης προσωπικοτήτων υπό την ηγεσία ενός Ζολώτα ή ενός Τζανετάκη δεν θα μπορούσε ποτέ να αποτελεί το μοναδικό μοντέλο ή εμπειρία από την οποία «διδάχθηκαν» οι εξουσιαστές.

Αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι τουλάχιστον επί χάρτου φλερτάρουν με έναν σταθερό πολυκομματισμό διπολικής λογικής, όπου η κυβερνητική εναλλαγή θα βασίζεται σε σταθερές εκλογικές συμμαχίες «συγγενών» κομμάτων, είτε κεντροδεξιών, είτε κεντροαριστερών. Αυτό, όμως, δεν αποτέλεσε ανασταλτικό παράγοντα ή αιτία δισταγμού, προκειμένου ήδη στα προκαταρκτικά στάδια να δοκιμαστούν, λόγω τρεχουσών αναγκών και ελέω μνημονίου, κοινοβουλευτικές συμμαχίες Πασοκ-ΛΑΟΣ-Μπακογιάννη.

Ο προσανατολισμός και οι σκέψεις για εξασφάλιση των προϋποθέσεων για προσφυγή σε ένα τέτοιο μοντέλο φαίνεται ότι έγκειται για σημαντικά κυριαρχικά κέντρα, στο γεγονός ότι προσφέρει μια σχετική σταθερότητα, που δεν εξασφαλίζεται σ' αντίθετη περίπτωση με την συγκρότηση κυβερνήσεων με όποιον μικρό θα προθυμοποιείται κάθε φορά.

Επιπροσθέτως να πούμε πρώτον, ότι γενικότερα το μοντέλο διεθνώς που τείνει να εκλείψει είναι εκείνο πολυκομματικών κυβερνήσεων χωρίς την ύπαρξη ενός δεσπόζοντος κόμματος, ενώ με ορισμένες εξαιρέσεις στο παρελθόν (Βέλγιο δεκαετία του '60, Λουξεμβούργο δεκαετία του '70 και η χαρακτηριστικότερη τρικομματική περίπτωση του Καναδά) το πολυκομματικό πολιτικό σύστημα εμφανίζεται με την ύπαρξη τεσσάρων τουλάχιστον πολιτικών κομμάτων, που δεν έχουν μεγάλες διαφορές όσον αφορά την εκλογική δύναμη με-

33,8% συγκροτώντας κυβέρνηση με τους Φιλελεύθερους (ανέβηκαν στο 14%), ενώ οι δεύτεροι (SPD) σε μια πραγματικά ελεύθερη πτώση έφθασαν στο 23%. Η πίττα μοιράστηκε ξανά αφού τα μερίδια των Πράσινων μεγάλωσαν (10,7%), της Αριστεράς το ίδιο (Die Linke 11,9), ενώ αυξήθηκε εντυπωσιακά και η αποχή κατά 6%, με την συμμετοχή να φθάνει μόλις το 71%. Δεν θα σταθούμε στο «πρόβλημα» περί του ποιος θα αναλάβει την πρωθυπουργία που παραδοσιακά προκύπτει στους κομματικούς σχηματισμούς που συμφωνούν και προχωρούν στην συγκρότηση πολυκομματικών κυβερνήσεων.

Τρίτον, διάφοροι «ειδικοί» θεωρούν ότι οι οικουμενικές κυβερνήσεις «διστάζουν» να πάρουν αποφάσεις περί της οικονομίας. Μάλιστα φέρνουν ως παράδειγμα την κυβέρνηση Τζανετάκη και την οικουμενική που την διαδέχθηκε και τις σχετικές διακηρύξεις τους. Και όμως, όπως πλέον είναι γνωστό, τα θεμέλια του λεγόμενου σκανδάλου της Ζήμενς χτίστηκαν επί οικουμενικής. Και από ότι φάνηκε, ήταν γερά θεμέλια.

Να επισημάνουμε ακόμα ότι οι κομματικές συμμαχίες περιλαμβάνουν τόσο τις εκλογικές όσο και τις κοινοβουλευτικές και κυβερνητικές συμμαχίες. Ένα πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα κοινοβουλευτικής, βέβαια, και όχι κυβερνητικής συνεργασίας όπως προαναφέρθηκε, αποτελεί η ψήφιση από κοινού, του μνημονίου, από το Πασοκ, το ΛΑΟΣ και την Μπακογιάννη.

Άλλοτε πάλι, στο παρελθόν, στόχο αποτέλεσε η στιγμιαία κατάληψη της εξουσίας από έναν συνασπισμό κομμάτων για την αλλαγή και μόνο του εκλογικού νόμου, όπως έγινε το 1956, όταν συγκροτήθηκε ένα μεγάλο αντικαραμανλικό μέτωπο στο οποίο, μεταξύ άλλων, συμμετείχαν τόσο το Λαϊκό Κόμμα, που στέγαζε κάθε καρυδιάς ακροδεξιό, όσο και το «παράνομο» ΚΚΕ, πού συμμετείχε εκλογικά μέσω της νόμιμης ΕΔΑ.

Είναι, λοιπόν, τουλάχιστον υποκριτικό για οποιοδήποτε κόμμα αυτή τη στιγμή να καταγγέλλει δήθεν με πάθος τις προσπάθειες «σκοτεινών» κύκλων, που προσανατολίζονται σε κυβερνήσεις συνεργασίας.

Είτε έτσι, είτε αλλιώς, οι κομματικοί σχηματισμοί συνεργάζονται στενά μεταξύ τους, συμμετέχουν στο ίδιο πολιτικό σύστημα, διαχειρίζονται κατ' αναλογία πάντα τις ίδιες κρατικές υποθέσεις. Τα παραδείγματα, που όχι μόνο εμπλέκουν την όποιου τύπου αριστερά αλλά την καθι-

ντων στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων.

Η θέση, λοιπόν, στα αριστερά της αριστεράς δεν ανήκει βέβαια στους αναρχικούς, όσο και αν κοπιάζουν πολλοί παροικούντες την Ιερουσαλήμ να μας πείσουν. Οι αναρχικοί δεν έχουν κανένα λόγο να διαχειριστούν τις ήττες του αριστερού κινήματος, ένοπλου ή μη. Δεν έχουν λόγο να γλείψουν ούτε το τελευταίο κοκαλάκι από τις νίκες, που περιφέρονται κατά καιρούς σαν αριστερά τρόπαια και διαπιστευτήρια για την είσοδο σε ακόμα μεγαλύτερα εξουσιαστικά σαλόνια. Καιρός είναι οι αναρχικοί να θυμηθούν ότι μόνο για να μαγαρίσουν, να λερώσουν και να καταστρέψουν αυτά τα σαλόνια, ήταν και παραμένουν διατεθειμένοι να διαβούν την πόρτα τους.

Είναι καιρός ακόμα, να συνεχίσουν να στέκονται επικριτικά, αλλά και εχθρικά σε κάθε εκφρασμένη πρωτοπορία, την οποία δεν μπορούν παρά να συνεχίσουν να αποστρέφονται εφ' όσον αγωνίζονται για την ελευθερία και την αναρχία. Είναι καιρός να θυμηθούν ακόμη ότι δεν συνήθιζαν ποτέ, και γιατί να συνηθίσουν τώρα, να υποκλίνονται στην δύναμη των όπλων, επαναστατικών ή μη.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων **χωρίς αντίτιμο** σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ. Αυτή είνα μια πάγια διαδικασία που θα συνεχίσουμε να την τηρούμε.

Όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο

69 73 79 92 07
ή μέσω του email:
diadromi@revolution.gr

οποία «διαδέχθηκαν» οι εξουσιαστές.

Αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι τουλάχιστον επί χάρτου φλερτάρουν με έναν σταθερό πολυκομματισμό διπολικής λογικής, όπου η κυβερνητική εναλλαγή θα βασίζεται σε σταθερές εκλογικές συμμαχίες «συγγενών» κομμάτων, είτε κεντροδεξιών, είτε κεντροαριστερών. Αυτό, όμως, δεν αποτέλεσε ανασταλτικό παράγοντα ή αιτία δισταγμού, προκειμένου ήδη στα προκαταρκτικά στάδια να δοκιμαστούν, λόγω τρεχουσών αναγκών και ελέω μνημονίου, κοινοβουλευτικές συμμαχίες Πασοκ-ΛΑΟΣ-Μπακογιάννη.

Ο προσανατολισμός και οι σκέψεις για εξασφάλιση των προϋποθέσεων για προσφυγή σε ένα τέτοιο μοντέλο φαίνεται ότι έγκειται για σημαντικά κυριαρχικά κέντρα, στο γεγονός ότι προσφέρει μια σχετική σταθερότητα, που δεν εξασφαλίζεται σ' αντίθετη περίπτωση με την συγκρότηση κυβερνήσεων με όποιον μικρό θα προθυμοποιείται κάθε φορά.

Επιπροσθέτως να πούμε πρώτον, ότι γενικότερα το μοντέλο διεθνώς που τείνει να εκλείψει είναι εκείνο πολυκομματικών κυβερνήσεων χωρίς την ύπαρξη ενός δεσπόζοντος κόμματος, ενώ με ορισμένες εξαιρέσεις στο παρελθόν (Βέλγιο δεκαετία του '60, Λουξεμβούργο δεκαετία του '70 και η χαρακτηριστικότερη τρικομματική περίπτωση του Καναδά) το πολυκομματικό πολιτικό σύστημα εμφανίζεται με την ύπαρξη τεσσάρων τουλάχιστον πολιτικών κομμάτων, που δεν έχουν μεγάλες διαφορές όσον αφορά την εκλογική δύναμη μεταξύ τους.

Δεύτερον, οι πολυκομματικές κυβερνήσεις χαρακτηρίζονται από «αστάθεια», αφού είναι συνηθισμένες οι συχνές μεταβολές στην σύνθεση, αλλά και η πλήρης διάλυση και αντικατάστασή τους.

Ενδεικτικές περιπτώσεις είναι κυβερνητικοί συνασπισμοί, δεκαετίες πριν, στον ελλαδικό χώρο, όπως η οικουμενική κυβέρνηση του 1926, που διασπάσθηκε με αφορμή την απόφαση του Καφαντάρη για την σταθεροποίηση της δραχμής ή, η κεντρώα τρικομματική κυβέρνηση του 1950, όταν ο Πλαστήρας εξήγγειλε μέτρα «επιεικείας και λήθης» για τους ηττημένους του εμφυλίου. Ανάλογες, λοιπόν, εμπείναι γνωστό, τα θεμέλια του λεγόμενου σκανδάλου της Ζήμενς χτίστηκαν επί οικουμενικής. Και από ότι φάνηκε, ήταν γερά θεμέλια.

Να επισημάνουμε ακόμα ότι οι κομματικές συμμαχίες περιλαμβάνουν τόσο τις εκλογικές όσο και τις κοινοβουλευτικές και κυβερνητικές συμμαχίες. Ένα πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα κοινοβουλευτικής, βέβαια, και όχι κυβερνητικής συνεργασίας όπως προαναφέρθηκε, αποτελεί η ψήφιση από κοινού, του μνημονίου, από το Πασοκ, το ΛΑΟΣ και την Μπακογιάννη.

Άλλοτε πάλι, στο παρελθόν, στόχο αποτέλεσε η στιγμιαία κατάληψη της εξουσίας από έναν συνασπισμό κομμάτων για την αλλαγή και μόνο του εκλογικού νόμου, όπως έγινε το 1956, όταν συγκροτήθηκε ένα μεγάλο αντικαραμανλικό μέτωπο στο οποίο, μεταξύ άλλων, συμμετείχαν τόσο το Λαϊκό Κόμμα, που στέγαζε κάθε καρυδιάς ακροδεξιό, όσο και το «παράνομο» ΚΚΕ, που συμμετείχε εκλογικά μέσω της νόμιμης ΕΔΑ.

Είναι, λοιπόν, τουλάχιστον υποκριτικό για οποιοδήποτε κόμμα αυτή τη στιγμή να καταγγέλλει δήθεν με πάθος τις προσπάθειες «σκοτεινών» κύκλων, που προσανατολίζονται σε κυβερνήσεις συνεργασίας.

Είτε έτσι, είτε αλλιώς, οι κομματικοί σχηματισμοί συνεργάζονται στενά μεταξύ τους, συμμετέχουν στο ίδιο πολιτικό σύστημα, διαχειρίζονται κατ' αναλογία πάντα τις ίδιες κρατικές υποθέσεις. Τα παραδείγματα, που όχι μόνο εμπλέκουν την όποιου τύπου αριστερά αλλά την καθιστούν αναπόσπαστο μέρος της ομαλής κρατικής διαχείρισης, είναι πολλά και διάσπαρτα κάθε χρονική περίοδο, σε κάθε «ομαλή» ή μη διαδοχή της εξουσίας. Αυτό συμβαίνει και τώρα. Οι επιδείξεις κάθε φορά αριστερού «εξτρεμισμού» διαδέχονταν τις πιο ξεκάθαρες δηλώσεις νομιμοφροσύνης αλλά και κάθε είδους κινήσεις, που αποδεικνύαν ότι υπάρχει επίγνωση και με το παραπάνω του ιδιαίτερου ρόλου και θέσης των αριστερών στους μηχανισμούς κοινωνικού ελέγχου θεσμικούς ή μη, δεν έχει σημασία. Από την μια, λοιπόν, προτάγματα αυτοοργάνωσης και αντίστασης προς την κοινωνία και από την άλλη προετοιμασία για την ανάληψη νέων καθηκόντων στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων.

Η θέση, λοιπόν, στα αριστερά της αριστεράς δεν ανήκει βέβαια στους αναρχικούς, όσο και αν κοπιάζουν πολλοί παροικούντες την Ιερουσαλήμ να μας πείσουν. Οι αναρχικοί δεν έχουν κανένα λόγο να διαχειριστούν τις ήττες του αριστερού κινήματος, ένοπλου ή μη. Δεν έχουν λόγο να γλείψουν ούτε το τελευταίο κοκαλάκι από τις νίκες, που περιφέρονται κατά καιρούς σαν αριστερά τρόπαια και διαπιστευτήρια για την είσοδο σε ακόμα μεγαλύτερα εξουσιαστικά σαλόνια. Καιρός είναι οι αναρχικοί να θυμηθούν ότι μόνο για να μαγαρίσουν, να λερώσουν και να καταστρέψουν αυτά τα σαλόνια, ήταν και παραμένουν διατεθειμένοι να διαβούν την πόρτα τους.

Είναι καιρός ακόμα, να συνεχίσουν να στέκονται επικριτικά, αλλά και εχθρικά σε κάθε εκφρασμένη πρωτοπορία, την οποία δεν μπορούν παρά να συνεχίσουν να αποστρέφονται εφ' όσον αγωνίζονται για την ελευθερία και την αναρχία. Είναι καιρός να θυμηθούν ακόμη ότι δεν συνήθιζαν ποτέ, και γιατί να συνηθίσουν τώρα, να υποκλίνονται στην δύναμη των όπλων, επαναστατικών ή μη.

Ο καθένας έχει δικαίωμα να αλλάζει απόψεις, να μετατρέπεται από αναρχικό γενικά σε επαναστάτη, να μιλά και να αγωνίζεται σαν πρωτοπορία μέσα από τις γραμμές ενός ένοπλου ή μη κόμματος, να κάνει πολιτική, να μην δίνει λογαριασμό για κάθε «στραβή», αφού οι πρωτοπορίες είναι «υπεράνω». Και καλά κάνει. Ας μην ψάχνει όμως αναρχικούς ακολουθητές. Και ακόμα παραπάνω ας μην ξαφνιάζεται, όταν οι αναρχικοί μπορούν να ξεκαθαρίζουν και να επιμένουν ότι διατηρούν την μνήμη τους, τις απόψεις και τις πρακτικές τους αλλά και τον αυτοσεβασμό τους.

Συσπείρωση Αναρχικών

Στις 7 Απριλίου του 1977 και ενώ εξελίσσεται η δίκη της πρώτης γενιάς της RAF (Rote Armee Fraktion), εκτελείται στην Καρλσρούη ο ομοσπονδιακός Εισαγγελέας Μπούμπακ υπεύθυνος για όλες τις δίκες της RAF, ενώ βρίσκεται καθ' οδόν προς το Ανώτατο Δικαστήριο. Μια μοτοσυκλέτα τύπου Σουζούκι προσεγγίζει το πολυτελές αυτοκίνητο τύπου Μερσεντές στο οποίο επιβαίνει ο Μπούμπακ και στην συνέχεια ο οδηγός και ο συνοδηγός της μηχανής ανοίγουν πυρ και εκτελούν τον εισαγγελέα, τον οδηγό του και ένα ακόμη άτομο που τον συνόδευε.

Την ευθύνη της εκτέλεσης αναλαμβάνει το κομάντο «Ούλρικε Μάινχοφ». Από τότε μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει γνωστό, ποιοι εκτέλεσαν τον εισαγγελέα, ενώ για την ίδια υπόθεση έχει καταδικαστεί σε ισόβια την δεκαετία του '80 το μέλος της RAF Κνουτ Φόλκερς.

Την 1η Οκτώβρη ξεκίνησε στην δικαστική αίθουσα των φυλακών υψίστης ασφαλείας στο Στανχάιμ, η δίκη της πάλαι ποτέ «σκληρής και φανατικής» 58χρονης Βερένα Μπέκερ κατηγορούμενης για την υπόθεση αυτή, συνταξιούχου φυσιοθεραπεύτριας, που ζει πλέον με κρατικό επίδομα. Η Μπέκερ είχε στο παρελθόν καταδικαστεί σε ισόβια για ένοπλη ληστεία και επίθεση κατά αστυνομικών και τελικά φυλακίστηκε για δώδεκα χρόνια από το 1977 μέχρι το 1989, όταν και της δόθηκε χάρη. Ο γιος του εισαγγελέα που εκτελέστηκε από την RAF, Μίχαελ Μπούμπακ, επισημαίνει, προκαταλαμβάνοντας το αποτέλεσμα της δίκης, ότι στο παρελθόν έτυχε προστασίας, της δόθηκε χάρη από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, αλλά και ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, επειδή συνεργάστηκε με τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες.

Σύμφωνα με το Ομοσπονδιακό Κακουργηματικό Γραφείο της αστυνομίας, η Μπέκερ σφράγισε τους 3 φακέλους με τις προκηρύξεις, που αναλάμβαναν την ευθύνη για την εκτέλεση του Μπούμπακ και των συνοδών του, ενώ αναφέρονται και ως «στοιχεία» σημειώματα, που βρέθηκαν στο σπίτι της και φέρεται να έχει γράψει η ίδια στην 31η επέτειο της εκτέλεσης και αναφέρουν ότι: «Όχι, δεν γνωρίζω πως μπορώ να προσευχηθώ για τον Μπούμπακ. Δεν αισθάνομαι πραγματικά ένοχη ή μετανοημένη. Βεβαίως, δεν θα το ξαναέκανα, αλλά δεν είναι αξιοθρήνητο το να νιώθεις και να αισθάνεσαι έτσι». Επίσης σε ηχογραφημένη συνομιλία της Βερόνικα Μπέκερ με ένα πρώην μέλος της RAF την

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΚΗ ΤΗΣ RAF...

πήρχε η εκτίμηση ότι τα μέλη της οργάνωσης έφθαναν τα 50 με 60 άτομα, με περίπου 100 ανθρώπους ακόμη να λειτουργούν ως σύνδεσμοι με τους δικηγόρους και να θεωρούνται γενικά ως βοηθητικοί. Η RAF που προχώρησε συνολικά σε 34 εκτελέσεις, πλήθος βομβιστικών επιθέσεων αλλά και σε απαγωγές, ανακοίνωσε το 1992 την αναστολή της δράσης της ενώ το 1998 την «αυτοδιάλυση» της.

Η δίκη της Μπέκερ μπορεί να αποτελεί για το γερμανικό κράτος την τελευταία «λέξη», έστω και τυπικά, σε «εκείνες τις παλιές ιστορίες», που αμφισβήτησαν «την τάξη και την ασφάλεια» και άφησαν πίσω τους νεκρούς και από τις δύο πλευρές, εκτελεσμένους και από τις δύο πλευ-

Και όσο τα «λάθη» επαναλαμβάνονται, όσο οι απώλειες αυξάνονται, τόσο μεγαλύτερη φαίνεται η ανάγκη να μετατρέπεται το "άσπρο" σε «μαύρο», να προσπερνιούνται τα «αυτονόητα» που γίνονται αίφνης, τα «αναπόφευκτα» αδιανόητα. Και ακόμα πιο πέρα, όσο περισσότερο φαίνεται αδύνατη η συγκρότηση του ένοπλου κόμματος, τόσο περισσότερο ο συγκεντρωτισμός έρχεται να επιβάλλει και να επιβληθεί στις διαδικασίες «αγώνα». **Η διορατικότητα που ένας αγωνιστής και όχι μόνο αναρχικός, επανειλημμένα έχει αποδειχθεί ότι καλλιεργεί και αναπτύσσει μέσα στους κοινωνικούς αγώνες, αντικαθίσταται από την αλαζονεία, τον μιλιτάντικο ελιτισμό, την ξιπασιά του απαράλλαχτου και αναντικατάστατου επαναστατικού υποκειμένου που καθοδηγεί φωτισμένα τους καταπιεσμένους και την «υπόθεση».** Ακόμα και όταν η διαχείριση της ήττας είναι το μόνο διακύβευμα που έχει απομείνει.

Ο ερυθροταξιαρχίτης Μορέτι (επί δώδεκα έτη μέλος των Ε.Τ., την περίοδο της απαγωγής του Μόρο και ενώ η «ιστορική» ηγεσία βρίσκεται στην φυλακή, καθοδηγεί 300 κανονικούς ερυθροταξιαρχίτες, επτά φάλαγγες και μερικές χιλιάδες μη κανονικών και συμπαθούντων, συνελήφθη το 1981, ενώ προσπαθεί να στρατολογήσει ο ίδιος (!!!) έναν πρεζάκια, συνεργάτη της μυστικής υπηρεσίας Digos, η οποία απλά είχε υποδείξει στον χαφιέ της: *«κάνε παρέα με περιθωριακούς και ανατρεπτικούς, σύχναζε στα στέκια τους, βλέπε άκου και πες μας»…*) είχε επισημάνει κάποτε, όντας καταδικασμένος σε πολλές φορές ισόβια:

«Η απαγωγή Μόρο ήταν η κορυφαία στιγμή της δράσης μας, το απόγειο της δύναμής μας. Η επανάσταση εκείνες τις ημέρες κατέβαινε από τον ουρανό και γινόταν κάτι το χειροπιαστό, κάτι πού μπορούσε να σχεδιαστεί. Η επιθυμία για μια πραγματική αλλαγή ήταν μεγάλη, πολύ πιο μεγάλη απ' όσο φαντάζεστε. Θα έπρεπε να βρεθεί η κατάλληλη πολιτική κάλυψη, το κόμμα. Αλλά εμείς, εκείνη τη στιγμή, δεν την είχαμε. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες, το ξέραμε από την αρχή, είχαν συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούσαν να ιδρύσουν το επαναστατικό κόμμα, αλλά ήλπιζαν ότι η πρωτοπορία τους, ο πειραματισμός τους, θα άνοιγε το δρόμο. Δεν έγινε έτσι και κατά την γνώμη μου, η μεταμέλεια είναι το σημάδι, το αποτέλεσμα της πολιτικής μας ήττας. Όμως θα ήθελα να εκφράσω δύο σκέψεις: μπορεί ένα

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΚΗ ΤΗΣ RAF...

και στην συνέχεια ο οδηγός και ο συνοδηγός της μηχανής ανοίγουν πυρ και εκτελούν τον εισαγγελέα, τον οδηγό του και ένα ακόμη άτομο που τον συνόδευε.

Την ευθύνη της εκτέλεσης αναλαμβάνει το κομάντο «Ούλρικε Μάινχοφ». Από τότε μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει γνωστό, ποιοι εκτέλεσαν τον εισαγγελέα, ενώ για την ίδια υπόθεση έχει καταδικαστεί σε ισόβια την δεκαετία του '80 το μέλος της RAF Κνουτ Φόλκερς.

Την 1η Οκτώβρη ξεκίνησε στην δικαστική αίθουσα των φυλακών υψίστης ασφαλείας στο Σταχάιμ, η δίκη της πάλαι ποτέ «σκληρής και φανατικής» 58χρονης Βερένα Μπέκερ κατηγορούμενης για την υπόθεση αυτή, συνταξιούχου φυσιοθεραπεύτριας, που ζει πλέον με κρατικό επίδομα. Η Μπέκερ είχε στο παρελθόν καταδικαστεί σε ισόβια για ένοπλη ληστεία και επίθεση κατά αστυνομικών και τελικά φυλακίστηκε για δώδεκα χρόνια από το 1977 μέχρι το 1989, όταν και της δόθηκε χάρη. Ο γιος του εισαγγελέα που εκτελέστηκε από την RAF, Μίχαελ Μπούμπακ, επισημαίνει, προκαταλαμβάνοντας το αποτέλεσμα της δίκης, ότι στο παρελθόν έτυχε προστασίας, της δόθηκε χάρη από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, αλλά και ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, επειδή συνεργάστηκε με τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες.

Σύμφωνα με το Ομοσπονδιακό Κακουργηματικό Γραφείο της αστυνομίας, η Μπέκερ σφράγισε τους 3 φακέλους με τις προκηρύξεις, που αναλάμβαναν την ευθύνη για την εκτέλεση του Μπούμπακ και των συνοδών του, ενώ αναφέρονται και ως «στοιχεία» σημειώματα, που βρέθηκαν στο σπίτι της και φέρεται να έχει γράψει η ίδια στην 31η επέτειο της εκτέλεσης και αναφέρουν ότι: «Οχι, δεν γνωρίζω πως μπορώ να προσευχηθώ για τον Μπούμπακ. Δεν αισθάνομαι πραγματικά ένοχη ή μετανοημένη. Βεβαίως, δεν θα το ξαναέκανα, αλλά δεν είναι αξιοθρήνητο το να νιώθεις και να αισθάνεσαι έτσι». Επίσης σε ηχογραφημένη συνομιλία της Βερόνικα Μπέκερ με ένα πρώην μέλος της RAF την Brigitte Mohnhaupt φέρεται να λέει ότι «δεν μπορούν να κάνουν οτιδήποτε, παρά μόνο να πουν: εντάξει, υπάρχουν τα γράμματα που αναλαμβάνουν την ευθύνη...». Η Μπέκερ συνελήφθη το καλοκαίρι του 2009, όμως το Δεκέμβρη το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο έκανε δεκτή ένσταση της κατά της σύλληψής της, αφού οι «αποδείξεις» ήταν ισχνές.

Ο Χορστ Χέρολντ που διηύθυνε την Ομοσπονδιακή Αστυνομία (BKA) της Δυτικής Γερμανίας από το 1971 έως το 1981 κατά τη περίοδο της σύλληψης της πρώτης γενιάς της RAF και θεωρείται πρωτεργάτης συλλήψεων για την απαγωγή του Λόρεντς και τις εκτελέσεις του Μπούμπακ και του Σλάγιερ, είχε πει χαρακτηριστικά: «Οταν η RAF σκότωσε τον απλό αμερικανό στρατιώτη Πίμενταλ (τον

Η δίκη της Μπέκερ μπορεί να αποτελεί για το γερμανικό κράτος την τελευταία «λέξη», έστω και τυπικά, σε «εκείνες τις παλιές ιστορίες», που αμφισβήτησαν «την τάξη και την ασφάλεια» και άφησαν πίσω τους νεκρούς και από τις δύο πλευρές, εκτελεσμένους και από τις δύο πλευ-

ρές για να μην ξεχνάμε και τους «αυτοκτονημένους» εντός των λευκών κελιών. Για την εξουσία, οι τελευταίες «πληγές» επουλώνονται, τουλάχιστον όσον αφορά το γερμανικό κράτος, μέσω μιας «διαμάχης» ανάμεσα στους υπερασπιστές της «λήθης» και της «απόδειξης» ότι το κράτος δεν εκδικείται, και σε εκείνους που μένουν αμετακίνητοι στην αναγκαιότητα τιμωρίας και του τελευταίου «τρομοκράτη», έστω και μετά από τόσες δεκαετίες, ως ύστατο φόρο τιμής στα «θύματα της τρομοκρατίας».

Από την άλλη μεριά, οι λάτρεις των ένοπλων πρωτοπο-

να επιβληθεί στις διαδικασίες «αγώνα». **Η διορατικότητα που ένας αγωνιστής και όχι μόνο αναρχικός, επανειλημμένα έχει αποδειχθεί ότι καλλιεργεί και αναπτύσσει μέσα στους κοινωνικούς αγώνες, αντικαθίσταται από την αλαζονεία, τον μιλιτάντικο ελιτισμό, την ξιπασιά του απαραίτητου και αναντικατάστατου επαναστατικού υποκειμένου που καθοδηγεί φωτισμένα τους καταπιεσμένους και την «υπόθεση».** Ακόμα και όταν η διαχείριση της ήττας είναι το μόνο διακύβευμα που έχει απομείνει.

Ο ερυθροταξιαρχίτης Μορέτι (επί δώδεκα έτη μέλος των Ε.Τ., την περίοδο της απαγωγής του Μόρο και ενώ η «ιστορική» ηγεσία βρίσκεται στην φυλακή, καθοδηγεί 300 κανονικούς ερυθροταξιαρχίτες, επτά φάλαγγες και μερικές χιλιάδες μη κανονικών και συμπαθούντων, συνελήφθη το 1981, ενώ προσπαθεί να στρατολογήσει ο ίδιος (!!!) έναν πρεζάκια, συνεργάτη της μυστικής υπηρεσίας Digos, η οποία απλά είχε υποδείξει στον χαφιέ της: *«κάνε παρέα με περιθωριακούς και ανατρεπτικούς, σύχναζε στα στέκια τους, βλέπε άκου και πες μας»*...) είχε επισημάνει κάποτε, όντας καταδικασμένος σε πολλές φορές ισόβια:

«Η απαγωγή Μόρο ήταν η κορυφαία στιγμή της δράσης μας, το απόγειο της δύναμής μας. Η επανάσταση εκείνες τις ημέρες κατέβαινε από τον ουρανό και γινόταν κάτι το χειροπιαστό, κάτι πού μπορούσε να σχεδιαστεί. Η επιθυμία για μια πραγματική αλλαγή ήταν μεγάλη, πολύ πιο μεγάλη απ' όσο φαντάζεστε. Θα έπρεπε να βρεθεί η κατάλληλη πολιτική κάλυψη, το κόμμα. Αλλά εμείς, εκείνη τη στιγμή, δεν την είχαμε. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες, το ξέραμε από την αρχή, είχαν συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούσαν να ιδρύσουν το επαναστατικό κόμμα, αλλά ήλπιζαν ότι η πρωτοπορία τους, ο πειραματισμός τους, θα άνοιγε το δρόμο. Δεν έγινε έτσι και κατά την γνώμη μου, η μεταμέλεια είναι το σημάδι, το αποτέλεσμα της πολιτικής μας ήττας. Όμως θα ήθελα να εκφράσω δύο σκέψεις: μπορεί ένα κράτος να πιστεύει ότι νίκησε, στηρίζοντας την νίκη του στην μεταμέλεια; Μπορεί να αγνοήσει κανείς ότι και μετά την απαγωγή του Μόρο συνεχίζεται η πολιτική κρίση; Η δεύτερη σκέψη είναι ότι σ' όλες τις επαναστάσεις υπάρχουν στιγμές κάμψης και ίσως και μικρές αναδιπλώσεις, οπισθοχωρήσεις, που χρησιμεύουν για το νέο ξεκίνημα».

Ο ερυθροταξιαρχίτης Τζόρτζιο Σεμέρια, που συνελήφθη ύστερα από ενέδρα, βαριά τραυματισμένος με σφαίρα στο πνεύμονα και φυλακίστηκε στις 22 Μαρτίου 1976, πάλι είχε ισχυριστεί ότι *«η μαζική στρατολόγηση των νέων του Κινήματος είχε ως συνέπεια την αναποτελεσματικότητα και την έλλειψη πειθαρχίας. Δεν ήξεραν πώς να διαχειριστούν τα χρήματα, πώς να αγοράσουν ένα σπίτι, πώς να στήσουν μια επιτροπή. Δεν είχαν πολιτικές σχέσεις και κοι-*

κες μυστικές υπηρεσίες.

Σύμφωνα με το Ομοσπονδιακό Κακουργηματικό Γραφείο της αστυνομίας, η Μπέκερ σφράγισε τους 3 φακέλους με τις προκηρύξεις, που αναλάμβαναν την ευθύνη για την εκτέλεση του Μπούμπακ και των συνοδών του, ενώ αναφέρονται και ως «στοιχεία» σημειώματα, που βρέθηκαν στο σπίτι της και φέρεται να έχει γράψει η ίδια στην 31η επέτειο της εκτέλεσης και αναφέρουν ότι: «Όχι, δεν γνωρίζω πως μπορώ να προσευχηθώ για τον Μπούμπακ. Δεν αισθάνομαι πραγματικά ένοχη ή μετανοημένη. Βεβαίως, δεν θα το ξανάκανα, αλλά δεν είναι αξιοθρήνητο το να νιώθεις και να αισθάνεσαι έτσι». Επίσης σε ηχογραφημένη συνομιλία της Βερόνικα Μπέκερ με ένα πρώην μέλος της RAF την Brigitte Mohnhaupt φέρεται να λέει ότι «δεν μπορούν να κάνουν οτιδήποτε, παρά μόνο να πουν: εντάξει, υπάρχουν τα γράμματα που αναλαμβάνουν την ευθύνη...». Η Μπέκερ συνελήφθη το καλοκαίρι του 2009, όμως το Δεκέμβρη το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο έκανε δεκτή ένσταση της κατά τής σύλληψής της, αφού οι «αποδείξεις» ήταν ισχνές.

Ο Χορστ Χέρολντ που διηύθηνε την Ομοσπονδιακή Αστυνομία (ΒΚΑ) της Δυτικής Γερμανίας από το 1971 έως το 1981 κατά τη περίοδο της σύλληψης της πρώτης γενιάς της RAF και θεωρείται πρωτεργάτης συλλήψεων για την απαγωγή του Λόρεντς και τις εκτελέσεις του Μπούμπακ και του Σλάγιερ, είχε πει χαρακτηριστικά: «Όταν η RAF σκότωσε τον απλό αμερικανό στρατιώτη Πίμενταλ (τον Αύγουστο του '85) μόνο και μόνο για να εισχωρήσει με την δική του ταυτότητα στην αμερικανική αεροπορική βάση, τότε μεταστράφηκαν ακόμα και μεγάλα τμήματα του πολιτικού της περιγύρου. Πρόκειται για ένα από τα παράδοξα της ιστορίας, το γεγονός ότι εκείνη ακριβώς την στιγμή, που θα περίμενε κανείς να εκδηλωθεί η μεγαλύτερη απέχθεια της κοινής γνώμης, το ενδιαφέρον της δημοσιότητας για την RAF αιφνίδιως ξεφούσκωσε. Η υπόθεση, βέβαια, καλύφθηκε δημοσιογραφικά, αλλά με υποτονικό τρόπο, χωρίς τα γνωστά εκρηκτικά σχόλια. Ακόμα και το ρεύμα της διαρκούς ανανεούμενης συμπάθειας και υποστήριξης ξεφούσκωσε και η RAF κατέρρευσε χωρίς καμία παρέμβαση του κράτους ή της δημοσιότητας. Μετά από λίγες ακόμα σπασμωδικές ενέργειες, που επιχείρησαν να αποδείξουν ότι συνεχίζει να υπάρχει, διαλύθηκαν τα υπολείμματα της RAF με έναν περιπαθή αυτοέπαινο και μια κίνηση εντυπωσιασμού την δεκαετία του '90».

Ο ίδιος ο Χορστ Χέρολντ έχει παραδεχτεί ότι μέχρι τότε ένας στους τέσσερις γερμανούς έτρεφε αισθήματα συμπάθειας για την RAF, δηλαδή περίπου 7.000.000 άνθρωποι συναινούσαν ή έδειχναν κατανόηση στην δράση της.

Μέχρι το τέλος του 1979 οι διωκτικές αρχές είχαν ανακαλύψει 104 γιάφκες, 180 κλεμμένα αυτοκίνητα, ενώ υ-

ρές για να μην ξεχνάμε και τους «αυτοκτονημένους» εντός των λευκών κελιών. Για την εξουσία, οι τελευταίες «πληγές» επουλώνονται, τουλάχιστον όσον αφορά το γερμανικό κράτος, μέσω μιας «διαμάχης» ανάμεσα στους υπερασπιστές της «λήθης» και της «απόδειξης» ότι το κράτος δεν εκδικείται, και σε εκείνους που μένουν αμετακίνητοι στην αναγκαιότητα τιμωρίας και του τελευταίου «τρομοκράτη», έστω και μετά από τόσες δεκαετίες, ως ύστατο φόρο τιμής στα «θύματα της τρομοκρατίας».

Από την άλλη μεριά, οι λάτρεις των ένοπλων πρωτοποριών λενινιστικού ή σταλινικού τύπου, θα συνεχίσουν να εκστασιάζονται αναπολώντας την περίφημη «έφοδο στον ουρανό», καταμετρώντας τον απολογισμό της ένοπλης δράσης σε νούμερα και προσπερνώντας τα «μελανά σημεία». **Οι αδιάλλακτοι, οι μετανοημένοι, οι «σκληροί» και οι ανανήψαντες, το ένοπλο κόμμα και η πρωτοπορία, το «κίνημα» και οι συνιστώσες του, οι ιστορικές καταβολές και το επαναστατικό σχέδιο, η στιβαρή κάποτε αγκάλη των ανατολικών μυστικών υπηρεσιών, τα χαρακτηριστικά της κρατικής καταστολής, ακούγονται τις περισσότερες φορές σαν φράσεις κλισέ, σαν τα κλειδιά που ανοίγουν διαφορετικά «κουτιά» της ιστορίας φυλαγμένα σε διαφορετικά «δωμάτια».** Και δυστυχώς, όποτε επιδιώκεται να επαναληφθεί η ιστορία, ο δρόμος προς μια καινούργια (;) ήττα φαντάζει αλλά και αποδεικνύεται αναπόδραστος. Άλλωστε **οι απομιμήσεις όσο «πιστές» και αν φαντάζουν, υπολείπονται.**

Παρ' όλα αυτά, η «αναβίωση», το «νέο αντάρτικο», όσο αποδεικνύονται πολλαπλά αποκομμένα κοινωνικά, και όχι μόνο επειδή εκλείπει ολοκληρωτικά ο χαρακτήρας του πηγαίου, άλλο τόσο και αναλογικά χαρακτηρίζονται από την επίδειξη αλαζονείας, την διάθεση καθοδήγησης και χρησιμοποίησης των μη μυημένων.

δράσης μας, το απόγειο της δύναμής μας. Η επανάσταση εκείνες τις ημέρες κατέβαινε από τον ουρανό και γινόταν κάτι το χειροπιαστό, κάτι πού μπορούσε να σχεδιαστεί. Η επιθυμία για μια πραγματική αλλαγή ήταν μεγάλη, πολύ πιο μεγάλη απ' όσο φαντάζεστε. Θα έπρεπε να βρεθεί η κατάλληλη πολιτική κάλυψη, το κόμμα. Αλλά εμείς, εκείνη τη στιγμή, δεν την είχαμε. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες, το ξέραμε από την αρχή, είχαν συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούσαν να ιδρύσουν το επαναστατικό κόμμα, αλλά ήλπιζαν ότι η πρωτοπορία τους, ο πειραματισμός τους, θα άνοιγε το δρόμο. Δεν έγινε έτσι και κατά την γνώμη μου, η μεταμέλεια είναι το σημάδι, το αποτέλεσμα της πολιτικής μας ήττας. Όμως θα ήθελα να εκφράσω δύο σκέψεις: μπορεί ένα κράτος να πιστεύει ότι νίκησε, στηρίζοντας την νίκη του στην μεταμέλεια; Μπορεί να αγνοήσει κανείς ότι και μετά την απαγωγή του Μόρο συνεχίζεται η πολιτική κρίση; Η δεύτερη σκέψη είναι ότι σ' όλες τις επαναστάσεις υπάρχουν σημεία κάμψης και ίσως και μικρές αναδιπλώσεις, οπισθοχωρήσεις, που χρησιμεύουν για το νέο ξεκίνημα».

Ο ερυθροταξιαρχίτης Τζόρτζιο Σεμέρια, που συνελήφθη ύστερα από ενέδρα, βαριά τραυματισμένος με σφαίρα στο πνεύμονα και φυλακίστηκε στις 22 Μαρτίου 1976, πάλι είχε ισχυριστεί ότι «*η μαζική στρατολόγηση των νέων του Κινήματος είχε ως συνέπεια την αναποτελεσματικότητα και την έλλειψη πειθαρχίας. Δεν ήξεραν πώς να διαχειριστούν τα χρήματα, πώς να αγοράσουν ένα σπίτι, πώς να στήσουν μια επιτροπή. Δεν είχαν πολιτικές σχέσεις και κοινωνικά στηρίγματα, ούτε ήξεραν να τα δημιουργούν. Πολλοί κοιμόντουσαν σε τραίνα. Η ιδρυτική ομάδα συγκροτήθηκε από φοιτητές, από ειδικευμένους εργάτες, συνδικαλιστές, τεχνικούς. Μετά τον Μόρο μπήκαν στην οργάνωση τα υπολείμματα της κατεστραμμένης σχολής, η γενιά του χάους*».

Και όμως δεν μπορεί να είναι αλλιώς. Δεν αποδέχεται την ουσία της καταστολής μόνο ο υπηρέτης του συστήματος ή του καθεστώτος ή του κράτους, όπως ανάλογα ορίζεται ο εχθρός ανάλογα με τις απόψεις αναρχικών ή μη. Οι οραματιστές μιας νέας επαναστατικής εξουσίας προχωρούν και αυτοί βάζοντας τους δικούς τους όρους κοινωνικού ελέγχου, τους δικούς τους όρους με τους οποίους το κίνημα θα βαδίσει στους στόχους του, τους όρους με τους οποίους θα επιχειρηθεί να ελεγχθούν οι διαφωνούντες ή αντιφρονούντες ή αντεπαναστάτες και προδότες της «υπόθεσης».

Και όμως, όπως κάθε φορά, το «ξέφωτο» δεν βρίσκεται μακριά. Αρκεί να θέλει κανείς να κατευθυνθεί προς τα εκεί παραμερίζοντας το σκοτάδι.

Όσο πυκνό κι αν φαντάζει αυτό...

Συσπείρωση Αναρχικών

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1973

37 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ

Καθώς συμπληρώνονται 37 χρόνια από την Μεγάλη Εξέγερση του Νοέμβρη 1973, που κορυφώθηκε με την κατάληψη του Πολυτεχνείου της Αθήνας αλλά και πανεπιστημιακών χώρων σε άλλες πόλεις (Πάτρα, Θεσσαλονίκη), η αναδρομή σε τέτοια γεγονότα βοηθά στην ενδυνάμωση της εμπειρίας. Αλλά εκτός από αυτό, ενισχύει τις απελευθερωτικές απόψεις απέναντι στις συκοφαντικές διαδόσεις των συνειδητών ή ασυνείδητων εχθρών του απελευθερωτικού και ιδιαίτερα του αναρχικού αγώνα.

Δεν εγκαταλείψαμε ούτε στιγμή αυτό το μετερίζι που λέγεται εμπειρία της δράσης των ανθρώπων ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Επειδή δεν ταιριάζει στους αναρχικούς να ρίχνουν τις ασπίδες και να εγκαταλείπουν στο κράτος ένα σημαντικό έδαφος όπου διεξήχθη και εξακολουθεί να διεξάγεται μια μάχη για την απελευθέρωση του ανθρώπινου γένους, αλλά και όχι μόνο αυτού. Οι ριψάσπιδες προβάλλουν αυτό που θα προκύψει από τη στάση τους σαν πραγματικότητα που ήδη ισχύει. Οι μαχητές προσπαθούν να αποκαταστήσουν την πραγματικότητα μέσα από την διαρκή σύγκρουση τόσο στον τομέα των απόψεων όσο και στην καθαυτό πρακτική.

Φέτος, αλλά και όλα τα προηγούμενα χρόνια, χάρις στη σημαντική προσπάθεια ολόκληρων δεκαετιών, η παρουσία των αναρχικών απόψεων, η συμβολή και η δράση των αναρχι-

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995

15 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΑΥΤΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ...

τά τα γεγονότα είναι που απέδειξαν πως στη εξέγερση του Νοέμβρη το 1973 οι αναρχικές απόψεις έδωσαν το παρόν και εκδηλώθηκαν από ανθρώπους που δεν θέλησαν να οικειοποιηθούν το γεγονός, αλλά να δείξουν την σημαντική συμβολή των αναρχικών απόψεων σε τέτοια γεγονότα και πιο συγκεκριμένα σε αυτό. Και προχωράμε.

Το κράτος και οι κάθε είδους ασπόνδυλοι εχθροί της πανανθρώπινης ελευθερίας αποσκοπούν στο να μειώσουν το μέγεθος της δράσης των ανθρώπων που εξεγείρονται. Πίσω λοιπόν από τα γεγονότα του 1973 ανακάλυψαν οι μεν κομμουνιστές του ΚΚΕ τους 350 προβοκάτορες της ΚΥΠ με εντολές των Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, οι δε εθνικιστές προσπαθούν να παρουσιάσουν κάποια καταχθόνια σχέδια μυστικών υπηρεσιών που βρίσκονται πίσω από την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Όλα στο βωμό της συκοφαντίας, της υποβάθμισης και της περιθωριοποίησης της εξέγερσης. Της κάθε εξέγερσης.

Αλλά τι έγινε και το 1995; Ακριβώς το ίδιο. Αλλά με μια διαφορά, τώρα δεν υπήρχαν οι 300 προβοκάτορες της ΚΥΠ αλλά ο «σκοτεινός κ. Μολότοφ» και η ομάδα του. Χωρίς αυτούς δεν θα γινόταν η εξέγερση, σύμφωνα με τα λεγόμενα των ΜΜΕ. **Όπως κάθε ακηδεμόνευτη εξέγερση, το Πολυτεχνείο του 1995 δέχτηκε αλλά και συνεχίζει να δέχεται τις συκοφαντίες από εχθρούς και «φίλους», μέχρι και σήμερα**. Πάντα με τις συνήθεις μεθόδους: ψι-

ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995

15 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΑΥΤΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ...

Καθώς συμπληρώνονται 37 χρόνια από την Μεγάλη Εξέγερση του Νοέμβρη 1973, που κορυφώθηκε με την κατάληψη του Πολυτεχνείου της Αθήνας αλλά και πανεπιστημιακών χώρων σε άλλες πόλεις (Πάτρα, Θεσσαλονίκη), η αναδρομή σε τέτοια γεγονότα βοηθά στην ενδυνάμωση της εμπειρίας. Αλλά εκτός από αυτό, ενισχύει τις απελευθερωτικές απόψεις απέναντι στις συκοφαντικές διαδόσεις των συνειδητών ή ασυνείδητων εχθρών του απελευθερωτικού και ιδιαίτερα του αναρχικού αγώνα.

Δεν εγκαταλείψαμε ούτε στιγμή αυτό το μετερίζι που λέγεται εμπειρία της δράσης των ανθρώπων ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Επειδή δεν ταιριάζει στους αναρχικούς να ρίχνουν τις ασπίδες και να εγκαταλείπουν στο κράτος ένα σημαντικό έδαφος όπου διεξήχθη και εξακολουθεί να διεξάγεται μια μάχη για την απελευθέρωση του ανθρώπινου γένους, αλλά και όχι μόνο αυτού. Οι ριψάσπιδες προβάλλουν αυτό που θα προκύψει από τη στάση τους σαν πραγματικότητα που ήδη ισχύει. Οι μαχητές προσπαθούν να αποκαταστήσουν την πραγματικότητα μέσα από την διαρκή σύγκρουση τόσο στον τομέα των απόψεων όσο και στην καθαυτό πρακτική.

Φέτος, αλλά και όλα τα προηγούμενα χρόνια, χάρις στη σημαντική προσπάθεια ολόκληρων δεκαετιών, η παρουσία των αναρχικών απόψεων, η συμβολή και η δράση των αναρχικών στην εξέγερση του Νοέμβρη 1973 είναι αδιαμφισβήτητη. Σε πείσμα του κράτους και όσων το στηρίζουν με τη δράση και τη στάση τους. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως ο πόλεμος έχει σταματήσει. Απλά συνεχίζεται με μεγαλύτερο πείσμα, αφού οι επιθέσεις και οι συκοφαντικές κινήσεις δεν έχουν πάψει να υφίστανται, αφού οι βολεμένοι και οι αρνητικοί σε κάθε απελευθερωτική προσπάθεια δεν αφήνουν την παραμικρή δυνατότητα που τους παρέχεται, ώστε να βαφτίζουν τις προσπάθειες της αγωνιζόμενης κοινωνίας με διάφορα παρατσούκλια προκειμένου να συμπαρασύρουν όσους αρνούνται να χρησιμοποιήσουν αυτό το υπέροχο χάρισμα προς το ανθρώπινο είδος που λέγεται, με απλά λόγια, μυαλό. Να χουν επαφή με τις δημιουργικές κι απελευθερωτικές δονήσεις. Συκοφαντούν ξεδιάντροπα ή συκοφαντούν εμφανίζοντας τους εαυτούς τους σαν θύματα συκοφαντιών, κλαψουρίζοντας και προσπαθώντας να διεγείρουν

τά τα γεγονότα είναι που απέδειξαν πως στη εξέγερση του Νοέμβρη το 1973 οι αναρχικές απόψεις έδωσαν το παρόν και εκδηλώθηκαν από ανθρώπους που δεν θέλησαν να οικειοποιηθούν το γεγονός, αλλά να δείξουν την σημαντική συμβολή των αναρχικών απόψεων σε τέτοια γεγονότα και πιο συγκεκριμένα σε αυτό. Και προχωράμε.

Το κράτος και οι κάθε είδους ασπόνδυλοι εχθροί της πανανθρώπινης ελευθερίας αποσκοπούν στο να μειώσουν το μέγεθος της δράσης των ανθρώπων που εξεγείρονται. Πίσω λοιπόν από τα γεγονότα του 1973 ανακάλυψαν οι μεν κομμουνιστές του ΚΚΕ τους 350 προβοκάτορες της ΚΥΠ με εντολές των Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, οι δε εθνικιστές προσπαθούν να παρουσιάσουν κάποια καταχθόνια σχέδια μυστικών υπηρεσιών που βρίσκονται πίσω από την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Όλα στο βωμό της συκοφαντίας, της υποβάθμισης και της περιθωριοποίησης της εξέγερσης. Της κάθε εξέγερσης.

Αλλά τι έγινε και το 1995; Ακριβώς το ίδιο. Αλλά με μια διαφορά, τώρα δεν υπήρχαν οι 300 προβοκάτορες της ΚΥΠ αλλά ο «σκοτεινός κ. Μολότοφ» και η ομάδα του. Χωρίς αυτούς δεν θα γινόταν η εξέγερση, σύμφωνα με τα λεγόμενα των ΜΜΕ. **Όπως κάθε ακηδεμόνευτη εξέγερση, το Πολυτεχνείο του 1995 δέχτηκε αλλά και συνεχίζει να δέχεται τις συκοφαντίες από εχθρούς και «φίλους», μέχρι και σήμερα**. Πάντα με τις συνήθεις μεθόδους: ψιθυριστά και πίσω από πλάτες, σε καφενεία αλλά και σε κάθε λογής, πολιτικά και μη, χαμαιτυπεία. Δεν ήταν και δεν είναι μόνο ο συνήθης μαρξισμός ή ο παλαιομοδίτικος αριστερισμός. Τα μυωπικά γυαλιά του μητροαριστερού έβγαλαν το πόρισμα: Η εξέγερση ήταν πολιτική αυτοκτονία.

Βέβαια, σε μια εξέγερση οι σκιαμαχίες δεν έχουν θέση, ούτε και οι θεωρίες των ραντεβού, επειδή πολλά θα μπορούσαν να ειπωθούν γι' αυτούς που πάντα έβρισκαν και βρίσκουν διάφορα κατασκευασμένα και ανυπόστατα στοιχεία προκειμένου να υποβαθμίσουν μια εξέγερση.

Συνηθισμένο φαινόμενο, λοιπόν, η συκοφαντία των εξεγέρσεων και των εξεγερμένων και δεν ξενίζει. Όμως ό-

που διεξήχθη και εξακολουθεί να διεξάγεται μια μάχη για την απελευθέρωση του ανθρώπινου γένους, αλλά και όχι μόνο αυτού. Οι ριψάσπιδες προβάλλουν αυτό που θα προκύψει από τη στάση τους σαν πραγματικότητα που ήδη ισχύει. Οι μαχητές προσπαθούν να αποκαταστήσουν την πραγματικότητα μέσα από την διαρκή σύγκρουση τόσο στον τομέα των απόψεων όσο και στην καθαυτό πρακτική.

Φέτος, αλλά και όλα τα προηγούμενα χρόνια, χάρις στη σημαντική προσπάθεια ολόκληρων δεκαετιών, η παρουσία των αναρχικών απόψεων, η συμβολή και η δράση των αναρχικών στην εξέγερση του Νοέμβρη 1973 είναι αδιαμφισβήτητη. Σε πείσμα του κράτους και όσων το στηρίζουν με τη δράση και τη στάση τους. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως ο πόλεμος έχει σταματήσει. Απλά συνεχίζεται με μεγαλύτερο πείσμα, αφού οι επιθέσεις και οι συκοφαντικές κινήσεις δεν έχουν πάψει να υφίστανται, αφού οι βολεμένοι και οι αρνητικοί σε κάθε απελευθερωτική προσπάθεια δεν αφήνουν την παραμικρή δυνατότητα που τους παρέχεται, ώστε να βαφτίζουν τις προσπάθειες της αγωνιζόμενης κοινωνίας με διάφορα παρατσούκλια προκειμένου να συμπαρασύρουν όσους αρνούνται να χρησιμοποιήσουν αυτό το υπέροχο χάρισμα προς το ανθρώπινο είδος που λέγεται, με απλά λόγια, μυαλό. Να τους κάνουν ανταγωνιστικούς προς συγκεκριμένες πρακτικές ή έστω να τους απομακρύνουν από αυτές και να τους στρέψουν σε ιδιοτελείς και εξουσιαστικές λογικές και επιδιώξεις. Μπορούν να κοπιάζουν όσο το τραβάει η όρεξή τους. Παραμένουμε συνεπείς στη πραγματικότητα που έχει αναδειχθεί μέσα από την ίδια τη ζωή, το πάθος και την δράση των ανθρώπων: Όλες οι πρακτικές έχουν την ίδια σημασία και δεν καθορίζονται από το κατά πόσο φαντάζουν ως δυναμικές ή «ασφαλείς», επειδή συμβάλλουν από κοινού στην κοινωνική απελευθέρωση ή στο σκοπούμενο κάθε φορά απελευθερωτικό πρόταγμα.

Άλλωστε, **Η ΠΟΛΥΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΦΕΥΡΗΜΑ, ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΛΗΘΕΙΑ.** Ματαιοπονούν, συνεπώς, όσοι (και κυρίως οι κρατιστές) προσπαθούν να την ευνουχίσουν, συκοφαντώντας πρακτικές που έχουν αποδειχτεί πως αποτελούν απαραίτητα συστατικά του αγώνα των ανθρώπων για μια δημιουργική και ανεξούσια πραγματικότητα και ζωή. Είναι συνηθισμένο φαινόμενο αυτά τα υποχθόνια μέσα να χρησιμοποιούνται από εκείνες τις οντότητες που δεν έχουν επαφή με τις δημιουργικές κι απελευθερωτικές δονήσεις. Συκοφαντούν ξεδιάντροπα ή συκοφαντούν εμφανίζοντας τους εαυτούς τους σαν θύματα συκοφαντιών, κλαψουρίζοντας και προσπαθώντας να διεγείρουν υπέρ τους τον σπαραξικάρδιο συναισθηματισμό αυτών προς τους οποίους απευθύνονται. Παράδειγμα οι κομμουνιστές και οι εθνικιστές. Και οι δύο αυτές ιδεολογικές και πολιτικές παράμετροι της κυριαρχίας φημίζονται για τέτοιου είδους πρακτικές. Διαστρεβλώνουν τα όσα λέγονται, διαπράττουν τα μύρια όσα αίσχη και στη συνέχεια «βγαίνουν στην αναφορά παραπονούμενοι» και δηλώνοντας πως δεν έχουν καμία σχέση με όσα τους καταμαρτυρούν. Συγκαλύπτουν την εξουσιαστική τους επιδίωξη και την ουσιαστική τους ανεπάρκεια στο να πείσουν τον κόσμο με βάση την αλήθεια με όλο αυτό το πλέγμα κατασκευών και συκοφαντιών.

Οι αναρχικοί δεν έχουν ανάγκη να χρησιμοποιούν τέτοια μέσα που υποβαθμίζουν την ουσία της αλήθειας, που αποδεικνύεται από γεγονότα που δεν χωρούν κανενός είδους αμφισβήτηση. Αυτά τα γεγονότα είναι που συνεχίζουμε να προβάλλουμε και προσπαθούμε να τα μοιραστούμε με τον κάθε άνθρωπο που δεν έχει προκαταλήψεις, μισαλλοδοξία και ιδιοτελή συμφέροντα και επιδιώξεις, που δεν κάνει το μαύρο-άσπρο για να αποδείξει πως πάντα έχει δίκιο. Αυ-

Νοέμβρη του 1973. Όλα στο βωμό της συκοφαντίας, της υποβάθμισης και της περιθωριοποίησης της εξέγερσης. Της κάθε εξέγερσης.

Αλλά τι έγινε και το 1995; Ακριβώς το ίδιο. Αλλά με μια διαφορά, τώρα δεν υπήρχαν οι 300 προβοκάτορες της ΚΥΠ αλλά ο «σκοτεινός κ. Μολότοφ» και η ομάδα του. Χωρίς αυτούς δεν θα γινόταν η εξέγερση, σύμφωνα με τα λεγόμενα των ΜΜΕ. **Όπως κάθε ακηδεμόνευτη εξέγερση, το Πολυτεχνείο του 1995 δέχτηκε αλλά και συνεχίζει να δέχεται τις συκοφαντίες από εχθρούς και «φίλους», μέχρι και σήμερα.** Πάντα με τις συνήθεις μεθόδους: ψιθυριστά και πίσω από πλάτες, σε καφενεία αλλά και σε κάθε λογής, πολιτικά και μη, χαμαιτυπεία. Δεν ήταν και δεν είναι μόνο ο συνήθης μαρξισμός ή ο παλαιομοδίτικος αριστερισμός. Τα μυωπικά γυαλιά του μητροαριστερού έβγαλαν το πόρισμα: Η εξέγερση ήταν πολιτική αυτοκτονία.

Βέβαια, σε μια εξέγερση οι σκιαμαχίες δεν έχουν θέση, ούτε και οι θεωρίες των ραντεβού, επειδή πολλά θα μπορούσαν να ειπωθούν γι' αυτούς που πάντα έβρισκαν και βρίσκουν διάφορα κατασκευασμένα και ανυπόστατα στοιχεία προκειμένου να υποβαθμίσουν μια εξέγερση.

Συνηθισμένο φαινόμενο, λοιπόν, η συκοφαντία των εξεγέρσεων και των εξεγερμένων και δεν ξενίζει. Όμως όλα έχουν τη σημασία τους. **Σημασία πολύ μεγάλη για το αν εγκαταλείπεις, αποτρέπεις ή καταστέλλεις τη διάθεση ανθρώπων να συγκρουστούν και να εξεγερθούν ή αν βρίσκεσαι μαζί τους για να συμβάλεις ώστε να δημιουργηθούν απελευθερωτικές συνθήκες. Να ακούσεις και να διδαχθείς από τις εμπειρίες. Να ενώσεις το πάθος για τη λευτεριά και την αναρχία με την οργή του εξεγερμένου. Όχι για να ταυτιστείς, αλλά για να συνθέσεις. Να αποφύγεις τον πειρασμό της καθοδήγησης και να αφεθείς να σε εμπνεύσει αυτό το «αλλόκοτο» αλλά και τόσο γνωστό πνεύμα της εξέγερσης και της ανυποταξίας.**

Και βέβαια δεν ξεχνιούνται οι συκοφαντικοί μύθοι, που διαχύθηκαν από τους επιτήδειους, για την καταγραφή από το κράτος των συλληφθέντων. Θυμίσαν την μικροαστική νοοτροπία που καλλιεργούνταν στους νέους «να έχουν καθαρό μητρώο για να βρουν μια θέση στο δημόσιο». Να μείνουν δηλαδή μια ζωή δουλοπρεπείς, αν όχι ολοκληρωτικά δούλοι.

Ξέχασαν, όμως, τη διαρκή (και «αφανή») καταγραφή από το δίκτυο ελέγχου και παρακολούθησης που έχει στηθεί από το κράτος και την ανεκτικότητα στις αμέτρη-

τες προσαγωγές που γίνονταν και γίνονται καθημερινά και τις «εξακριβώσεις στοιχείων». Ξεχνούν τις χιλιάδες καταγραφές που γίνονται με συλλήψεις, εξακριβώσεις και προσαγωγές σε κάθε εξέγερση (για να μην πάμε μακριά ας δούμε το πόσοι καταγράφηκαν στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 ή πρόσφατα τις περισσότερες από 2000 συλήψεις στη Γαλλία). Δεν χωρούν βέβαια οι επί μέρους δικαιολογίες για την μεγάλη σημασία της μιας εξέγερσης και την υποβάθμιση της άλλης. Επειδή αυτές είναι εξουσιαστικές και πολιτικές απόψεις που κοστολογούν με χυδαίο και μπακάλικο τρόπο τα σημαντικότατα μέσα για την απελευθέρωση των ανθρώπων: τις εξεγέρσεις. Δείχνουν και το «ποιόν» αυτών των απόψεων.

Όπως δεν χωρούν και οι απαξιωτικοί χαρακτηρισμοί για ορισμένες ομάδες ανθρώπων που συμμετέχουν σε μια εξέγερση. Πρόκειται για καθαρά εξουσιαστικές απόψεις («βαθειά αστικές», όπως θα τις χαρακτήριζε ένα πολιτικοποιημένος μαρξιστής). Σε κάθε εξέγερση συμμετέχουν άνθρωποι διαφορετικοί, γίνονται πολλά πράγματα που δεν συμφωνούμε, όμως δεν απαξιώνουμε τους ανθρώπους. Το βασικότερο είναι τι είδους στάση τηρούν οι αναρχικοί κι όχι μόνον αυτοί. Έχει αποδειχθεί, με βάση την κάθε φορά πραγματικότητα, πως υπάρχει μεγάλη απόσταση ανάμεσα στους ανθρώπους που συμβαίνει να συχνάζουν σε ποδοσφαιρικούς αγώνες και που όταν συμμετέχουν σε εξεγερτικά γεγονότα εμπνέονται από την αναρχική δράση και το ήθος των αναρχικών και οικειοποιούνται τα αναρχικά απελευθερωτικά χαρακτηριστικά, ενώ συμβαίνει -ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια- άνθρωποι που προσχωρούν στην κοινωνική δράση να απορροφούν και να διδάσκονται χουλιγκανίστικες και γενικότερα συμμορίτικες λογικές και πρακτικές, χάνοντας το ήθος και τη δυνατότητα μιας ουσιαστικής πνευματικής ανάδειξης και μιας πρακτικής που να παράγει απελευθερωτικά χαρακτηριστικά και δυνατότητες.

Κάθε εξέγερση, λοιπόν, είναι μοναδική. Αυτή η μοναδικότητα είναι που μας επιτρέπει να διακρίνουμε τα χαρακτηριστικά που αναδείχτηκαν πριν, κατά και μετά την εκδήλωσή της. Και το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ του 1995, δεν μπόρεσε να αποφύγει τη μοίρα των εξεγέρσεων που προηγήθηκαν από αυτό, αλλά και που το ακολούθησαν. ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΕ σημαντικών εξελίξεων. Έτσι είναι. Ο κανόνας των εξεγέρσεων στον ελλαδικό χώρο είναι να προηγούνται (συνήθως) καταστάσεων ή να έπονται.

Η Εξέγερση του 1995, όταν ξέσπασε με πολλές αφορμές, σηματοδότησε το τέλος μια περιόδου τόσο της κυριαρχίας, όσο και των κοινωνικών αγώνων στον Ελλαδικό χώρο. Ήρθε σε μια στιγμή όπου έμπαινε σε πράξη η εφαρμογή των ευρύτερων σχεδίων της κυριαρχίας και για τον ελλαδικό χώρο. Μια περίοδος που σημαδεύτηκε και από το φυσικό τέλος του Α. Παπανδρέου. Το ουσιαστικό πέρασμα από μια περίοδο σε μια

ΤΑ ΤΥΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ (4)

Στις 29 Σεπτέμβρη η βουλή των αντιπροσώπων των ΗΠΑ πέρασε προς τη Γερουσία έναν νόμο που αν ψηφιστεί θα επιβάλλει «μέτρα προστατευτισμού», πρόσθετους δηλαδή δασμούς στα προϊόντα που εισάγονται από την Κίνα σε μια απόπειρα να την υποχρεώσουν να υπερτιμήσει το νόμισμά της, το γουάν.

Ισχυρίζονται λοιπόν ότι η Κίνα «μανιπουλάρει» εσκεμμένα την αξία του νομίσματός της ώστε να συγκρατείται τεχνητά υποτιμημένο, πράγμα που της δίνει ένα «άδικο» εμπορικό πλεονέκτημα στις εξαγωγές της, που επιπλέον οδηγεί στην απώλεια θέσεων εργασίας και την επιδείνωση της ανεργίας στις ΗΠΑ.1

Τελικώς, έχουμε λοιπόν μια έμπρακτη απειλή έναρξης κανονικού εμπορικού πολέμου των ΗΠΑ με την Κίνα, η οποία έρχεται σαν επιστέγασμα αρκετών μηνών «κλεφτοπόλεμου» όπου ενίοτε η μια πλευρά επέβαλε επιλεκτικά πρόσθετους δασμούς σε εισαγωγές από την άλλη πλευρά (π.χ. η Κίνα στις εισαγωγές πουλερικών από τις ΗΠΑ και οι ΗΠΑ στις εισαγωγές ελαστικών από την Κίνα). Μένει να δούμε αν η απειλή θα παραμείνει στα πλαίσια του παζαριού ή αν θα κλιμακωθεί περαιτέρω, όπως προς το παρόν φαίνεται.2

Οι ΗΠΑ, βέβαια, από τη μεριά τους δε λένε τίποτα για τη δική τους έμμεση νομισματική μανιπουλάτσια του δολαρίου που το οδηγεί σε σταθερή υποτίμηση έναντι των «ανταγωνιστικών» νομισμάτων μέσω της λεγόμενης «ποσοτικής χαλάρωσης» (εύσχημος όρος για την μαζική εκτύπωση χρήματος από αέρα κοπανιστό) που εφαρμόζει εδώ και δύο χρόνια η FED. Κανείς δεν ξέρει πόσα ακριβώς έχουν τυπώσει, υπολογίζο-

κό πίσω στις δικές τους χώρες.

Το ενδιαφέρον είναι πως τα γεγονότα αυτά γίνονται σε ένα γενικότερο κλίμα όπου εμφανίζονται κυβερνήσεις να παρεμβαίνουν στις νομισματικές αγορές (αυξάνοντας τις πωλήσεις του νομίσματός τους) για να πετύχουν την υποτίμηση των νομισμάτων τους ώστε να αποκτήσουν εξαγωγικό ανταγωνιστικό πλεονέκτημα. Η Ιαπωνία, η Σουηδία, η Νότια Κορέα, η Πολωνία, η Ταϊβάν, η Ρωσία, το Μεξικό, η Νότια Αφρική, η Ταϋλάνδη, η Κολομβία, το Περού ξεκίνησαν να συμμετέχουν σ' αυτήν την πρακτική που ούτως ή άλλως ακολουθούν η Κίνα και οι ΗΠΑ. Αυτό οδήγησε στις 27 Σεπτέμβρη τον υπουργό οικονομικών της Βραζιλίας Guido Mantega να δηλώσει πως «βρισκόμαστε στη μέση ενός διεθνούς νομισματικού πολέμου, με αποτέλεσμα μια γενική αποδυνάμωση των νομισμάτων. Αυτό μας απειλεί, διότι αφαιρεί την ανταγωνιστικότητά μας». Και άφησε το έδαφος ανοιχτό για τη λήψη κυβερνητικών παρεμβατικών μέτρων.3

Το γιατί το κάνουν φαίνεται, κατ' αρχήν, να έχει απλή εξήγηση. Ο τεχνητός και καθοδηγούμενος στραγγαλισμός της καπιταλιστικής οικονομίας σε κάθε κράτος δεν αφήνει σε κανέναν να ανασάνει εντός των ορίων του. Οπότε όλοι προσπαθούν να πιαστούν από τις εξαγωγές και τις εισροές κεφαλαίων δηλαδή να εξαγάγουν την κρίση φορτώνοντας το δικό τους ζόρι στις πλάτες άλλων κρατών. Και το κάνουν «ανορθόδοξα» σπρώχνοντας τα νομίσματά τους σε ανταγωνιστικές υποτιμήσεις. Υπό «φυσιολογικές» συνθήκες καπιταλισμού τέτοιου είδους ακύρυχτοι εμπορικοί πόλεμοι δεν συμβαί-

κή» με την οποία εξελίσσονται τα γεγονότα στη βάση συντηρούμενων «εξηρτημένων αντανακλαστικών». Επειδή, όταν έχεις στήσει το ντόμινο γνωρίζεις και από ποια στάδια θα περάσει, γιατί έχεις την αντίστοιχη ιστορική εμπειρία. Γνωρίζεις πως να συντηρήσεις τη δυναμική του ντόμινο την ίδια ώρα που υποτίθεται πως προσπαθείς να το σταματήσεις. Και φυσικά κάθε στιγμή θα προβάλλεις την πάρτη σου σαν τον μόνο που μπορεί να εγγυηθεί το σταμάτημα του ντόμινο, πάντα βέβαια με τους όρους σου.

Την ουσία αυτή μας την υπενθυμίζει ο πρόεδρος του ΔΝΤ Στρος Καν όταν βγαίνει για να «εκφράσει τις ανησυχίες του» για την τρέχουσα κατάσταση: «Ξεκάθαρα έχει αρχίσει να κυκλοφορεί η ιδέα πως τα νομίσματα μπορούν να χρησιμοποιούνται σαν όπλο πολιτικής... Εάν εφαρμοστεί, μια τέτοια ιδέα θα αποτελούσε μέγιστο κίνδυνο για την παγκόσμια ανάκαμψη...»

Το ΔΝΤ, βέβαια, μιλάει τη γλώσσα των δημοσίων σχέσεων. Και ξέρουμε πως όταν ο Στρος Καν «ανησυχεί» στην πραγματικότητα τρίβει τα χέρια του. Κατά τον ίδιο τρόπο που «ανησυχούσε» για την αύξηση της φτώχειας και της ανεργίας που επιβάλλουν οι πολιτικές του. Αυτό που κάνει ο Στρος Καν στην πραγματικότητα είναι να θέτει εκβιαστικά διλήμματα που, με δικά μας λόγια, θα ακούγονταν κάπως έτσι:

«Ή μαζεύεστε όλοι, βάζετε τα κεφάλια μέσα και «συνεργάζεστε» για την αναδόμηση της παγκόσμιας οικονομίας και, στην ουσία, της ευρύτερης κυριαρχίας όπως εμείς τη φανταζόμαστε είτε ο εφιάλτης θα συνεχιστεί και θα κλιμακωθεί... Δείτε, ή-

Όπως δεν χωρούν και οι απαξιωτικοί χαρακτηρισμοί για ορισμένες ομάδες ανθρώπων που συμμετέχουν σε μια εξέγερση. Πρόκειται για καθαρά εξουσιαστικές απόψεις («βαθειά αστικές», όπως θα τις χαρακτήριζε ένα πολιτικοποιημένος μαρξιστής). Σε κάθε εξέγερση συμμετέχουν άνθρωποι διαφορετικοί, γίνονται πολλά πράγματα που δεν συμφωνούμε, όμως δεν απαξιώνουμε τους ανθρώπους. Το βασικότερο είναι τι είδους στάση τηρούν οι αναρχικοί κι όχι μόνον αυτοί. Έχει αποδειχθεί, με βάση την κάθε φορά πραγματικότητα, πως υπάρχει μεγάλη απόσταση ανάμεσα στους ανθρώπους που συμβαίνει να συχνάζουν σε ποδοσφαιρικούς αγώνες και που όταν συμμετέχουν σε εξεγερτικά γεγονότα εμπνέονται από την αναρχική δράση και το ήθος των αναρχικών και οικειοποιούνται τα αναρχικά απελευθερωτικά χαρακτηριστικά, ενώ συμβαίνει -ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια- άνθρωποι που προσχωρούν στην κοινωνική δράση να απορροφούν και να διδάσκονται χουλιγκανίστικες και γενικότερα συμμορίτικες λογικές και πρακτικές, χάνοντας το ήθος και τη δυνατότητα μιας ουσιαστικής πνευματικής ανάδειξης και μιας πρακτικής που να παράγει απελευθερωτικά χαρακτηριστικά και δυνατότητες.

Κάθε εξέγερση, λοιπόν, είναι μοναδική. Αυτή η μοναδικότητα είναι που μας επιτρέπει να διακρίνουμε τα χαρακτηριστικά που αναδείχτηκαν πριν, κατά και μετά την εκδήλωσή της. Και το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ του 1995, δεν μπόρεσε να αποφύγει τη μοίρα των εξεγέρσεων που προηγήθηκαν από αυτό, αλλά και που το ακολούθησαν. ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΕ σημαντικών εξελίξεων. Έτσι είναι. Ο κανόνας των εξεγέρσεων στον ελλαδικό χώρο είναι να προηγούνται (συνήθως) καταστάσεων ή να έπονται.

Η Εξέγερση του 1995, όταν ξέσπασε με πολλές αφορμές, σηματοδότησε το τέλος μια περιόδου τόσο της κυριαρχίας, όσο και των κοινωνικών αγώνων στον Ελλαδικό χώρο. Ήρθε σε μια στιγμή όπου έμπαινε σε πράξη η εφαρμογή των ευρύτερων σχεδίων της κυριαρχίας και για τον ελλαδικό χώρο. Μια περίοδος που σημαδεύτηκε και από το φυσικό τέλος του Α. Παπανδρέου. Το ουσιαστικό πέρασμα από μια περίοδο σε μια άλλη έχει πολλές φορές ιδιαίτερη σημασία για τα κέντρα κυριαρχίας να συνδέεται και με την ανάδειξη ή την πτώση προσώπων.

Το Πολυτεχνείο του 1995, λόγω του χρονικού σημείου κατά το οποίο ξέσπασε, όπως ειπώθηκε, αλλά και εξ αιτίας της πολυσυνθετότητας των συμμετεχόντων σ' αυτό, έδωσε κάτι το ξεχωριστό: τον ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΣΜΟ. **Αυτό το κυρίαρχο χαρακτηριστικό είναι που προκάλεσε την εχθρότητα τόσων πολλών. Εχθρότητα, αντιπάθεια, φόβο για απώλεια των ερεισμάτων συνδιαλλαγής με το κράτος και σε ορισμένους προκάλεσε αμνησία της ονοματοδοσίας τους, αφού έφερνε στο «προσκήνιο» τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές, αναδείκνυε τη σταθεροποίησή τους στον κοινωνικό χώρο και έκανε φανερές τις προοπτικές.** Μάλιστα, κάποιοι έφτασαν στο σημείο να μην μπορούν να αρθρώσουν έστω μια λέξη, όταν η επικαιρότητα της κοινωνικής σύγκρουσης τούς προσκαλούσε. Και έχασαν. Ευτυχώς, γιατί έτσι βγήκε κερδισμένη η εξέγερση, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι, αλλά και η εμπειρία των αναρχικών.

Άλλωστε, κάθε εξέγερση, πολεμά κάστρα, καταλαμβάνει

τιμήσει το νόμισμά της, το γουάν.

Ισχυρίζονται λοιπόν ότι η Κίνα «μανιπουλάρει» εσκεμμένα την αξία του νομίσματός της ώστε να συγκρατείται τεχνητά υποτιμημένο, πράγμα που της δίνει ένα «άδικο» εμπορικό πλεονέκτημα στις εξαγωγές της, που επιπλέον οδηγεί στην απώλεια θέσεων εργασίας και την επιδείνωση της ανεργίας στις ΗΠΑ.1

Τελικώς, έχουμε λοιπόν μια έμπρακτη απειλή έναρξης κανονικού εμπορικού πολέμου των ΗΠΑ με την Κίνα, η οποία έρχεται σαν επιστέγασμα αρκετών μηνών «κλεφτοπόλεμου» όπου ενίοτε η μια πλευρά επέβαλε επιλεκτικά πρόσθετους δασμούς σε εισαγωγές από την άλλη πλευρά (π.χ. η Κίνα στις εισαγωγές πουλερικών από τις ΗΠΑ και οι ΗΠΑ στις εισαγωγές ελαστικών από την Κίνα). Μένει να δούμε αν η απειλή θα παραμείνει στα πλαίσια του παζαριού ή αν θα κλιμακωθεί περαιτέρω, όπως προς το παρόν φαίνεται.2

Οι ΗΠΑ, βέβαια, από τη μεριά τους δε λένε τίποτα για τη δική τους έμμεση νομισματική μανιπουλάτσια του δολαρίου που το οδηγεί σε σταθερή υποτίμηση έναντι των «ανταγωνιστικών» νομισμάτων μέσω της λεγόμενης «ποσοτικής χαλάρωσης» (εύσχημος όρος για την μαζική εκτύπωση χρήματος από αέρα κοπανιστό) που εφαρμόζει εδώ και δύο χρόνια η FED. Κανείς δεν ξέρει πόσα ακριβώς έχουν τυπώσει, υπολογίζουν όμως σε τρισεκατομμύρια δολάρια. Βέβαια αυτό προβάλλεται ως «υπεύθυνη» στάση στην κατεύθυνση της διεξόδου από την «οικονομική κρίση» μέσω των πακέτων δήθεν διάσωσης. Άσχετα αν στην πραγματικότητα λειτουργεί στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση, μιας και πρόκειται για φράγκα «φαντομάδες» που ξεκινούν από το πουθενά για να καταλήξουν στο πουθενά, δηλαδή στις μαύρες τρύπες των χρεών που με αυτόν τον τρόπο συντηρούνται και διαρκώς ανατροφοδοτούνται. Ε, μα δε γίνεται καπιταλισμός έτσι... Όχι τουλάχιστον καπιταλισμός με το οποίο «κοινωνικό πρόσωπο». Γίνεται παιχνίδι κυριαρχίας όμως.

Και με τη διαδικασία αυτή δημιουργούνται σε κάθε χώρα οι κα-

μισμάτων τους ώστε να αποκτήσουν εξαγωγικό ανταγωνιστικό πλεονέκτημα. Η Ιαπωνία, η Σουηδία, η Νότια Κορέα, η Πολωνία, η Ταϊβάν, η Ρωσία, το Μεξικό, η Νότια Αφρική, η Ταϊλάνδη, η Κολομβία, το Περού ξεκίνησαν να συμμετέχουν σ' αυτήν την πρακτική που ούτως ή άλλως ακολουθούν η Κίνα και οι ΗΠΑ. Αυτό οδήγησε στις 27 Σεπτέμβρη τον υπουργό οικονομικών της Βραζιλίας Guido Mantega να δηλώσει πως «βρισκόμαστε στη μέση ενός διεθνούς νομισματικού πολέμου, με αποτέλεσμα μια γενική αποδυνάμωση των νομισμάτων. Αυτό μας απειλεί, διότι αφαιρεί την ανταγωνιστικότητά μας». Και άφησε το έδαφος ανοιχτό για τη λήψη κυβερνητικών παρεμβατικών μέτρων.3

Το γιατί το κάνουν φαίνεται, κατ' αρχήν, να έχει απλή εξήγηση. Ο τεχνητός και καθοδηγούμενος στραγγαλισμός της καπιταλιστικής οικονομίας σε κάθε κράτος δεν αφήνει σε κανέναν να ανασάνει εντός των ορίων του. Οπότε όλοι προσπαθούν να πιαστούν από τις εξαγωγές και τις εισροές κεφαλαίων δηλαδή να εξαγάγουν την κρίση φορτώνοντας το δικό τους ζόρι στις πλάτες άλλων κρατών. Και το κάνουν «ανορθόδοξα» σπρώχνοντας τα νομίσματά τους σε ανταγωνιστικές υποτιμήσεις. Υπό «φυσιολογικές» συνθήκες καπιταλισμού τέτοιου είδους ακύρυχτοι εμπορικοί πόλεμοι δεν συμβαίνουν σε ευρεία διάσταση, απλούστατα γιατί μακροπρόθεσμα αυτό δεν συμφέρει κανέναν, αφήνοντας στο τέλος τις περισσότερες καπιταλιστικές οικονομίες και νομίσματα ευτελισμένες. Μοιάζει με τους πνιγμένους που προσπαθούν να σωθούν ο καθένας χρησιμοποιώντας όλους τους υπόλοιπους ως σανίδα. Στο τέλος το πιθανότερο είναι να πνιγούν οι περισσότεροι, αν όχι όλοι.

Η τελευταία φορά που συνέβη ένας τέτοιος «αγώνας προς τον πάτο» ήταν τη δεκαετία του 1930, αμέσως μετά την κρίση του 1929 στις ΗΠΑ, όταν οι ΗΠΑ επέβαλαν πολύ υψηλούς εμπορικούς δασμούς σε εισαγόμενα προϊόντα προκαλώντας αντίστοιχες αντιδράσεις εναντίον τους από Ευρωπαϊκά κράτη. Αυτό οδήγη-

νο την ίδια ώρα που υποτίθεται πως προσπαθείς να το σταματήσεις. Και φυσικά κάθε στιγμή θα προβάλλεις την πάρτη σου σαν τον μόνο που μπορεί να εγγυηθεί το σταμάτημα του ντόμινο, πάντα βέβαια με τους όρους σου.

Την ουσία αυτή μας την υπενθυμίζει ο πρόεδρος του ΔΝΤ Στρος Καν όταν βγαίνει για να «εκφράσει τις ανησυχίες του» για την τρέχουσα κατάσταση: «Ξεκάθαρα έχει αρχίσει να κυκλοφορεί η ιδέα πως τα νομίσματα μπορούν να χρησιμοποιούνται σαν όπλο πολιτικής... Εάν εφαρμοστεί, μια τέτοια ιδέα θα αποτελούσε μέγιστο κίνδυνο για την παγκόσμια ανάκαμψη...»

Το ΔΝΤ, βέβαια, μιλάει τη γλώσσα των δημοσίων σχέσεων. Και ξέρουμε πως όταν ο Στρος Καν «ανησυχεί» στην πραγματικότητα τρίβει τα χέρια του. Κατά τον ίδιο τρόπο που «ανησυχούσε» για την αύξηση της φτώχειας και της ανεργίας που επιβάλλουν οι πολιτικές του. Αυτό που κάνει ο Στρος Καν στην πραγματικότητα είναι να θέτει εκβιαστικά διλήμματα που, με δικά μας λόγια, θα ακούγονταν κάπως έτσι:

«Η μαζεύεστε όλοι, βάζετε τα κεφάλια μέσα και «συνεργάζεστε» για την αναδόμηση της παγκόσμιας οικονομίας και, στην ουσία, της ευρύτερης κυριαρχίας όπως εμείς τη φανταζόμαστε είτε ο εφιάλτης θα συνεχιστεί και θα κλιμακωθεί... Δείτε, ήδη οι νομισματικοί πόλεμοι έχουν ξεκινήσει... Και είναι κρίμα γιατί η καπιταλιστική οικονομία για να λειτουργήσει για όλους μας χρειάζεται τους κανόνες, τις εγγυήσεις και τη σταθερότητα που κανένα νόμισμα σήμερα, ούτε το δολάριο, ούτε το ευρώ, ούτε το γιεν, ούτε το γουάν μπορεί να παρέχει... Σ' αυτήν την πορεία όλα τα κύρια νομίσματα θα ευτελιστούν, όπως και είναι επιθυμητό γιατί πώς αλλιώς θα αναδυθεί το δικό μας νόμισμα; Και οι εντάσεις ανάμεσα στα ισχυρά κράτη τελικά θα αυξάνονται για μια θέση στον ήλιο... Τυχαία παίζουν οι ΗΠΑ και η Κίνα με τις στρατιωτικές ασκήσεις στις θάλασσες της Κίνας; Για ρίξτε μια ματιά στην Ασία, όλα τα φυτίλια είναι στη θέση τους. Αποφασίστε, θα είναι αρκετή η

στικά που αναδείχτηκαν πριν, κατά και μετά την εκδήλωσή της. Και το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ του 1995, δεν μπόρεσε να αποφύγει τη μοίρα των εξεγέρσεων που προηγήθηκαν από αυτό, αλλά και που το ακολούθησαν. ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΕ σημαντικών εξελίξεων. Έτσι είναι. Ο κανόνας των εξεγέρσεων στον ελλαδικό χώρο είναι να προηγούνται (συνήθως) καταστάσεων ή να έπονται.

Η Εξέγερση του 1995, όταν ξέσπασε με πολλές αφορμές, σηματοδότησε το τέλος μια περιόδου τόσο της κυριαρχίας, όσο και των κοινωνικών αγώνων στον Ελλαδικό χώρο. Ήρθε σε μια στιγμή όπου έμπαινε σε πράξη η εφαρμογή των ευρύτερων σχεδίων της κυριαρχίας και για το ελλαδικό χώρο. Μια περίοδος που σημαδεύτηκε και από το φυσικό τέλος του Α. Παπανδρέου. Το ουσιαστικό πέρασμα από μια περίοδο σε μια άλλη έχει πολλές φορές ιδιαίτερη σημασία για τα κέντρα κυριαρχίας να συνδέεται και με την ανάδειξη ή την πτώση προσώπων.

Το Πολυτεχνείο του 1995, λόγω του χρονικού σημείου κατά το οποίο ξέσπασε, όπως ειπώθηκε, αλλά και εξ αιτίας της πολυσυνθετότητας των συμμετεχόντων σ' αυτό, έδωσε κάτι το ξεχωριστό: τον ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΣΜΟ. **Αυτό το κυρίαρχο χαρακτηριστικό είναι που προκάλεσε την εχθρότητα τόσων πολλών. Εχθρότητα, αντιπάθεια, φόβο για απώλεια των ερεισμάτων συνδιαλλαγής με το κράτος και σε ορισμένους προκάλεσε αμνησία της ονοματοδοσίας τους, αφού έφερνε στο «προσκήνιο» τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές, αναδείκνυε τη σταθεροποίησή τους στον κοινωνικό χώρο και έκανε φανερές τις προοπτικές.** Μάλιστα, κάποιοι έφτασαν στο σημείο να μην μπορούν να αρθρώσουν έστω μια λέξη, όταν η επικαιρότητα της κοινωνικής σύγκρουσης τούς προσκαλούσε. Και έχασαν. Ευτυχώς, γιατί έτσι βγήκε κερδισμένη η εξέγερση, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι, αλλά και η εμπειρία των αναρχικών.

Άλλωστε, κάθε εξέγερση, πολεμά κάστρα, καταλαμβάνει πύργους αλλά παραμένει απολιτική, αδιαφορώντας για όλες αυτές τις πολιτικές συνιστώσες που προσπαθούν να κερδοσκοπήσουν ή να αγνοήσουν την παρουσία της.

Αλλά, ευτυχώς, το πνεύμα της εξέγερσης δεν περπατά με μικροπρέπεια, αλλά διασχίζει περήφανα τους χώρους όπου οι αγανακτισμένοι, εξοργισμένοι, αλλά και αποφασισμένοι άνθρωποι το τίμησαν. Και τους τιμά κι αυτό απ' τη μεριά του.

Δίνοντας τόπο στις επερχόμενες εξεγέρσεις και εμπλουτίζοντας τις εμπειρίες των αγωνιζόμενων και των αναρχικών που έχουν κάθε λόγο να επαναλαμβάνουν το σύνθημα: **Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ.** Καταλαμβάνει χώρους και μας χωρά όλους…

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ θα εκδοθούν στα τέλη του Ιανουαρίου 2011 ντοκουμέντα της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 1995

ριού ή αν θα κλιμακωθεί περαιτέρω, όπως προς το παρόν φαίνεται.2

Οι ΗΠΑ, βέβαια, από τη μεριά τους δε λένε τίποτα για τη δική τους έμμεση νομισματική μανιπουλάτσια του δολαρίου που το οδηγεί σε σταθερή υποτίμηση έναντι των «ανταγωνιστικών» νομισμάτων μέσω της λεγόμενης «ποσοτικής χαλάρωσης» (εύσχημος όρος για την μαζική εκτύπωση χρήματος από αέρα κοπανιστό) που εφαρμόζει εδώ και δύο χρόνια η FED. Κανείς δεν ξέρει πόσα ακριβώς έχουν τυπώσει, υπολογίζονται όμως σε τρισεκατομμύρια δολάρια. Βέβαια αυτό προβάλλεται ως «υπεύθυνη» στάση στην κατεύθυνση της διεξόδου από την «οικονομική κρίση» μέσω των πακέτων δήθεν διάσωσης. Άσχετα αν στην πραγματικότητα λειτουργεί στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση, μιας και πρόκειται για φράγκα «φαντομάδες» που ξεκινούν από το πουθενά για να καταλήξουν στο πουθενά, δηλαδή στις μαύρες τρύπες των χρεών που με αυτόν τον τρόπο συντηρούνται και διαρκώς ανατροφοδοτούνται. Ε, μα δε γίνεται καπιταλισμός έτσι… Όχι τουλάχιστον καπιταλισμός με το οποίο «κοινωνικό πρόσωπο». Γίνεται παιχνίδι κυριαρχίας όμως.

Και με τη διαδικασία αυτή δημιουργούνται σε κάθε χώρα οι κατάλληλοι αποδιοπομπαίοι τράγοι: Οι Αμερικάνοι πολίτες μαθαίνουν να μισούν τους Κινέζους που εμμέσως τους κλέβουν τις δουλειές σε μια εποχή τρομακτικής ανεργίας και παρομοίως μαθαίνουν οι Κινέζοι σκλάβοι για τους Αμερικανούς που θέλουν να τους αφαιρέσουν δια της ανατίμησης του γουάν την καπιταλιστική δυναμική που απέκτησαν. Βέβαια, αποτελεί λεπτομέρεια το ότι οι δυτικές βιομηχανίες και κεφάλαια μετέφεραν μαζικά από χρόνια πριν την παραγωγή και τη δραστηριότητές τους στην Κίνα ώστε να εκμεταλλευτούν τα εξευτελιστικά μεροκάματα εκεί, αλλά και να ελέγξουν αποτελεσματικότερα το εργατικό δυναμι-

γαλισμός της καπιταλιστικής οικονομίας σε κάθε κράτος δεν αφήνει σε κανέναν να ανασάνει εντός των ορίων του. Οπότε όλοι προσπαθούν να πιαστούν από τις εξαγωγές και τις εισροές κεφαλαίων δηλαδή να εξαγάγουν την κρίση φορτώνοντας το δικό τους ζόρι στις πλάτες άλλων κρατών. Και το κάνουν «ανορθόδοξα» σπρώχνοντας τα νομίσματά τους σε ανταγωνιστικές υποτιμήσεις. Υπό «φυσιολογικές» συνθήκες καπιταλισμού τέτοιου είδους ακύρυχτοι εμπορικοί πόλεμοι δεν συμβαίνουν σε ευρεία διάσταση, απλούστατα γιατί μακροπρόθεσμα αυτό δεν συμφέρει κανέναν, αφήνοντας στο τέλος τις περισσότερες καπιταλιστικές οικονομίες και νομίσματα ευτελισμένες. Μοιάζει με τους πνιγμένους που προσπαθούν να σωθούν ο καθένας χρησιμοποιώντας όλους τους υπόλοιπους ως σανίδα. Στο τέλος το πιθανότερο είναι να πνιγούν οι περισσότεροι, αν όχι όλοι.

Η τελευταία φορά που συνέβη ένας τέτοιος «αγώνας προς τον πάτο» ήταν τη δεκαετία του 1930, αμέσως μετά την κρίση του 1929 στις ΗΠΑ, όταν οι ΗΠΑ επέβαλλαν πολύ υψηλούς εμπορικούς δασμούς σε εισαγόμενα προϊόντα προκαλώντας αντίστοιχες αντιδράσεις εναντίον τους από Ευρωπαϊκά κράτη. Αυτό οδήγησε τότε σε μια μείωση κατά 2/3 του παγκόσμιου εμπορίου, συντήρησε την επίσης καθοδηγούμενη «κρίση» του 1929 στις ΗΠΑ, προθερμαίνοντας τελικά το δρόμο για τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Χωρίς να ισχυριστούμε, φυσικά, πως ήταν η μόνη αιτία (ή αφορμή αν θέλετε) και γνωρίζοντας πως οι συσχετίσεις με το παρελθόν δεν είναι εντελώς ευθύγραμμες, οφείλουμε, ωστόσο, να επισημάνουμε τις ομοιότητες.

Έχουμε ήδη, λοιπόν, περάσει στην επόμενη φάση του «θρίλλερ Οικονομική Κρίση». Πρέπει να πούμε πως όλα τα παραπάνω που αναφέρθηκαν δεν αποτελούν την ουσία των πραγμάτων. Αφορούν κυρίως την «τεχνι-

συχούσε» για την αύξηση της φτώχειας και της ανεργίας που επιβάλλουν οι πολιτικές του. Αυτό που κάνει ο Στρος Καν στην πραγματικότητα είναι να θέτει εκβιαστικά διλήμματα που, με δικά μας λόγια, θα ακούγονταν κάπως έτσι:

«Η μαζευέστε όλοι, βάζετε τα κεφάλια μέσα και «συνεργάζεστε» για την αναδόμηση της παγκόσμιας οικονομίας και, στην ουσία, της ευρύτερης κυριαρχίας όπως εμείς τη φανταζόμαστε είτε ο εφιάλτης θα συνεχιστεί και θα κλιμακωθεί… Δείτε, ήδη οι νομισματικοί πόλεμοι έχουν ξεκινήσει… Και είναι κρίμα γιατί η καπιταλιστική οικονομία για να λειτουργήσει για όλους μας χρειάζεται τους κανόνες, τις εγγυήσεις και τη σταθερότητα που κανένα νόμισμα σήμερα, ούτε το δολάριο, ούτε το ευρώ, ούτε το γιεν, ούτε το γουάν μπορεί να παρέχει… Σ' αυτήν την πορεία όλα τα κύρια νομίσματα θα ευτελιστούν, όπως και είναι επιθυμητό γιατί πώς αλλιώς θα αναδυθεί το δικό μας νόμισμα; Και οι εντάσεις ανάμεσα στα ισχυρά κράτη τελικά θα αυξάνονται για μια θέση στον ήλιο… Τυχαία παίζουν οι ΗΠΑ και η Κίνα με τις στρατιωτικές ασκήσεις στις θάλασσες της Κίνας; Για ρίξτε μια ματιά στην Ασία, όλα τα φυτίλια είναι στη θέση τους. Αποφασίστε, θα είναι αρκετή η εξαθλίωση εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων, που έτσι κι αλλιώς είναι επιθυμητή απ' όλους μας, ή θα χρειαστεί και το πάμφθηνο αίμα δεκάδων εκατομμυρίων;»

Εμείς θα λέγαμε πως το ένα δεν αποκλείει το άλλο. Είτε έτσι, είτε αλλιώς τα όρνεα χρειάζονται πτώματα για ζήσουν.

Θόδωρος

1.http://www.reuters.com/article/idUSTRE68S0NJ20100929
2.http://money.cnn.com/2010/09/27/news/economy/china_poultry_tariffs/index.htm
3.http://www.telegraph.co.uk/finance/economics/8029560/Brazil-warns-of-world-currency-war.html

«ΜΕ ΓΗ, ΑΛΛΑ ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΤΟ

Οι φρουροί στις φυλακές Τεμούκο μάς ψάχνουν από την κορυφή μέχρι τα νύχια, και μας οδηγούν σε ένα δωμάτιο δίπλα στον κύριο διάδρομο. Οι τέσσερις άνδρες έρχονται μέσα λίγο αργότερα και αρχίζουν να μας λένε τις ιστορίες τους. Διαλέγουν τις λέξεις προσεκτικά και κάνουν μεγάλες παύσεις. Εβδομήντα μέρες χωρίς τροφή. «Τα κόκκαλά μας πονάνε, ζαλιζόμαστε, κουραζόμαστε, πρέπει να ξεκουραστούμε πολύ, να ξαπλώσουμε πολύ. Είναι πολύ δύσκολο να είσαι τόσες μέρες χωρίς τροφή. Αλλά θα συνεχίσουμε ως το τέλος. Βάζουμε τα σώματά μας και την υγεία μας στη υπηρεσία του καλού για τον λαό των Μαπούτσε».

Ξεκινούν με αυτά που ήδη ξέρουμε: τους λόγους της απεργίας πείνας, τη χρήση του αντι-τρομοκρατικού νόμου από το Χιλιανό κράτος ενάντια στους μαχητές των Μαπούτσε, και τη μακρά ιστορία του αγώνα τους. Όταν μαθαίνουν ότι δεν είμαστε ακτιβιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά αναρχικοί, χαμογελούν και μας αντιμετωπίζουν πιο θερμά. Στο κάτω-κάτω, οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχουν δείξει ενδιαφέρον μόνο όταν οι Μαπούτσε καταλήγουν στη φυλακή, αλλά δεν έχουν πάρει ποτέ θέση για την ανεξαρτησία τους. Ένας απ' αυτούς μας λέει: «Οι αυτόχθονες του Καναδά [First Nations] έχουν δώσει μια βαθύτερη σημασία στην έννοια αναρχία. Είμασταν οι πρώτοι αναρχικοί. Η πολιτική μας είναι αντι-πολιτική».

Οι Βάσεις

Ο Jose Llanquileo είναι εδώ και τέσσερα χρόνια καταδικασμένος σε ποινή 5 χρόνων για εμπρησμό. Για 3 χρόνια ζούσε στην παρανομία μαζί με τη σύντροφό του, Angelica, και για ένα χρόνο ήταν οι πιο καταζητούμενοι φυγάδες στη Χιλή. Το 2006, τελικά, αιχμαλωτίστηκαν. Αυτή απαλλάχτηκε από τις κατηγορίες της παράνομης οργάνωσης, με τον αντι-τρομοκρατικό. Αυτός καταδικάστηκε για εμπρησμό πεύκων σε καλλιέργεια που ανήκε σε μια μεγάλη επιχείρηση υλοτομίας, στα πλαίσια μιας δράσης να δούμε πού έχουμε συγγένεια, και να ξεκινήσουμε δημιουργώντας μια βάση για μακροπρόθεσμη αλληλεγγύη.

Ευτυχώς, μπορούμε να ξεκινήσουμε σε καλές βάσεις. Οι αριστεριστές είχαν μια συμπεριφορά πάτρωνα προς τους Μαπούτσε, λέει ο Χοσέ, αλλά «οι αναρχικοί έδειξαν μεγάλο σεβασμό και αλληλεγγύη. Νομίζω ότι πρέπει να τους ευχαριστούμε γι' αυτό». Ξεκαθαρίζει πάντως ότι ο αγώνας των Μαπούτσε είναι δικός τους. Ο Μαρξισμός είχε επιρροή σε μια δεδομένη στιγμή, αλλά δεν είναι Μαρξιστές. Θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει τον τρόπο σκέψης των Μαπούτσε σαν περιβαλλοντικό, αλλά δεν είναι περιβαλλοντικοί αγωνιστές. Έχουν συγγένεια με τους αναρχικούς, αλλά δεν είναι αναρχικοί. «Είμαστε Μαπούτσε. Είμαστε εμείς, με τη δική μας ιστορία, και ο αγώνας έρχεται κατευθείαν απ' αυτό». Αντίθετα με την εκτίμηση των αριστεριστών, οι Μαπούτσε δεν είναι η περιθωριοποιημένη τάξη της Χιλιανής κοινωνίας. Δεν είναι το προλεταριάτο, και η ιδέα του ταξικού πολέμου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητά τους. Συνεπώς, μπορεί να βρουν κάποια συγγένεια με τα επαναστατικά κινήματα που αναπτύχθηκαν στα πλαίσια του ταξικού πολέμου στην ευρωπαϊκή κοινωνία, αλλά αυτά τα κινήματα δεν περιγράφουν επαρκώς την κατάστασή τους.

«Η Αριστερά θεωρεί τους Μαπούτσε σαν ένα ακόμα κομμάτι των καταπιεσμένων, μια άποψη που δεν ενστερνιζόμαστε. Ο αγώνας μας γίνεται στα πλαίσια της απελευθέρωσης ενός λαού. Ο λαός μας είναι μακριά από τη Δυτική κοινωνία». Επί πλέον, ο λαός των Μαπούτσε έχει μια περήφανη ιστορία αντίστασης στην κατοχή, στην κυριαρχία, και της οργάνωσής του ώστε να ικανοποιεί τις ανάγκες του και να ζει ελεύθερα, έτσι η δική τους κοσμοθεώρηση και κουλτούρα είναι παραπάνω από επαρκής σαν ιδεολογική βάση του αγώνα τους.

Αυτό το σημείο τονίζεται σχεδόν απ' όλους όσους συναντάμε, και νομίζω η δυνατότητά μας να γίνουμε φίλοι και σύντροφοι βασίζεται ακριβώς στο γεγονός ότι σεβόΜαπούτσε, και κατανοούμε ότι ο αγώνας τους είναι αντι-εξουσιαστικός, και ότι οργανώνονται οριζόντια. Είναι σωστό αυτό;

Ο Χοσέ λέει ότι είναι, αλλά παρατηρώ έναν ευρωκεντρισμό από τη μεριά μου, μια διαφορά στην κοσμοθεώρηση, όταν αυτόματα αντικαθιστά τη λέξη «οριζόντια» με τη λέξη «κυκλικά», για να περιγράψει την κοινωνία των Μαπούτσε. Δεν υπάρχει συγκέντρωση εξουσίας στους Μαπούτσε, που στην ουσία είναι ένα έθνος διαφορετικών λαών, που ζουν σε διαφορετικές περιοχές, και μιλούν διαφορετικές διαλέκτους της ίδιας γλώσσας. Η γη ανήκει στην κοινότητα, και κατέχεται συλλογικά, ούτε ατομικά ούτε κοινοτικά. Κάθε κοινότητα έχει έναν «lonko», μια θέση που γενικά μεταφράζεται σαν «αρχηγός», αλλά κάθε οικογένεια έχει μεγάλο βαθμό αυτονομίας, και πολλές αποφάσεις παίρνονται από όλη την κοινότητα σε συνελεύσεις. Οι «lonko» είναι συνήθως άντρες, αλλά έχουν υπάρξει και γυναίκες. Υπάρχουν κι άλλες παραδοσιακές θέσεις επιρροής: οι «Μάτσι» είναι θρησκευτικές φιγούρες και θεραπευτές. Άνδρες και γυναίκες μπορούν να είναι «Μάτσι», αλλά ούτε εκλέ-

Νομίζει ότι δεν ήταν έτσι παλιά, και ίσως οι καθολικοί ιεραπόστολοι και η συντηρητική Χιλιανή κοινωνία έχουν αλλάξει τις παραδοσιακές αξίες. Σε κάθε περίπτωση, οι γυναίκες που συναντούμε, στον περιορισμένο μας χρόνο, στις κοινότητες, είναι όλες δυνατές, ενεργές, ομιλητικές, και συμμετέχουν σε όλα. Στα σπίτια που μένουμε φαίνεται ότι υπάρχει διανομή και ευελιξία στους ρόλους. Οι άνθρωποι στην ομάδα μας, στο μεταξύ, δεν προσπαθούν ιδιαίτερα να φανούν σαν ετερο-φυλόφιλοι ή

και κάνουν μεγάλες παύσεις. Εβδομήντα μέρες χωρίς τροφή. «Τα κόκκαλά μας πονάνε, ζαλιζόμαστε, κουραζόμαστε, πρέπει να ξεκουραστούμε πολύ, να ξαπλώσουμε πολύ. Είναι πολύ δύσκολο να είσαι τόσες μέρες χωρίς τροφή. Αλλά θα συνεχίσουμε ως το τέλος. Βάζουμε τα σώματά μας και την υγεία μας στη υπηρεσία του καλού για τον λαό των Μαπούτσε».

Ξεκινούν με αυτά που ήδη ξέρουμε: τους λόγους της απεργίας πείνας, τη χρήση του αντι-τρομοκρατικού νόμου από το Χιλιανό κράτος ενάντια στους μαχητές των Μαπούτσε, και τη μακρά ιστορία του αγώνα τους. Όταν μαθαίνουν ότι δεν είμαστε ακτιβιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά αναρχικοί, χαμογελούν και μας αντιμετωπίζουν πιο θερμά. Στο κάτω-κάτω, οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχουν δείξει ενδιαφέρον μόνο όταν οι Μαπούτσε καταλήγουν στη φυλακή, αλλά δεν έχουν πάρει ποτέ θέση για την ανεξαρτησία τους. Ένας απ' αυτούς μας λέει: «Οι αυτόχθονες του Καναδά [First Nations] έχουν δώσει μια βαθύτερη σημασία στην έννοιά αναρχία. Είμασταν οι πρώτοι αναρχικοί. Η πολιτική μας είναι αντι-πολιτική».

Οι Βάσεις

Ο Jose Llanquileo είναι εδώ και τέσσερα χρόνια καταδικασμένος σε ποινή 5 χρόνων για εμπρησμό. Για 3 χρόνια ζούσε στην παρανομία μαζί με τη σύντροφό του, Angelica, και για ένα χρόνο ήταν οι πιο καταζητούμενοι φυγάδες στη Χιλή. Το 2006, τελικά, αιχμαλωτίστηκαν. Αυτή απαλλάχτηκε από τις κατηγορίες της παράνομης οργάνωσης, με τον αντι-τρομοκρατικό. Αυτός καταδικάστηκε για εμπρησμό πεύκων σε καλλιέργεια που ανήκε σε μια μεγάλη επιχείρηση υλοτομίας, στα πλαίσια μιας δράσης επανάκτησης γης. Τώρα είναι ελεύθερος από τη δουλειά κατά τη διάρκεια της ημέρας, και έχει άδεια τα σαββατοκύριακα, έτσι έχει χρόνο να μας ξεναγήσει στο Τεμούκο, να μας συστήσει τους απεργούς πείνας, και να μας πει την ιστορία του.

Έχουμε έρθει εδώ ως αναρχικοί, για να μάθουμε για τον αγώνα των Μαπούτσε, να τους πούμε για τους δικούς μας αγώνες,

αυτό». Ξεκαθαρίζει πάντως ότι ο αγώνας των Μαπούτσε είναι δικός τους. Ο Μαρξισμός είχε επιρροή σε μια δεδομένη στιγμή, αλλά δεν είναι Μαρξιστές. Θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει τον τρόπο σκέψης των Μαπούτσε σαν περιβαλλοντικό, αλλά δεν είναι περιβαλλοντικοί αγωνιστές. Έχουν συγγένεια με τους αναρχικούς, αλλά δεν είναι αναρχικοί. «Είμαστε Μαπούτσε. Είμαστε εμείς, με τη δική μας ιστορία, και ο αγώνας έρχεται κατευθείαν απ' αυτό». Αντίθετα με την εκτίμηση των αριστεριστών, οι Μαπούτσε δεν είναι η περιθωριοποιημένη τάξη της Χιλιανής κοινωνίας. Δεν είναι το προλεταριάτο, και η ιδέα του ταξικού πολέμου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητά τους. Συνεπώς, μπορεί να βρουν κάποια συγγένεια με τα επαναστατικά κινήματα που αναπτύχθηκαν στα πλαίσια του ταξικού πολέμου στην ευρωπαϊκή κοινωνία, αλλά αυτά τα κινήματα δεν περιγράφουν επαρκώς την κατάστασή τους.

«Η Αριστερά θεωρεί τους Μαπούτσε σαν ένα ακόμα κομμάτι των καταπιεσμένων, μια άποψη που δεν ενστερνιζόμαστε. Ο αγώνας μας γίνεται στα πλαίσια της απελευθέρωσης ενός λαού. Ο λαός μας είναι μακριά από τη Δυτική κοινωνία». Επί πλέον, ο λαός των Μαπούτσε έχει μια περήφανη ιστορία αντίστασης στην κατοχή, στην κυριαρχία, και της οργάνωσής του ώστε να ικανοποιεί τις ανάγκες του και να ζει ελεύθερα, έτσι η δική τους κοσμοθεώρηση και κουλτούρα είναι παραπάνω από επαρκής σαν ιδεολογική βάση του αγώνα τους.

Αυτό το σημείο τονίζεται σχεδόν απ' όλους όσους συναντάμε, και νομίζω η δυνατότητά μας να γίνουμε φίλοι και σύντροφοι βασίζεται ακριβώς στο γεγονός ότι σεβόμαστε τον τρόπο αγώνα τους αντί να προσπαθούμε να τους ενσωματώσουμε στο δικό μας.

Θέλω να είμαι ντόμπρος με τους ανθρώπους που συναντώ, μ' αυτούς με τους οποίους θέλω να χτίσω σχέσεις αλληλεγγύης, έτσι την πρώτη μέρα του λέω τα κίνητρά μου και τις υποθέσεις μου. Οι σύντροφοι που μας φέρνουν σε επαφή είπαν ήδη στο Χοσέ ότι είμαι αναρχικός, και τον ενημέρωσα για το τι δουλειά κάνω, έτσι το ό-

γκέντρωση εξουσίας στους Μαπούτσε, που στην ουσία είναι ένα έθνος διαφορετικών λαών, που ζουν σε διαφορε-

«ΜΕ ΓΗ, ΑΛΛΑ ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΤΟ

τικές περιοχές, και μιλούν διαφορετικές διαλέκτους της ίδιας γλώσσας. Η γη ανήκει στην κοινότητα, και κατέχεται συλλογικά, ούτε ατομικά ούτε κοινοτικά. Κάθε κοινότητα έχει έναν «lonko», μια θέση που γενικά μεταφράζεται σαν «αρχηγός», αλλά κάθε οικογένεια έχει μεγάλο βαθμό αυτονομίας, και πολλές αποφάσεις παίρνονται από όλη την κοινότητα σε συνελεύσεις. Οι «lonko» είναι συνήθως άντρες, αλλά έχουν υπάρξει και γυναίκες. Υπάρχουν κι άλλες παραδοσιακές θέσεις επιρροής: οι «Μάτσι» είναι θρησκευτικές φιγούρες και θεραπευτές. Άνδρες και γυναίκες μπορούν να είναι «Μάτσι», αλλά ούτε εκλέγονται ούτε αυτοδιορίζονται. Αυτοί που έχουν συγκεκριμένα όνειρα ή αρρωσταίνουν ανεξήγητα όταν είναι παιδιά, και παρουσιάζουν ιδιαίτερη ευαισθησία, θα γίνουν «Μάτσι». Υπάρχει επίσης ο «Βέρκεν», ο εκπρόσωπος, ένας ρόλος που αναλαμβάνεται πάνω σε ρητά πολιτικά χαρακτηριστικά των κοινοτήτων καθώς οι Μαπούτσε οργανώνουν την αντίστασή τους. Ιστορικά υπήρχαν οι «Τοκί», πολεμικοί ηγέτες τούς οποίους οι κοινότητες ακολουθούσαν εθελοντικά, αν και τώρα κανείς δεν έχει αυτό το ρόλο, καθώς οι Μαπούτσε δεν έχουν συμμετάσχει σε κάποιο πόλεμο από τότε που βρίσκονται υπό την κατοχή του Χιλια-

στους ρόλους. Οι άνθρωποι στην ομάδα μας, στο μεταξύ, δεν προσπαθούν ιδιαίτερα να φανούν σαν ετερο-φυλόφιλοι ή

«φυσιολογικοί» και δεν αντιμετωπίζουν κάποιο πρόβλημα.

***

Είναι πολύ συναρπαστικό να βρίσκεσαι στο Wallmapu. Όλες οι κοινότητες αντιστέκονται και είναι ενωμένες πίσω από τους απεργούς πείνας, αλλά από πίσω, υπάρχουν σοβαρές διαφωνίες. Η απεργία πείνας βασίζεται άμεσα στον συνεχιζόμενο αγώνα (όλοι οι κρατούμενοι Μαπούτσε κατηγορούνται ή έχουν καταδικαστεί για εγκλήματα που σχετίζονται με πράξεις επανάκτησης γης, όπως εμπρησμούς με στό-

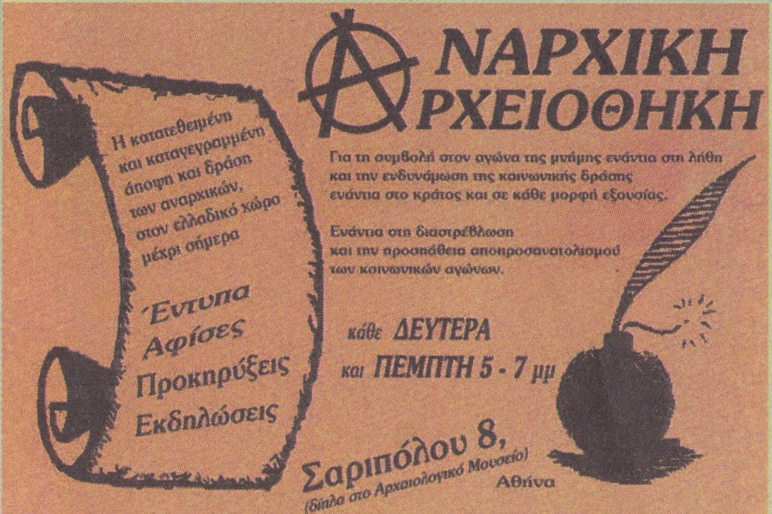
Οι Βάσεις

Ο Jose Llanquileo είναι εδώ και τέσσερα χρόνια καταδικασμένος σε ποινή 5 χρόνων για εμπρησμό. Για 3 χρόνια ζούσε στην παρανομία μαζί με τη σύντροφό του, Angelica, και για ένα χρόνο ήταν οι πιο καταζητούμενοι φυγάδες στη Χιλή. Το 2006, τελικά, αιχμαλωτίστηκαν. Αυτή απαλλάχτηκε από τις κατηγορίες της παράνομης οργάνωσης, με τον αντι-τρομοκρατικό. Αυτός καταδικάστηκε για εμπρησμό πεύκων σε καλλιέργεια που ανήκε σε μια μεγάλη επιχείρηση υλοτομίας, στα πλαίσια μιας δράσης επανάκτησης γης. Τώρα είναι ελεύθερος από τη δουλειά κατά τη διάρκεια της ημέρας, και έχει άδεια τα σαββατοκύριακα, έτσι έχει χρόνο να μας ξεναγήσει στο Τεμούκο, να μας συστήσει τους απεργούς πείνας, και να μας πει την ιστορία του.

Έχουμε έρθει εδώ ως αναρχικοί, για να μάθουμε για τον αγώνα των Μαπούτσε, να τους πούμε για τους δικούς μας αγώνες, πελευθέρωσης ενός λαού. Ο λαός μας είναι μακριά από τη Δυτική κοινωνία». Επί πλέον, ο λαός των Μαπούτσε έχει μια περήφανη ιστορία αντίστασης στην κατοχή, στην κυριαρχία, και της οργάνωσής του ώστε να ικανοποιεί τις ανάγκες του και να ζει ελεύθερα, έτσι η δική τους κοσμοθεώρηση και κουλτούρα είναι παραπάνω από επαρκής σαν ιδεολογική βάση του αγώνα τους.

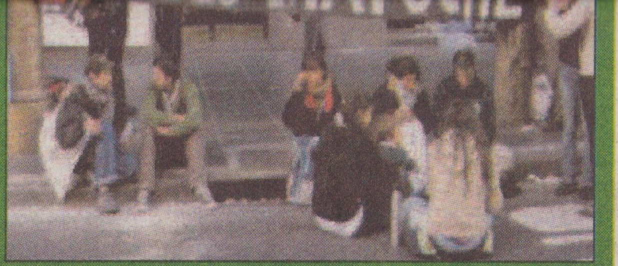
Αυτό το σημείο τονίζεται σχεδόν απ' όλους όσους συναντάμε, και νομίζω η δυνατότητά μας να γίνουμε φίλοι και σύντροφοι βασίζεται ακριβώς στο γεγονός ότι σεβόμαστε τον τρόπο αγώνα τους αντί να προσπαθούμε να τους ενσωματώσουμε στο δικό μας.

Θέλω να είμαι ντόμπρος με τους ανθρώπους που συναντώ, μ' αυτούς με τους οποίους θέλω να χτίσω σχέσεις αλληλεγγύης, έτσι την πρώτη μέρα του λέω τα κίνητρά μου και τις υποθέσεις μου. Οι σύντροφοι που μας φέρνουν σε επαφή είπαν ήδη στο Χοσέ ότι είμαι αναρχικός, και τον ενημέρωσα για το τι δουλειά κάνω, έτσι το ότι μας προσκάλεσε στην κοινότητά του και αφιέρωσαν χρόνο να μας «ξεναγήσουν» είναι καλό σημάδι. Τον ενημερώνω ότι πολλοί αναρχικοί στις ΗΠΑ είναι γνώστες του αγώνα των

τονομίας, και πολλές αποφάσεις παίρνονται από όλη την κοινότητα σε συνελεύσεις. Οι «lonko» είναι συνήθως άντρες, αλλά έχουν υπάρξει και γυναίκες. Υπάρχουν κι άλλες παραδοσιακές θέσεις επιρροής: οι «Μάτσι» είναι θρησκευτικές φιγούρες και θεραπευτές. Άνδρες και γυναίκες μπορούν να είναι «Μάτσι», αλλά ούτε εκλέγονται ούτε αυτοδιορίζονται. Αυτοί που έχουν συγκεκριμένα όνειρα ή αρρωσταίνουν ανεξήγητα όταν είναι παιδιά, και παρουσιάζουν ιδιαίτερη ευαισθησία, θα γίνουν «Μάτσι». Υπάρχει επίσης ο «Βέρκεν», ο εκπρόσωπος, ένας ρόλος που αναλαμβάνεται πάνω σε ρητά πολιτικά χαρακτηριστικά των κοινοτήτων καθώς οι Μαπούτσε οργανώνουν την αντίστασή τους. Ιστορικά υπήρχαν οι «Τοκί», πολεμικοί ηγέτες τούς οποίους οι κοινότητες ακολουθούσαν εθελοντικά, αν και τώρα κανείς δεν έχει αυτό το ρόλο, καθώς οι Μαπούτσε δεν έχουν συμμετάσχει σε κάποιο πόλεμο από τότε που βρίσκονται υπό την κατοχή του Χιλιανού και Αργεντίνικου κράτους από τη δεκαετία του 1880.

Ρωτώ για τις σχέσεις μεταξύ των φύλων και για το πώς οι Μαπούτσε βλέπουν πράγματα όπως η δομή της οικογένειας και η ομοφυλοφιλία, ξεκαθαρίζοντας τα δικά μου αισθήματα αλλά προσπαθώντας επίσης να μην είμαι κριτικός. Ο Χοσέ λέει ότι η δομή της οικογένειας είναι όπως στην ευρωπαϊκή οικογένεια, και υπάρχει μεγάλος συντηρητισμός, πίεση για γάμο και απόκτηση παιδιών, και αποδοκιμασία για κάτι που ξεφεύγει απ' αυτά τα στάνταρ.

«φυσιολογικοί» και δεν αντιμετωπίζουν κάποιο πρόβλημα.

***

Είναι πολύ συναρπαστικό να βρίσκεσαι στο Wallmapu. Όλες οι κοινότητες αντιστέκονται και είναι ενωμένες πίσω από τους απεργούς πείνας, αλλά από πίσω, υπάρχουν σοβαρές διαφωνίες. Η απεργία πείνας βασίζεται άμεσα στον συνεχιζόμενο αγώνα (όλοι οι κρατούμενοι Μαπούτσε κατηγορούνται ή έχουν καταδικαστεί για εγκλήματα που σχετίζονται με πράξεις επανάκτησης γης, όπως εμπρησμούς με στόχο τις εταιρίες υλοτομίας, ή τη διαμάχη με το κράτος της Χιλής, όπως η κατάληψη κοινοτικού λεωφορείου ή πυροβολισμοί που τρόμαξαν για τα καλά έναν κρατικό εισαγγελέα), έχει τραβήξει την προσοχή της κοινωνίας της Χιλής. Έχει κερδίσει μια λαϊκή «νομιμοποίηση» που υπονομεύει την δαιμονοποίηση των τακτικών άμεσης δράσης που χρησιμοποιούν οι αγωνιζόμενοι και το χαρακτηρισμό τους σαν τρομοκρατικές που δίνει το κράτος. Σ' αυτή την κατάσταση, οι Μαπούτσε μπορούν να πάνε πέρα από τις φωνές για αυτονομία ή ανα-

διανομή γης μέσα στη Χιλή.

«Το αποκαλούμενο ζήτημα των Μαπούτσε δεν έχει λύση. Οι απαιτήσεις που έχουμε κάνουν αναγκαίο ένα σπάσιμο των ορίων του κράτους. Αυτό που απαιτούμε είναι η κυριαρχία και η ανεξαρτησία για τους Μαπούτσε. Συνειδητά προτείνουμε τις ιστορικές βάσεις αυτών των αιτημάτων [...] Ο αγώνας μας είναι θεμελιωδώς αντίθετος με τον καπιταλισμό και το κράτος. [...] Πιστεύω ότι πρέπει να ανοίξουμε χώρο διεθνώς για να προωθήσουμε τα αιτήματά μας. Αυτή είναι μια πρωταρχική απειλή που αντιμετωπίζουν οι Μαπούτσε επειδή σημαίνει την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων. Αυτοί οι πόροι βρίσκονται στη γη των Μαπούτσε, έτσι η επένδυση σημαίνει την έξωση των κατοίκων», εξηγεί ο Χοσέ. *«Ακόμα κι όταν επανακτούμε τη γη μας, αυτή η επένδυση συνεχίζεται, και θέτει σε κίνδυνο όλα όσα έχουμε πετύχει».*

***

ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΟΣ! ΓΟΥΟΛΜΑΠΟΥ!»

(Μέρος Α΄)

Μετά από μερικές μέρες, αφήνουμε το Τεμούκο και πάμε προς τους λόφους, στην πόλη Canete, και μετά στην πρώτη από δυο αυτόνομες κοινότητες Μαπούτσε που αντιστέκονται, στις οποίες μας προσκάλεσαν, στην περιοχή της λίμνης Lleu Lleu, νότια της πόλης Concepcion. Οι κοινότητες Μαπούτσε έχουν δύο ονόματα, ή καλύτερα, το μέρος έχει ένα όνομα, και η ομάδα των ανθρώπων έχει άλλο όνομα. Η κοινότητα του Χοσέ, η Juana Millahual, στο Rucananko, βρίσκεται σε έναν απότομο λόφο πάνω από μία πλευρά της λίμνης. Είναι μια μικρή κοινότητα με

που έχουν είναι για το 1879, όταν η προγιαγιά του Χοσέ είχε 10.000 εκτάρια. Τώρα η κοινότητα έχει μόνο 300 εκτάρια, αλλά βρίσκονται στη διαδικασία επανάκτησης ακόμα 1000, απ' τα οποία τα 220 τα έχουν καταλάβει. «Σ' αυτές τις περιοχές υπάρχει ένας προφανής μετασχηματισμός, εκεί όπου το μεγάλο κεφάλαιο έχει εκμεταλλευτεί τους φυσικούς πόρους και οι Μαπούτσε προσπαθούν να αναμορφώσουν το χώρο τους.» Ανακτούν τις παραδόσεις τους και τα κομμάτια της κουλτούρας τους που έχουν σχεδόν χαθεί, και όταν ανακτούν ένα κομματάκι γης, το παίρνουν απ' τα χέρια του Κεφαλαίου «που λέει ότι υπάρχει για να υπηρετεί τον άνθρωπο και πρέπει να το εκμεταλλεύεται. Όταν οι Μαπούτσε το καταλαμβάνουν, υπάρχει μια επαναστατική αλλαγή, ένας ξεκάθαρος μετασχηματισμός της δομής της κοινωνίας, της κουλτούρας, της θρησκείας και της οικονομίας». Όταν επανακτούν γη, οι «Μάτσι» έρχονται και όλη η κοινότητα διεξάγει ένα «Νγκιλάτουν», μια μεγάλη τελετή, για να αποσπασθεί από την ιδιωτική περιουσία και να γίνει κοινοτική.

Στο σπίτι του, κατά τη διάρκεια της άδειάς του για το σαββατοκύριακο, ο Χοσέ μας λέει κι άλλα για την ιστορία των Μαπούτσε. Οι περιοχές των Μαπούτσε κάποτε εκτείνονταν κοντά στις τωρινές περιοχές του Σαντιάγκο και του Μπουένος Άιρες, από την ακτή του Ειρηνικού ως την ακτή του Ατλαντικού, νότια του νησιού Chiloe. Πιο νότια, στο νότιο κώνο της ηπείρου, ζούσαν άλλοι λαοί. Ήταν ρωμαλέα έθνη που επιβίωναν στις ακραίες θερμοκρασίες χωρίς προβλήματα, αλλά γενικά εξολοθρεύθηκαν όταν ήρθαν οι Ευρωπαίοι.

Ο Χοσέ εξηγεί ότι οι winka, ο όρος που έχουν δώσει οι Μαπούτσε για τους Ευρωπαίους εισβολείς, απλά σημαίνει «Νέοι Ίνκα». Πριν τον ερχομό των κονκισταδόρων, το έθνος των Ίνκα ήταν ήδη αναμεμιγμένο σε έναν παρόμοιο περιφερειακό ιμπεριαλισμό, στον οποίο οι Μαπούτσε δεν ήθελαν καμία συμμετοχή. Οι στρατοί των Ίνκα φτάσανε πολύ νότια, ως εκεί που είναι τώρα το Σαντιάγκο, όπου ηττήθηκαν και σταθερά εμποδίστηκαν από το να προχωρήσουν παραπέρα. Όταν ήρθαν οι Ισπανοί, οι Μαπούτσε τους αντιμετώπισαν σαν τους πιο πρόσφατους εισβολείς, και τους νίκησαν εξίσου. Είναι ένα σημείο περηφάνιας το ότι οι Ίνκα, που είχαν έναν προηγμένο, συγκεντρωτικό πολιτισμό, έπεσαν εύκολα στους κονκισταδόρες, ενώ οι Μαπούτσε, που ήταν αποκεντρωμένοι, δεν έπεσαν ποτέ. Αυτό που οι Ισπανοί δεν μπορούσαν να καταλάβουν ήταν ότι δεν υπήρχε ένας ενιαίος στρατός Μαπούτσε. Κάθε ομάδα κοινοτήτων είχε το δικό της «Τόκι», και αν οι Ισπανοί κέρδιζαν μια μάχη εναντίον μιας ομάδας μαχητών, μόλις προχωρούσαν λίγο παραπέρα βρίσκονταν αντιμέτωποι με μια άλλη.

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

[Το Β΄ Μέρος του **οδοιπορικού στις κοινότητες των Μαπούτσε** θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ]

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή
εξάρτηση και Ελευθερία
είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ
και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ,
την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ,
την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,
την ΠΛΗΞΗ

ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΟΣ! ΓΟΥΟΛΜΑΠΟΥ!»

(Μέρος Α΄)

Ο αγώνας μας είναι θεμελιωδώς αντίθετος με τον καπιταλισμό και το κράτος. [...] Πιστεύω ότι πρέπει να ανοίξουμε χώρο διεθνώς για να προωθήσουμε τα αιτήματά μας. Ο αγώνας των Μαπούτσε πρέπει να είναι διεθνιστικός, όπως ο αγώνας των λαών. Πολλά απ' τα πράγματα που μας επηρεάζουν, όπως ο καπιταλισμός και τα κράτη που τον απαρτίζουν, οι ΗΠΑ, η ΕΕ, είναι εχθροί των λαών, των ιθαγενών όπως και των καταπιεσμένων τάξεων στον πλανήτη, και αυτό είναι ένα κοινό σημείο».

«Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η ανάμας, αυτή η επένδυση συνεχίζεται, και θέτει σε κίνδυνο όλα όσα έχουμε πετύχει».

***

Μετά από μερικές μέρες, αφήνουμε το Τεμούκο και πάμε προς τους λόφους, στην πόλη Canete, και μετά στην πρώτη από δυο αυτόνομες κοινότητες Μαπούτσε που αντιστέκονται, στις οποίες μας προσκάλεσαν, στην περιοχή της λίμνης Lleu Lleu, νότια της πόλης Concepcion. Οι κοινότητες Μαπούτσε έχουν δύο ονόματα, ή καλύτερα, το μέρος έχει ένα όνομα, και η ομάδα των ανθρώπων έχει άλλο όνομα. Η κοινότητα του Χοσέ, η Juana Millahual, στο Rucananko, βρίσκεται σε έναν απότομο λόφο πάνω από μία πλευρά της λίμνης. Είναι μια μικρή κοινότητα, με μόνο μερικές δεκάδες οικογένειες. Ο αδερφός του Χοσέ είναι «Λόνκο». Τα σπίτια είναι συνήθως μικρά, ορθογώνια, ξύλινα που στηρίζονται σε χαμηλούς στύλους. Ο Χοσέ εξηγεί ότι τα παραδοσιακά σπίτια, τα «Ρούκα», είχαν αχυροσκεπές αντί για τσίγκινες, αλλά αυτές κάηκαν στις δεκαετίες αγώνα.

Η πιο παλιά γνώση για τις κοινότητες τει τους φυσικούς πόρους και οι Μαπούτσε προσπαθούν να αναμορφώσουν το χώρο τους.» Ανακτούν τις παραδόσεις τους και τα κομμάτια της κουλτούρας τους που έχουν σχεδόν χαθεί, και όταν ανακτούν ένα κομματάκι γης, το παίρνουν απ' τα χέρια του Κεφαλαίου «που λέει ότι υπάρχει για να υπηρετεί τον άνθρωπο και πρέπει να το εκμεταλλεύεται. Όταν οι Μαπούτσε το καταλαμβάνουν, υπάρχει μια επαναστατική αλλαγή, ένας ξεκάθαρος μετασχηματισμός της δομής της κοινωνίας, της κουλτούρας, της θρησκείας και της οικονομίας». Όταν επανακτούν γη, οι «Μάτσι» έρχονται και όλη η κοινότητα διεξάγει ένα «Νγκιλάτουν», μια μεγάλη τελετή, για να αποσπασθεί από την ιδιωτική περιουσία και να γίνει κοινοτική.

Στο σπίτι του, κατά τη διάρκεια της άδειάς του για το σαββατοκύριακο, ο Χοσέ μας λέει κι άλλα για την ιστορία των Μαπούτσε. Οι περιοχές των Μαπούτσε κάποτε εκτείνονταν κοντά στις τωρινές περιοχές του Σαντιάγκο και του Μπουένος Άιρες, από την ακτή του Ειρηνικού ως την ακτή του Ατλαντικού, νότια του νησιού Chiloe. Πιο νότια, στο νότιο κώνο της ηπείρου, ζούσαν άλλοι λαοί. Ήταν ρωμαλέα έθνη που επιβίωναν στις ακραίες θερμοσε έναν παρόμοιο περιφερειακό ιμπεριαλισμό, στον οποίο οι Μαπούτσε δεν ήθελαν καμία συμμετοχή. Οι στρατοί των Ίνκα φτάσανε πολύ νότια, ως εκεί που είναι τώρα το Σαντιάγκο, όπου ηττήθηκαν και σταθερά εμποδίστηκαν από το να προχωρήσουν παραπέρα. Όταν ήρθαν οι Ισπανοί, οι Μαπούτσε τους αντιμετώπισαν σαν τους πιο πρόσφατους εισβολείς, και τους νίκησαν εξίσου. Είναι ένα σημείο περηφάνιας το ότι οι Ίνκα, που είχαν έναν προηγμένο, συγκεντρωτικό πολιτισμό, έπεσαν εύκολα στους κονκισταδόρες, ενώ οι Μαπούτσε, που ήταν αποκεντρωμένοι, δεν έπεσαν ποτέ. Αυτό που οι Ισπανοί δεν μπορούσαν να καταλάβουν ήταν ότι δεν υπήρχε ένας ενιαίος στρατός Μαπούτσε. Κάθε ομάδα κοινοτήτων είχε το δικό της «Τόκι», και αν οι Ισπανοί κέρδιζαν μια μάχη εναντίον μιας ομάδας μαχητών, μόλις προχωρούσαν λίγο παραπέρα βρίσκονταν αντιμέτωποι με μια άλλη.

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

[Το Β΄ Μέρος του **οδοιπορικού στις κοινότητες των Μαπούτσε** θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ]

ΑΝΑΡΧΙΚΗ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

μας. Ο αγώνας των Μαπούτσε πρέπει να είναι διεθνιστικός, όπως ο αγώνας των λαών. Πολλά απ' τα πράγματα που μας επηρεάζουν, όπως ο καπιταλισμός και τα κράτη που τον απαρτίζουν, οι ΗΠΑ, η ΕΕ, είναι εχθροί των λαών, των ιθαγενών όπως και των καταπιεσμένων τάξεων στον πλανήτη, και αυτό είναι ένα κοινό σημείο».

«Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η ανά-

της λίμνης Lleu Lleu, νότια της πόλης Concepcion. Οι κοινότητες Μαπούτσε έχουν δύο ονόματα, ή καλύτερα, το μέρος έχει ένα όνομα, και η ομάδα των ανθρώπων έχει άλλο όνομα. Η κοινότητα του Χοσέ, η Juana Millahual, στο Rucananko, βρίσκεται σε έναν απότομο λόφο πάνω από μία πλευρά της λίμνης. Είναι μια μικρή κοινότητα, με μόνο μερικές δεκάδες οικογένειες. Ο αδερφός του Χοσέ είναι «Λόνκο». Τα σπίτια είναι συνήθως μικρά, ορθογώνια, ξύλινα που στηρίζονται σε χαμηλούς στύλους. Ο Χοσέ εξηγεί ότι τα παραδοσιακά σπίτια, τα «Ρούκα», είχαν αχυροσκεπές αντί για τσίγκινες, αλλά αυτές κάηκαν στις δεκαετίες αγώνα.

Η πιο παλιά γνώση για τις κοινότητες

ρου, ζούσαν άλλοι λαοί. Ήταν ρωμαλέα ε-θνη που επιβίωναν στις ακραίες θερμο-

δημοσιεύεται στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ]

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.

Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.

Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Δευτέρα 20 Σεπτεμβρίου
ΣΟΜΑΛΙΑ
Καμικάζι ανατινάζεται με στόχο τον πρόεδρο της κυβέρνησης στο Μογκαντίσου. Σκοτώνεται μόνο ο ίδιος.

Παρασκευή 24 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους αναρχικούς στη Χιλή πραγματοποιείται μπροστά την εκκλησία της Αγ. Σοφίας.

Τετάρτη 29 Σεπτεμβρίου
ΧΑΝΙΑ
Αυτοκίνητο της αμερικανικής βάσης της Σούδας, ένα τζιπ που χρησιμοποιεί εργαζόμενη στη βάση, πυρπολείται στην οδό Δημητρακάκη στο κέντρο της πόλης.

Πέμπτη 30 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τους διωγμούς των Ρομά στη Γαλλία καλούν έξω από το κτίριο όπου στεγάζεται το γαλλικό προξενείο η «Ανοιχτή Συνέλευση Δυτικών Συνοικιών» και το «Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι στη Φιλοσοφική».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010
Τρίτη 5 Οκτωβρίου

σημειώνεται έξω από το εμπορικό κέντρο Da Vinci στην πόλη Ντέρι.

Πέμπτη 7 Οκτωβρίου
ΑΤΤΙΚΗ
Πυρπολούνται 2 ιδιωτικές μηχανές αστυνομικών της ομάδας ΔΙΑΣ στη Νέα Σμύρνη και τη Δάφνη. Εμπρησμός γίνεται και σε 2 καταστήματα που προμηθεύουν με εξοπλισμό την ΕΛ.ΑΣ, συγκεκριμένα σε ένα κατάστημα «COLORI» και σε αντιπροσωπεία της Skoda.

Τρίτη 12 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Έκρηξη μηχανισμού σημειώνεται στο εργοτάξιο του Μετρό στην οδό Δελφών.

Φθορές ανακαλύπτονται σε σχολεία της Τούμπας, ενώ σχολεία της περιοχής τελούν υπό κατάληψη.

ΡΟΔΟΣ
Σημαντικές φθορές έχουν προκληθεί σε 2 σχολικά κτίρια.

Τετάρτη 13 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Εμπρησμός σε όχημα της ΔΕΗ γίνεται

με στόχο κτίριο που στεγάζει το περιφερειακό τμήμα των υπηρεσιών πληροφοριών της Λευκορωσίας (KGB).
Κανείς δεν τραυματίζεται απότην επίθεση που έγινε από μια ομάδα ατόμων. Οι αρχές μιλούν για «χούλιγκαν» που βρίσκονται πίσω από την επίθεση και ότι μπορεί να σχετίζεται με μια παλαιότερη επίθεση στο Μινσκ.
Στις **31/8**, πολλές μολότοφ είχαν πέσει στο κτίριο της ρωσικής πρεσβείας. Η μία έπληξε ένα αυτοκίνητο. Μια αναρχική ομάδα ανέλαβε την ευθύνη, για την επίθεση, στο διαδίκτυο.

Τρίτη 19 Οκτωβρίου
Πηγές των κατοχικών δυνάμεων της Τσετσενίας αναφέρουν σήμερα την **επίθεση μιας μικρής ομάδας ανταρτών στο κτίριο του κοινοβουλίου** στην περιφέρεια Avtorkhanov της πρωτεύουσας Jokhar.
Σύμφωνα με τις πρώτες πληροφορίες, ένας μαχητής αυτοκτονίας πυροδότησε έναν εκρηκτικό μηχανισμό, και μετά μια ομάδα 3 ανταρτών εισέβαλε στο κτίριο.
Οι κατοχικοί και οι ντόπιοι συνεργάτες τους δίνουν αντικρουόμενες πληροφορίες για το περιστατικό. Κάποιες πηγές λένε ότι σκοτώθηκαν 4 μπάτσοι του προέδρου-μαριονέτα Καντίροβ. Δεν υπάρχουν ακριβείς πληροφορίες για το πόσα μέλη του "κοινοβουλίου" του Καντίροβ και πόσοι μπάτσοι σκοτώθηκαν στην επίθεση.
Οι κατοχικοί ισχυρίζονται ότι οι αντάρτες εξουδετερώθηκαν αμέσως. Αλλά, σύμφωνα με άλλες πηγές, οι συμπλοκές κράτησαν για περίπου 1 ώρα. Άλλες πηγές αναφέρουν ότι πυροβολισμοί ακούγονται και μέχρι τώρα.
Κάποιες πηγές λένε ότι ένα αμάξι που κατευθυνόταν προς το "κοινοβούλιο" ακολουθήθηκε από ένα αμάξι με αντάρτες. Ένας από τους μουτζαχεντίν ανατινάχτηκε και 3 άλλοι εισέβαλαν στο κτίριο και ξέσπασε σφοδρή μάχη.

ντάρτες εξουδετερώθηκαν μετά από 15 λεπτά. Ο χαφιές των Ρώσων ανακοίνωσε ότι οι μουτζαχεντίν εξουδετερώθηκαν από 6 επίλεκτους μπάτσους. "Κανένα μέλος της βουλής δεν τραυματίστηκε, απομακρύνθηκαν" είπε η μαριονέτα.
"Ξεκαθάρισε" επίσης τον αριθμό των απωλειών, λέγοντας ότι "2 μπάτσοι και 1 συνοδός σκοτώθηκαν". Ο Καντίροβ έδωσε αυτή την περιληπτική αναφορά σε μια τηλεφωνική συνομιλία με τον Πούτιν, που τον "κάλεσε για να μάθει τι έγινε".
Πάντως, ένας από τους συνεργάτες του Καντίροβ, ο Εντίλοβ, διέψευσε το αφεντικό του. Είπε ότι σκοτώθηκαν 4 μπάτσοι και 10 τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια της επίθεσης. Σ' αυτή την εκδοχή, σύμφωνα με τον Εντίλοβ, 2 αντάρτες αυτο-ανατινάχθηκαν και 2 συνέχισαν να μάχονται.
Εν των μεταξύ, η σοβαρότητα του περιστατικού στην πρωτεύουσα Τζοκάρ φαίνεται και απ' το γεγονός ότι ο διευθυντής του "Υπουργείου Εσωτερικών της Ρωσίας", Ρασίντ Νουργκαλίεβ, έφτασε βιαστικά στην πόλη και κάλεσε "έκτακτη συνάντηση" με τον Καντίροβ.
Σύμφωνα με κάποιες αναφορές, ο εκπρόσωπος του Καντίροβ, Dukvakha Abdurakhmanov, ήταν στο κοινοβούλιο κατά τη διάρκεια της επίθεσης. Φέρεται να διέφυγε.
Πηγές φιλικές προς τους μουτζαχεντίν αναφέρουν ότι θωρακισμένα οχήματα έχουν τοποθετηθεί στις εισόδους της πόλης. Η πόλη έχει μπλοκαριστεί. Μπλόκα στήνονται στην περίμετρο. Οι κάτοικοι προτιμούν να μείνουν στα σπίτια τους. Θωρακισμένα οχήματα κινούνται στους δρόμους.
Οι ίδιες πηγές αναφέρουν για μια ισχυρή έκρηξη που έγινε στις 8.50 το πρωί (τοπική ώρα) στη συνοικία Ipodromny και για μια σφοδρή μάχη που ακολούθησε.

Πέμπτη 21 Οκτωβρίου
Φοιτητικές πορείες πραγματοποιού-

για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Δευτέρα 20 Σεπτεμβρίου
ΣΟΜΑΛΙΑ
Καμικάζι ανατινάζεται με στόχο τον πρόεδρο της κυβέρνησης στο Μογκαντίσου. Σκοτώνεται μόνο ο ·διος.

Παρασκευή 24 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους αναρχικούς στη Χιλή πραγματοποιείται μπροστά την εκκλησία της Αγ. Σοφίας.

Τετάρτη 29 Σεπτεμβρίου
ΧΑΝΙΑ
Αυτοκίνητο της αμερικανικής βάσης της Σούδας, ένα τζιπ που χρησιμοποιεί εργαζόμενη στη βάση, πυρπολείται στην οδό Δημητρακάκη στο κ΄ ντρο της πόλης.

Πέμπτη 30 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τους διωγμούς των Ρομά στη Γαλλία καλούν έξω από το κτίριο όπου στεγάζεται το γαλλικό προξενείο η «Ανοιχτή Συνέλευση Δυτικών Συνοικιών» και το "Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι στη Φιλοσοφική».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010
Τρίτη 5 Οκτωβρίου
Β. ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου σημειώνεται έξω από το εμπορικό κέντρο Da Vinci στην πόλη Ντέρι.

Πέμπτη 7 Οκτωβρίου
ΑΤΤΙΚΗ
Πυρπολούνται 2 ιδιωτικές μηχανές αστυνομικών της ομάδας ΔΙΑΣ στη Νέα Σμύρνη και τη Δάφνη. Εμπρησμός γίνεται και σε 2 καταστήματα που προμηθεύουν με εξοπλισμό την ΕΛ.ΑΣ, συγκεκριμένα σε ένα κατάστημα «COLORI» και σε αντιπροσωπεία της Skoda.

Τρίτη 12 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Έκρηξη μηχανισμού σημειώνεται στο εργοτάξιο του Μετρό στην οδό Δελφών.

Φθορές ανακαλύπτονται σε σχολεία της Τούμπας, ενώ σχολεία της περιοχής τελούν υπό κατάληψη.

ΡΟΔΟΣ
Σημαντικές φθορές έχουν προκληθεί σε 2 σχολικά κτίρια.

Τετάρτη 13 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Εμπρησμός σε όχημα της ΔΕΗ γίνεται στην οδό Έντισσον. Αργότερα γίνεται γνωστό ότι συλλαμβάνεται ένας 19χρονος ενώ αναζητούνται και άλλα άτομα.

Παρασκευή 15 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Κατά τη διαδικασία προσαγωγής σε ανακριτή και εισαγγελέα του 19χρονου που συνελήφθη προχθές, αλληλέγγυος κόσμος που βρίσκεται στα δικαστήρια συμπλέκεται με τους μπάτσους.
Ένας πυροσβεστήρας αδειάζεται στους μπάτσους.

επιλέξε ένα αυτοκίνητο. Μια αναρχική ομάδα ανέλαβε την ευθύνη, για την επίθεση, στο διαδίκτυο.

Τρίτη 19 Οκτωβρίου
Πηγές των κατοχικών δυνάμεων της Τσετσενίας αναφέρουν σήμερα την **επίθεση μιας μικρής ομάδας ανταρτών στο κτίριο του κοινοβουλίου** στην περιφέρεια Avtorkhanov της πρωτεύουσας Jokhar.
Σύμφωνα με τις πρώτες πληροφορίες, ένας μαχητής αυτοκτονίας πυροδότησε έναν εκρηκτικό μηχανισμό, και μετά μια ομάδα 3 ανταρτών εισέβαλε στο κτίριο.
Οι κατοχικοί και οι ντόπιοι συνεργάτες τους δίνουν αντικρουόμενες πληροφορίες για το περιστατικό. Κάποιες πηγές λένε ότι σκοτώθηκαν 4 μπάτσοι του προέδρου-μαριονέτα Καντίροβ. Δεν υπάρχουν ακριβείς πληροφορίες για το πόσα μέλη του "κοινοβουλίου" του Καντίροβ και πόσοι μπάτσοι σκοτώθηκαν στην επίθεση.
Οι κατοχικοί ισχυρίζονται ότι οι αντάρτες εξουδετερώθηκαν αμέσως. Αλλά, σύμφωνα με άλλες πηγές, οι συμπλοκές κράτησαν για περίπου 1 ώρα. Άλλες πηγές αναφέρουν ότι πυροβολισμοί ακούγονται και μέχρι τώρα.
Κάποιες πηγές λένε ότι ένα αμάξι που κατευθυνόταν προς το "κοινοβούλιο" ακολουθήθηκε από ένα αμάξι με αντάρτες. Ένας από τους μουτζαχεντίν ανατινάχτηκε και 3 άλλοι εισέβαλαν στο κτίριο και ξέσπασε σφοδρή μάχη.

Σύμφωνα με άλλες πληροφορίες, 4 μουτζαχεντίν εισέβαλαν στο κτίριο, και δεν έγινε έκρηξη. Η ομάδα των ανταρτών τους πυροβόλησε όλους όσους βρήκε μέσα.
Όπως γίνεται συνήθως σ' αυτές τις περιπτώσεις, οι κατοχικοί και οι ντόπιοι συνεργάτες τους παρέχουν παραπλανητικές πληροφορίες για το τί έγινε.

τον "κάλεσε για να μάθει τι έγινε".
Πάντως, ένας από τους συνεργάτες του Καντίροβ, ο Εντίλοβ, διέψευσε το αφεντικό του. Είπε ότι σκοτώθηκαν 4 μπάτσοι και 10 τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια της επίθεσης. Σ' αυτή την εκδοχή, σύμφωνα με τον Εντίλοβ, 2 αντάρτες αυτο-ανατινάχθηκαν και 2 συνέχισαν να μάχονται.
Εν των μεταξύ, η σοβαρότητα του περιστατικού στην πρωτεύουσα Τζοκάρ φαίνεται και απ' το γεγονός ότι ο διευθυντής του "Υπουργείου Εσωτερικών της Ρωσίας", Ρασίντ Νουργκαλίεβ, έφτασε βιαστικά στην πόλη και κάλεσε "έκτακτη συνάντηση" με τον Καντίροβ.
Σύμφωνα με κάποιες αναφορές, ο εκπρόσωπος του Καντίροβ, Dukvakha Abdurakhmanov, ήταν στο κοινοβούλιο κατά τη διάρκεια της επίθεσης. Φέρεται να διέφυγε.
Πηγές φιλικές προς τους μουτζαχεντίν αναφέρουν ότι θωρακισμένα οχήματα έχουν τοποθετηθεί στις εισόδους της πόλης. Η πόλη έχει μπλοκαριστεί. Μπλόκα στήνονται στην περίμετρο. Οι κάτοικοι προτιμούν να μείνουν στα σπίτια τους. Θωρακισμένα οχήματα κινούνται στους δρόμους.
Οι ίδιες πηγές αναφέρουν για μια ισχυρή έκρηξη που έγινε στις 8.50 το πρωί (τοπική ώρα) στη συνοικία Ipodromny και για μια σφοδρή μάχη που ακολούθησε.

Πέμπτη 21 Οκτωβρίου
Φοιτητικές πορείες πραγματοποιούνται, με μικρή συμμετοχή, στο Βόλο και στα Γιάννενα.
Στην **Αθήνα** η πορεία κατευθύνεται στην Βουλή, όπου στην Β. Σοφίας σημειώνονται μικρής έκτασης συμπλοκές με τις δυνάμεις καταστολής που έχουν κλείσει τον δρόμο στο ύψος των «λουλουδάδικων». Εκεί, δέχονται επίθεση με ξύλα από αριστεριστές και από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές. Οι δυνάμεις καταστολής κάνουν χρήση χημικών για να απωθήσουν τους διαδηλωτές από το σημείο.
Στην **Θεσσαλονίκη** η πορεία πρωτοβάθμιων σωματείων και φοιτητικών συλλόγων κατευθύνεται στο χώρο έξω από το γαλλικό προξενείο

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες

Σούδας, ένα τζιπ που χρησιμοποιεί εργαζόμενη στη βάση, πυρπολείται στην οδό Δημητρακάκη στο κέντρο της πόλης.

Πέμπτη 30 Σεπτεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τους διωγμούς των Ρομά στη Γαλλία καλούν έξω από το κτίριο όπου στεγάζεται το γαλλικό προξενείο η «Ανοιχτή Συνέλευση Δυτικών Συνοικιών» και το «Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι στη Φιλοσοφική».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010
Τρίτη 5 Οκτωβρίου
Β. ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου

Έκρηξη μηχανισμού σημειώνεται στο εργοτάξιο του Μετρό στην οδό Δελφών.

Φθορές ανακαλύπτονται σε σχολεία της Τούμπας, ενώ σχολεία της περιοχής τελούν υπό κατάληψη.

ΡΟΔΟΣ
Σημαντικές φθορές έχουν προκληθεί σε 2 σχολικά κτίρια.

Τετάρτη 13 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Εμπρησμός σε όχημα της ΔΕΗ γίνεται στην οδό Έντισσον. Αργότερα γίνεται γνωστό ότι συλλαμβάνεται ένας 19χρονος ενώ αναζητούνται και άλλα άτομα.

Παρασκευή 15 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Κατά τη διαδικασία προσαγωγής σε ανακριτή και εισαγγελέα του 19χρονου που συνελήφθη προχθές, αλληλέγγυος κόσμος που βρίσκεται στα δικαστήρια συμπλέκεται με τους μπάτσους.
Ένας πυροσβεστήρας αδειάζεται στους μπάτσους, που απαντούν με δακρυγόνα. Φθορές προκαλούνται σε ένα περιπολικό έξω από τα δικαστήρια και σε τζαμαρίες του κτιρίου. Μπογιές πέφτουν και στην είσοδο του γραφείου του 5ου τακτικού ανακριτή.

Δευτέρα 18 Οκτωβρίου
Επίθεση με μολότοφ γίνεται τα ξημερώματα

Οι κατοχικοί ισχυρίζονται ότι οι αντάρτες εξουδετερώθηκαν αμέσως. Αλλά, σύμφωνα με άλλες πηγές, οι συμπλοκές κράτησαν για περίπου 1 ώρα. Άλλες πηγές αναφέρουν ότι πυροβολισμοί ακούγονται και μέχρι τώρα.
Κάποιες πηγές λένε ότι ένα αμάξι που κατευθυνόταν προς το "κοινοβούλιο" ακολουθήθηκε από ένα αμάξι με αντάρτες. Ένας από τους μουτζαχεντίν ανατινάχτηκε και 3 άλλοι εισέβαλαν στο κτίριο και ξέσπασε σφοδρή μάχη.

Σύμφωνα με άλλες πληροφορίες, 4 μουτζαχεντίν εισέβαλαν στο κτίριο, και δεν έγινε έκρηξη. Η ομάδα των ανταρτών τους πυροβόλησε όλους όσους βρήκε μέσα.
Όπως γίνεται συνήθως σ' αυτές τις περιπτώσεις, οι κατοχικοί και οι ντόπιοι συνεργάτες τους παρέχουν παραπλανητικές πληροφορίες για το τί έγινε.
Ισχυρίζονται, για παράδειγμα, ότι μια ομάδα μουτζαχεντίν εγκλωβίστηκε σε ένα δωμάτιο και μετά σκοτώθηκαν όλοι. Πάντως, η φύση της επίθεσης δείχνει ότι ήταν μια επίθεση αυτοκτονίας και κανείς από τους μαχητές δε θα καθόταν να κρατήσει άμυνα μέσα στο κτίριο.
Μια πιο «καθεστωτική» εκδοχή λέει ότι ο ίδιος ο Καντίροβ έφτασε στο σημείο για να επιβλέπει την επιχείρηση. Η ίδια εκδοχή είχε παιχτεί και όταν οι μουτζαχεντίν επιτέθηκαν στην κρυψώνα του Καντίροβ, το χωριό Khosi-Yurt (Tsentoroi).
Ο Καντίροβ, με τη σειρά του, επανέλαβε το ίδιο πράγμα μετά από εκείνη την επίθεση. Σύμφωνα με την εκδοχή του, οι α-

χουν τοποθετηθεί στις εισόδους της πόλης. Η πόλη έχει μπλοκαριστεί. Μπλόκα στήνονται στην περίμετρο. Οι κάτοικοι προτιμούν να μείνουν στα σπίτια τους. Θωρακισμένα οχήματα κινούνται στους δρόμους.
Οι ίδιες πηγές αναφέρουν για μια ισχυρή έκρηξη που έγινε στις 8.50 το πρωί (τοπική ώρα) στη συνοικία Ipodromny και για μια σφοδρή μάχη που ακολούθησε.

Πέμπτη 21 Οκτωβρίου
Φοιτητικές πορείες πραγματοποιούνται, με μικρή συμμετοχή, στο Βόλο και στα Γιάννενα.
Στην **Αθήνα** η πορεία κατευθύνεται στην Βουλή, όπου στην Β. Σοφίας σημειώνονται μικρής έκτασης συμπλοκές με τις δυνάμεις καταστολής που έχουν κλείσει τον δρόμο στο ύψος των «λουλουδάδικων». Εκεί, δέχονται επίθεση με ξύλα από αριστεριστές και από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές. Οι δυνάμεις καταστολής κάνουν χρήση χημικών για να απωθήσουν τους διαδηλωτές από το σημείο.
Στην **Θεσσαλονίκη** η πορεία πρωτοβάθμιων σωματείων και φοιτητικών συλλόγων κατευθύνεται στο χώρο έξω από το γαλλικό προξενείο

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

Να είστε όλοι και όλες καλά!

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Στα μέσα Οκτωβρίου το Sky News αναμεταδίδει υποτιθέμενο βίντεο με συνέντευξη από «Ταλιμπάν».
Εκπρόσωπος των μουτζαχεντίν με δήλωσή του σε ιστοσελίδα αναφέρει: *«Καμία τέτοια συνέντευξη δεν έλαβε χώρα. Οι άνθρωποι που απεικονίζονται σ' αυτή τη συνέντευξη σαν Μουτζαχεντίν δεν είναι Μουτζαχεντίν αλλά ηθοποιοί που πληρώθηκαν από το Sky News για να σκηνοθετήσουν αυτή την πλαστή συνέντευξη για να πλασάρουν την προπαγάνδα τους ενάντια στο Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν. Όλα όσα έχουν ειπωθεί σ' αυτή την συνέντευξη είναι τελείως σκουπίδια, το Sky News θα έπρεπε να ντρέπεται γι' αυτή την απάτη όσον αφορά τη δημοσιογραφία και τη Βρετανία».*

***

Σε μία ευρείας κλίμακα επιχειρήσεων σε όλο το Αφγανιστάν και συγκεκριμένα από τις 25 Σεπτεμβρίου έως και τις 25 Οκτωβρίου σε 232 **επιχειρήσεις των ανταρτών, στις επαρχίες Badghis, Helmand, Baghlan, Balkh, Gazni, Farah,Faryab, Jaozjian, Kapisa, Kabul, Kunduz, Nemroz, Parwan, Wardak, Zabul, Kandahar, Herat, Khost, Uruzgan, Logar Takhar, Paktika, Paktia, Kunar, Nangarhar, Laghman** σκοτώνονται 5 ΝΑΤΟικοί, 359 αμερικανοί, το πλήρωμα 88 ΝΑΤΟικών αρμάτων μάχης και 5 οχημάτων του αφγανικού στρατού. Επίσης, σκοτώνονται 4 πολω-

κα οκτώ στρατιώτες πορεύονται μαζί του στο «μεγάλο ταξίδι».

Συνταρακτικά είναι τα εγκλήματα των κατακτητών στη επαρχία **Helmand**. Συγκεκριμένα στις **28-9** οι κατοχικοί δολοφονούν έναν ηλικιωμένο και αιχμαλωτίζουν τους 3 γιους του.Στις **4-10** βομβαρδίζεται γαμήλιο γλέντι και δολοφονούνται 18 άμαχοι ενώ τέσσερις μέρες μετά, άλλοι 10 άμαχοι εξοντώνονται. Οι κάτοικοι ενός χωριού αποφασίζουν να ταχθούν με τους αντάρτες. Στις 10 του μηνός γίνεται πορεία χιλιάδων κατοίκων της περιφέρειας Καργιάκι που διαρκεί απ' το πρωί μέχρι το βράδυ και στρέφεται ενάντια στη συνεχιζόμενη γενοκτονία από τους αμερικανούς. Αυτό βέβαια δεν αλλάζει σε τίποτα τις διαθέσεις των εγκληματιών κατακτητών.Έτσι, 15 μέρες μετά, στο χωριό Μάι, δολοφονούνται 50 ακόμη άμαχοι, γυναίκες, ηλικιωμένοι και παιδιά.
Στις **30-9** περισσότερα από 500 άρματα «μετακομίζουν» σε νέα βάση. Επίσης σε δύο επιθέσεις αυτοκτονίας στις **13-10** και στις **14-10** σκοτώνονται 17 συνολικά αμερικάνοι. Στην πρώτη επιχειρεί ο μαχητής Ismatullah, που ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανούς που στέκονται αμέριμνοι στην περιοχή Spin Masjid, ενώ στην δεύτερη ο μαχητής Hafiz Abdul Hadi ανατινάζεται δίπλα σε περίπολο που βρίσκεται μπροστά στην είσοδο της βάσης της ISAF.

Περιοχή εκτεταμένων επιχειρήσεων των ανταρτών είναι και η επαρχία **Kandahar.** Στο διάστημα **24 έως 28-9.** οι αμερικανοί προσπαθούν να ανακτήσουν μια περιοχή στην περιφέρεια Ζίρι. Πενήντα περίπου κομάντο πέφτουν από ένα ελικόπτερο και καταλαμβάνουν το σπίτι μιας οικογένειας και τους χρησιμοποιούν ως ανθρώπινη ασπίδα. Στην περιφέρεια Αργκαντάμπ κάτοικοι και αφγανοί προσπαθούν να απομακρύνουν σημαία του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν που έχει τοποθετηθεί ανάμεσα σε 2 φυλάκια του στρατού και σημειώνεται έκρηξη που απαλλάσει μόνιμα 8 απ' αυτούς απ' τα καθήκοντά τους.
Σε άλλο περιστατικό ο μαχητής Noorullah ανατινάζεται, στις **30-9**, με παγιδευμένο όχη-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Τα πράγματα στο Ιράκ φαίνεται να μην έχουν αλλάξει, παρ' ότι η εικόνα δείχνει ότι οι περισσότερες ενέργειες αντίστασης πραγματοποιούνται στην ευρύτερη περιοχή της πρωτεύουσας. Μάλλον έχει πέσει σιγή ασυρμάτου όσον αφορά τις ειδήσεις στην υπόλοιπη επικράτεια. Επίσης, τα επίσημα μέσα ενημέρωσης αναφέρουν έξαρση των ληστειών, που όμως ελέγχεται από τις δυνάμεις καταστολής, λένε...

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 26 Σεπτεμβρίου έως και τις 10 Οκτωβρίου, από εκρήξεις βομβών και από επίθεση αντάρτη καμικάζι σε σημείο ελέγχου, σκοτώνονται συνολικά τρεις μπάτσοι εκ των οποίων ένας αντισυνταγματάρχης και ένας μπάτσος υπολοχαγός, ενώ τραυματίζονται τέσσερεις μπάτσοι και ένα άτομο. Εξ άλλου, ένας σάχουα (πρώην αντάρτες που «μεταπήδησαν» και εκπαιδεύτηκαν από τις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις και ακολούθως προσχώρησαν στον καθεστωτικό στρατό) σκοτώνεται από πυρά ανταρτών όταν σταματά σε σημείο ελέγχου. Τέλος, ένας αρχηγός σάχουα επιζεί από έκρηξη στο αυτοκίνητό του. Πρόκειται για τον Σεΐκ Μουχάμαντ, έναν από τους πρώτους αρχηγούς σάχουα ενάντια στην αλ-Κάιντα. Ήταν γνωστός για το ρόλο του στον εντοπισμό ένοπλων ομάδων τα προηγούμενα χρόνια.

τής-βοηθός του υπουργού εσωτερικών, Χουσεΐν Μαχτί Γκουμάα.

Τραυματίζεται από βόμβα εναντίον της αυτοκινητοπομπής του, υποστράτηγος του δικαστικού σώματος. Την ίδια μοίρα έχει και ένας συνταγματάρχης του εγκληματολογικού και ένας ακόμη συνταγματάρχης, σε ανάλογα συμβάντα.

Τέλος, σκοτώνεται ο ανώτατος γενικός διευθυντής του υπουργείου Ηλεκτρισμού, Σάαντ Μπακρ, από πυρά ανταρτών.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από τις 4 Οκτωβρίου έως τις 26 Οκτωβρίου, σε δύο βομβιστικές επιθέσεις σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι, μεταξύ τους και ένας αντισυνταγματάρχης, και πέντε ιρακινοί στρατιώτες και ένας λοχαγός, ενώ τραυματίζονται και δύο μπάτσοι.

Στο Κιρκούκ, από τις 2 έως τις 25 Οκτωβρίου, σε έξι επιθέσεις ανταρτών τραυματίζονται τέσσερεις, ένας συνταγματάρχης μπάτσος επιζεί απόπειρας εναντίον του, ενώ το σπίτι ενός δικηγόρου δέχεται επίθεση με χειροβομβίδα.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 29 Σεπτεμβρίου μέχρι και τις 28 Οκτωβρίου, πραγματοποιούνται πέντε επιθέσεις ανταρτών, ενεργοποιούνται οκτώ εκρηκτικοί μηχανισμοί και ένας αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τα εκρηκτικά που κουβαλάει στο αυτοκίνητο του **δίπλα σε αστυνομικό** τμήμα. Σκοτώνονται συνολικά τέσσερεις

Στα μέσα Οκτωβρίου το Sky News αναμεταδίδει υποτιθέμενο βίντεο με συνέντευξη από «Ταλιμπάν».

Εκπρόσωπος των μουτζαχεντίν με δήλωσή του σε ιστοσελίδα αναφέρει: «*Καμία τέτοια συνέντευξη δεν έλαβε χώρα. Οι άνθρωποι που απεικονίζονται σ' αυτή τη συνέντευξη σαν Μουτζαχεντίν δεν είναι Μουτζαχεντίν αλλά ηθοποιοί που πληρώθηκαν από το Sky News για να σκηνοθετήσουν αυτή την πλαστή συνέντευξη για να πλασάρουν την προπαγάνδα του ενάντια στο Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν. Όλα όσα έχουν ειπωθεί σ' αυτή την συνέντευξη είναι τελείως σκουπίδια, το Sky News θα έπρεπε να ντρέπεται γι' αυτή την απάτη όσον αφορά τη δημοσιογραφία και τη Βρετανία*».

***

Σε μία ευρείας κλίμακα επιχειρήσεων σε όλο το Αφγανιστάν και συγκεκριμένα από τις 25 Σεπτεμβρίου έως και τις 25 Οκτωβρίου σε 232 **επιχειρήσεις των ανταρτών, στις επαρχίες Badghis, Helmand, Baghlan, Balkh, Gazni, Farah,Faryab, Jaozjian, Kapisa, Kabul, Kunduz, Nemroz, Parwan, Wardak, Zabul, Kandahar, Herat, Khost, Uruzgan, Logar Takhar, Paktika, Paktia, Kunar, Nangarhar, Laghman** σκοτώνονται 5 ΝΑΤΟικοί, 359 αμερικανοί, το πλήρωμα 88 ΝΑΤΟικών αρμάτων μάχης και 5 οχημάτων του αφγανικού στρατού. Επίσης, σκοτώνονται 4 πολωνοί, 2 βρετανοί, 31 γάλλοι, 2 στρατιωτικοί διοικητές, 57 μπάτσοι, 9 συνοροφύλακες, 3 πράκτορες, 237 Αφγανοί στρατιώτες, 6 μέλη υπηρεσιών ασφάλειας, ένας κυβερνήτης επαρχίας(Kunar), καταστρέφονται ή καταλαμβάνονται 3 αμερικανικές βάσεις, ενώ καταρρίπτονται 2 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα και 2 μη επανδρωμένα κατασκοπευτικά αεροσκάφη.

Στο ίδιο χρονικό διάστημα πραγματοποιούνται **επιθέσεις αυτοκτονίας** σε πέντε επαρχίες.

Συγκεκριμένα στην επαρχία **Baghlan** ο μαχητής Qari Rohullah ανατινάζεται, στις **7-10**, σε αμερικανική βάση σκοτώνοντας 11 κατοχικούς, ενώ στις 25 του ίδιου μήνα ένας ακόμα μαχητής ο Mirwais ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανικό κομβοί εξοντώνοντας 8 αμερικανούς.

Στις **13-10**, επίθεση αυτοκτονίας στην επαρ-

νος γίνεται πορεία χιλιάδων κατοίκων της περιφέρειας Καργιάκι που διαρκεί απ' το πρωί μέχρι το βράδυ και στρέφεται ενάντια στη συνεχιζόμενη γενοκτονία από τους αμερικανούς. Αυτό βέβαια δεν αλλάζει σε τίποτα τις διαθέσεις των εγκληματιών κατακτητών. Έτσι, 15 μέρες μετά, στο χωριό Μάι, δολοφονούνται 50 ακόμη άμαχοι, γυναίκες, ηλικιωμένοι και παιδιά.

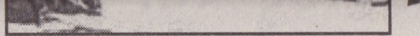
Στις **30-9** περισσότερα από 500 άρματα «μετακομίζουν» σε νέα βάση. Επίσης σε δύο επιθέσεις αυτοκτονίας στις **13-10** και στις **14-10** σκοτώνονται 17 συνολικά αμερικάνοι. Στην πρώτη επιχειρεί ο μαχητής Ismatullah, που ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανούς που στέκονται αμέριμνοι στην περιοχή Spin Masjid, ενώ στην δεύτερη ο μαχητής Hafiz Abdul Hadi ανατινάζεται δίπλα σε περίπολο που βρίσκεται μπροστά στην είσοδο της βάσης της ISAF.

Περιοχή εκτεταμένων επιχειρήσεων των ανταρτών είναι και η επαρχία **Kandahar**. Στο διάστημα **24 έως 28-9**. οι αμερικανοί προσπαθούν να ανακτήσουν μια περιοχή στην περιφέρεια Ζίρι. Πενήντα περίπου κομάντο πέφτουν από ένα ελικόπτερο και καταλαμβάνουν το σπίτι μιας οικογένειας και τους χρησιμοποιούν ως ανθρώπινη ασπίδα. Στην περιφέρεια Αργκαντάμπ κατοχικοί και αφγανοί προσπαθούν να απομακρύνουν σημαία του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν που έχει τοποθετηθεί ανάμεσα σε 2 φυλάκια του στρατού και σημείωνεται έκρηξη που απαλλάσει μόνιμα 8 απ' αυτούς απ' τα καθήκοντά τους.

Σε άλλο περιστατικό ο μαχητής Noorullah ανατινάζεται, στις **30-9**, με παγιδευμένο όχημα σε στρατιωτικό κομβοί κοντά στο αεροδρόμιο της πόλης και εξοντώνει 7 αμερικανούς.

Επίσης, στρατηγός του αμερικανικού στρατού σκοτώνεται, στις **2-10** μετά από έκρηξη με στόχο άρμα. Είναι η δεύτερη εβδομάδα της αμερικανικής επιχείρησης «**Το χτύπημα του δράκου**» (Dragon Strike) και οι απώλειες για τις κατοχικές δυνάμεις είναι βαριές. Ακόμη, στις **4-10** σκοτώνεται ο Abdul Nafi, στέλεχος εταιρίας που παρέχει υπηρεσίες logistics στους αμερικανούς.

Τέλος, στις **5 Οκτωβρίου** γίνεται δυναμική επίθεση με όλμους σε κέντρο εκπαίδευσης μπάτσων στην περιοχή Khwajak Baba της πρωτεύουσας. Αργότερα εκρήγνυνται 3 βόμβες με στόχο όσους προσπάθησαν να βγουν απ' το κτίριο. Τουλάχιστον 8 μπάτσοι και 4 συνοροφύλακες σκοτώνονται. Σε άλλο περιστατικό σκοτώνεται ο πρώην κυβερνήτης της επαρχίας. Πέντε μέρες αργότερα

Τα πράγματα στο Ιράκ φαίνεται να μην έχουν αλλάξει, παρ' ότι η εικόνα δείχνει ότι οι περισσότερες ενέργειες αντίστασης πραγματοποιούνται στην ευρύτερη περιοχή της πρωτεύουσας. Μάλλον έχει πέσει σιγή ασυρμάτου όσον αφορά τις ειδήσεις στην υπόλοιπη επικράτεια. Επίσης, τα επίσημα μέσα ενημέρωσης αναφέρουν έξαρση των ληστειών, που όμως ελέγχεται από τις δυνάμεις καταστολής, λένε…

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 26 Σεπτεμβρίου έως και τις 10 Οκτωβρίου, από εκρήξεις βομβών και από επίθεση αντάρτη καμικάζι σε σημείο ελέγχου, σκοτώνονται συνολικά τρεις μπάτσοι εκ των οποίων ένας αντισυνταγματάρχης και ένας μπάτσος υπολοχαγός, ενώ τραυματίζονται τέσσερεις μπάτσοι και ένα άτομο. Εξ άλλου, ένας σάχουα (πρώην αντάρτες που «μεταπήδησαν» και εκπαιδεύτηκαν από τις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις και ακολούθως προσχώρησαν στον καθεστωτικό στρατό) σκοτώνεται από πυρά ανταρτών όταν σταματά σε σημείο ελέγχου. Τέλος, ένας αρχηγός σάχουα επιζεί από έκρηξη στο αυτοκίνητό του. Πρόκειται για τον Σεΐκ Μουχάμαντ, έναν από τους πρώτους αρχηγούς σάχουα ενάντια στην αλ-Κάιντα. Ήταν γνωστός για το ρόλο του στον εντοπισμό ένοπλων ομάδων τα προηγούμενα χρόνια.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, από τις 4 έως τις 7 Οκτωβρίου, σκοτώνονται δύο σάχουα έξω από τα σπίτια τους, από πυρά ανταρτών.

Στην ευρύτερη περιοχή της πρωτεύουσας Βαγδάτης, από τις 29 Σεπτεμβρίου έως και τις 28 Οκτωβρίου, πραγματοποιούνται οκτώ επιθέσεις ανταρτών, ενεργοποιούνται 19 βόμβες και πέφτουν 4 συνολικά βλήματα όλμου σε δύο επιθέσεις εναντίον της λεγόμενης πράσινης ζώνης. Σκοτώνονται συνολικά πέντε μπάτσοι, εκ των οποίων ένας συνταγματάρχης, ενώ τραυματίζονται 27 μπάτσοι, εκ των οποίων σοβάρα τραυματισμένος είναι ένας υπολοχαγός. Επίσης, σκοτώνονται τρεις στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δώδεκα, από τους οποίους ο ένας

των.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από τις 4 Οκτωβρίου έως τις 26 Οκτωβρίου, σε δύο βομβιστικές επιθέσεις σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι, μεταξύ τους και ένας αντισυνταγματάρχης, και πέντε ιρακινοί στρατιώτες και ένας λοχαγός, ενώ τραυματίζονται και δύο μπάτσοι.

Στο Κιρκούκ, από τις 2 έως τις 25 Οκτωβρίου, σε έξι επιθέσεις ανταρτών τραυματίζονται τέσσερεις, ένας συνταγματάρχης μπάτσος επιζεί απόπειρας εναντίον του, ενώ το σπίτι ενός δικηγόρου δέχεται επίθεση με χειροβομβίδα.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 29 Σεπτεμβρίου μέχρι και τις 28 Οκτωβρίου, πραγματοποιούνται πέντε επιθέσεις ανταρτών, ενεργοποιούνται οκτώ εκρηκτικοί μηχανισμοί και ένας αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τα εκρηκτικά που κουβαλάει στο αυτοκίνητο του δίπλα σε αστυνομικό τμήμα. Σκοτώνονται συνολικά τέσσερεις μπάτσοι, τραυματίζονται άλλοι είκοσι, μαζί τους και ένας υπολοχαγός. Σκοτώνονται, επίσης, δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι επτά, ένας αξιωματικός και ένας ανώτατος αξιωματικός, βοηθός του διοικητή της 3ης μεραρχίας του ιρακινού στρατού στη Μοσούλη.

Ακόμη, στις 5 Οκτωβρίου, η αυτοκινητοπομπή του συνταγματάρχη Χαζέμ Χαμούντ Αλί, βοηθού διευθυντή του τμήματος σημείων ελέγχου της αστυνομίας της Νίνγια, πλήττεται από βόμβα και τραυματίζεται ο ίδιος και άλλοι δύο μπάτσοι. Το ίδιο πρωί, αντάρτες εκτελούν τον ταξίαρχο Μοχάμαντ Αζίζ, διοικητή του εγκληματολογικού τμήματος της επαρχίας.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 29 Σεπτεμβρίου μέχρι και τις 21 Οκτωβρίου,

Σε μία ευρείας κλίμακα επιχειρήσεων σε όλο το Αφγανιστάν και συγκεκριμένα από τις 25 Σεπτεμβρίου έως και τις 25 Οκτωβρίου σε 232 **επιχειρήσεις των ανταρτών, στις επαρχίες Badghis, Helmand, Baghlan, Balkh, Gazni, Farah,Faryab, Jaozjian, Kapisa, Kabul, Kunduz, Nemroz, Parwan, Wardak, Zabul, Kandahar, Herat, Khost, Uruzgan, Logar Takhar, Paktika, Paktia, Kunar, Nangarhar, Laghman** σκοτώνονται 5 ΝΑΤΟικοί, 359 αμερικανοί, το πλήρωμα 88 ΝΑΤΟικών αρμάτων μάχης και 5 οχημάτων του αφγανικού στρατού. Επίσης, σκοτώνονται 4 πολωνοί, 2 βρετανοί, 31 γάλλοι, 2 στρατιωτικοί διοικητές, 57 μπάτσοι, 9 συνοροφύλακες, 3 πράκτορες, 237 Αφγανοί στρατιώτες, 6 μέλη υπηρεσιών ασφάλειας, ένας κυβερνήτης επαρχίας(Kunar), καταστρέφονται ή καταλαμβάνονται 3 αμερικανικές βάσεις, ενώ καταρρίπτονται 2 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα και 2 μη επανδρωμένα κατασκοπευτικά αεροσκάφη.

Στο ίδιο χρονικό διάστημα πραγματοποιούνται **επιθέσεις αυτοκτονίας** σε πέντε επαρχίες.
Συγκεκριμένα στην επαρχία **Baghlan** ο μαχητής Qari Rohullah ανατινάζεται, στις **7-10**, σε αμερικανική βάση σκοτώνοντας 11 κατοχικούς, ενώ στις 25 του ίδιου μήνα ένας ακόμα μαχητής ο Mirwais ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανικό κομβόι εξοντώνοντας 8 αμερικανούς.
Στις **13-10**, επίθεση αυτοκτονίας στην επαρχία **Ghor**, πραγματοποιείται από τον μαχητή Muhammad Farooq ο οποίος εισέρχεται σε βάση της ISAF κοντά στην πόλη Chakhcharan και ανοίγει πυρ εναντίον των κατοχικών σκοτώνοντας δύο απ' αυτούς. Μετά μπαίνει σε ένα χώρο όπου έχουν μαζευτεί κατοχικοί και πυροδοτεί τη ζώνη με τα εκρηκτικά που φορά, σκοτώνοντας άλλους 8 κατοχικούς.
Στην επαρχία **Khost**, ένας μαχητής πραγματοποιεί, στις **10-10**, επίθεση αυτοκτονίας με 1500 κιλά εκρηκτικών με στόχο αμερικανικό κομβόι και σκοτώνει 8 αμερικανούς ενώ τραυματίζει άλλους 5. Στις **25-10** άλλος μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο με 2,5 τόνους εκρηκτικών όχημα δίπλα σε στρατιωτικό κομβόι του αφγανικού στρατού. Διάστημα 21 έως 25-9. οι αμερικανοί προσπαθούν να ανακτήσουν μια περιοχή στην περιφέρεια Ζίρι. Πενήντα περίπου κομάντο πέφτουν από ένα ελικόπτερο και καταλαμβάνουν το σπίτι μιας οικογένειας και τους χρησιμοποιούν ως ανθρώπινη ασπίδα. Στην περιφέρεια Αργκαντάμπ κατοχικοί και αφγανοί προσπαθούν να απομακρύνουν σημαία του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν που έχει τοποθετηθεί ανάμεσα σε 2 φυλάκια του στρατού και σημειώνεται έκρηξη που απαλλάσει μόνιμα 8 απ' αυτούς απ' τα καθήκοντά τους.
Σε άλλο περιστατικό ο μαχητής Noorullah ανατινάζεται, στις **30-9**, με παγιδευμένο όχημα σε στρατιωτικό κομβόι κοντά στο αεροδρόμιο της πόλης και εξοντώνει 7 αμερικανούς.
Επίσης, στρατηγός του αμερικανικού στρατού σκοτώνεται, στις **2-10** μετά από έκρηξη με στόχο άρμα. Είναι η δεύτερη εβδομάδα της αμερικανικής επιχείρησης «**Το χτύπημα του δράκου**» (Dragon Strike) και οι απώλειες για τις κατοχικές δυνάμεις είναι βαριές.
Ακόμη, στις **4-10** σκοτώνεται ο Abdul Nafi, στέλεχος εταιρίας που παρέχει υπηρεσίες logistics στους αμερικανούς.
Τέλος, στις **5 Οκτωβρίου** γίνεται δυναμική επίθεση με όλμους σε κέντρο εκπαίδευσης μπάτσων στην περιοχή Khwajak Baba της πρωτεύουσας. Αργότερα εκρήγνυνται 3 βόμβες με στόχο όσους προσπάθησαν να βγουν απ' το κτίριο. Τουλάχιστον 8 μπάτσοι και 4 συνοροφύλακες σκοτώνονται. Σε άλλο περιστατικό σκοτώνεται ο πρώην κυβερνήτης της επαρχίας. Πέντε μέρες αργότερα δύο παγιδευμένα σπίτια εκρήγνυνται, όταν οι αμερικανοί προσπαθούν να εισέλθουν για έρευνες και αρκετοί απ' αυτούς σκοτώνονται.
Δεν έχουν, όμως, τέλος και οι εγκληματικές επιθέσεις αντιποίνων εκ μέρους των κατακτητών εναντίον αμάχων. Έτσι, στις **13-10** αμερικανό άρμα περνάει πάνω από άμαχο που οδηγεί μηχανάκι.
Σε άλλο περιστατικό δολοφονούνται 2 βρέφη και 2 άμαχοι από ρίψη βλήματος από αμερικανικό ελικόπτερο, ενώ στις **14-10** σε μια κρίση πανικού αμερικανών στρατιωτών σκοτώνουν 12 στρατιώτες όταν ανοίγουν πυρ κατά «φίλιων δυνάμεων».

μο. Εξ άλλου, ένας σάχουα (πρώην αντάρτες που «μεταπήδησαν» και εκπαιδεύτηκαν από τις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις και ακολούθως προσχώρησαν στον καθεστωτικό στρατό) σκοτώνεται από πυρά ανταρτών όταν σταματά σε σημείο ελέγχου. Τέλος, ένας αρχηγός σάχουα επιζεί από έκρηξη στο αυτοκίνητό του. Πρόκειται για τον Σεΐκ Μουχάμαντ, έναν από τους πρώτους αρχηγούς σάχουα ενάντια στην αλ-Κάιντα. Ήταν γνωστός για το ρόλο του στον εντοπισμό ένοπλων ομάδων τα προηγούμενα χρόνια.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, από τις 4 έως τις 7 Οκτωβρίου, σκοτώνονται δύο σάχουα έξω από τα σπίτια τους, από πυρά ανταρτών.

Στην ευρύτερη περιοχή της πρωτεύουσας Βαγδάτης, από τις 29 Σεπτεμβρίου έως και τις 28 Οκτωβρίου, πραγματοποιούνται οκτώ επιθέσεις ανταρτών, ενεργοποιούνται 19 βόμβες και πέφτουν 4 συνολικά βλήματα όλμου σε δύο επιθέσεις εναντίον της λεγόμενης πράσινης ζώνης. Σκοτώνονται συνολικά πέντε μπάτσοι, εκ των οποίων ένας συνταγματάρχης, ενώ τραυματίζονται 27 μπάτσοι, εκ των οποίων σοβαρά τραυματισμένος είναι ένας υπολοχαγός. Επίσης, σκοτώνονται τρεις στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δώδεκα, από τους οποίους ο ένας σοβαρά από χτύπημα ελεύθερου σκοπευτή.
Εξ άλλου, σκοτώνονται τέσσερεις σάχουα και τραυματίζονται άλλοι δέκα.

Ακόμη, τραυματίζεται ταξίαρχος μπάτσος, ενώ σκοτώνεται ένας σωματοφύλακάς του από βόμβα. Αντάρτες απαγάγουν από το σπίτι τους τέσσερα αδέρφια που είναι σάχουα και σε μικρή απόσταση τους εκτελούν.

Δύο μέλη του κόμματος του Μουκτάντα Σάντρ, φανερού πλέον υποστηρικτή του καθεστώτος, τραυματίζονται από βόμβα.

Τραυματίζεται ο στρατηγός-αναπληρω-

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 29 Σεπτεμβρίου μέχρι και τις 28 Οκτωβρίου, πραγματοποιούνται πέντε επιθέσεις ανταρτών, ενεργοποιούνται οκτώ εκρηκτικοί μηχανισμοί και ένας αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τα εκρηκτικά που κουβαλάει στο αυτοκίνητο του **δίπλα σε αστυνομικό** τμήμα. Σκοτώνονται συνολικά τέσσερεις μπάτσοι, τραυματίζονται άλλοι είκοσι, μαζί τους και ένας υπολοχαγός. Σκοτώνονται, επίσης, δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι επτά, ένας αξιωματικός και ένας ανώτατος αξιωματικός, βοηθός του διοικητή της 3ης μεραρχίας του ιρακινού στρατού στη Μοσούλη.
Ακόμη, στις 5 Οκτωβρίου, η αυτοκινητοπομπή του συνταγματάρχη Χαζέμ Χαμούντ Αλί, βοηθού διευθυντή του τμήματος σημείων ελέγχου της αστυνομίας της Νίνγια, πλήττεται από βόμβα και τραυματίζεται ο ίδιος και άλλοι δύο μπάτσοι. Το ίδιο πρωί, αντάρτες εκτελούν τον ταξίαρχο Μοχάμαντ Αζίζ, διοικητή του εγκληματολογικού τμήματος της επαρχίας.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 29 Σεπτεμβρίου μέχρι και τις 21 Οκτωβρίου, πραγματοποιούνται έξι βομβιστικές επιθέσεις. Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι, τραυματίζονται άλλοι εννέα, από τους οποίους οι τέσσερεις σοβαρά, ενώ σκοτώνεται και ένας σάχουα.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΠΑΙΖΕΤΑΙ... ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΑΚΟΜΑ

(Προς μέλλοντες και μελλοθάνατους ψηφοφόρους)

«...Ορισμένες ακόμη μεγάλες αναστατώσεις νομισματικών ισοτιμιών, λίγες ακόμη καταρρεύσεις χρηματιστηριακών αγορών θα χρειαστούν πριν ο κόσμος να είναι πρόθυμος να δει κατάματα αυτήν την επιλογή. Αυτό υπονοεί μια ανάμειξη καταστάσεων έκτακτης ανάγκης, ακολουθούμενων από πρόχειρες επιδιορθώσεις, ακολουθούμενων και πάλι από καταστάσεις έκτακτης ανάγκης... Καθώς ο χρόνος περνά, η ζημιά που θα προκαλείται από τη νομισματική αστάθεια θα εξαπλώνεται και αυτές καθαυτές οι δυνάμεις που θα την εξαπλώνουν, θα κάνουν την ουτοπία της νομισματικής ενοποίησης εφικτή...»

(Απόσπασμα από το άρθρο «Ετοιμαστείτε για το Παγκόσμιο Νόμισμα» του Economist, Ιανουάριος 1988)

Είμαστε, λοιπόν, λίγο πριν τις εκλογές και τα ανθρώπινα υποζύγια των ελλήνων κρατούντων πεισματικά εξωθούνται στο να χωρέσουν στα ασφυκτικά πλαίσια των «έκτακτων» νομοσχεδίων που ψηφίστηκαν. Όσα δεν τους στερήθηκαν τα τελευταία 30 χρόνια, εξανεμίστηκαν μέσα σε ελάχιστους μήνες μιας περιόδου «κρίσης» και συνολικότερου «οικονομικού πανικού», που δεν αφήνει και πολλά περιθώρια για αντεπιχειρήματα. Μισθοί, συντάξεις, ασφάλιση, εργασιακό καθεστώς στην πυρά και υπάρχει πολύ μέλλον ακόμη, κόλουθα και τις κοινωνίες τους που διατηρούν βίαια προσδεμένες στο κρατικό και καπιταλιστικό άρμα. Μια κατάρρευση πολύ μεγαλύτερων διαστάσεων και βάθους από αυτήν που βιώνουμε σήμερα και που (προς το παρόν) μεταφράζεται στις πλάτες μας με τα γνωστά φορολογικά, εργασιακά και ασφαλιστικά νομοσχέδια. Υπάρχουν πολλές ακόμη «οικονομικές φούσκες» που περιμένουν για να σκάσουν και να συνδράμουν στην καλλιέργεια και εξουσιαστική διαχείριση του κοινωνικού χάους. Στην πραγματικότητα είναι συνεπέστατοι: Η «ανάκαμψη» στη δική τους γλώσσα υπονοεί την διαδικασία και λυσσαλέα πάλη που βρίσκεται σε εξέλιξη για την αναδόμηση του κυριαρχικού συστήματος του μέλλοντος σ' όλο τον πλανήτη.

Η τωρινή άποψη που έχουμε για το πολιτικό και οικονομικό σύστημα και συνεπακόλουθα για το τι ακριβώς συμβαίνει και τι πρέπει να γίνει, διαμορφώνεται από μια στρατιά πολιτικών και οικονομικών αναλυτών, η υποτιθέμενη αυθεντία των οποίων συχνά γεμίζει τα δελτία των ειδήσεων ή στήλες σχετικών εντύπων. Αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί κανείς απ' αυτούς δεν προέβλεψε ή προειδοποίησε για την «κρίση» του 2008, παρά μόνον όταν έγινε ολοφάνερη σε όλους; Ελάχιστοι –παγκοσμίως– την προέβλεψαν και το είπαν δημόσια, αλλά αυτοί δεν ήταν κρατικο-δίαιτοι ή τραπεζο-δίαιτοι οικονομολόγοι και πολιτικοί αναλυτές. Και δεν μιλάμε γι' αυτούς που την ενορχήστρωσαν. Αλλά για όλους αυτούς που απωθεί τους ανθρώπους από το να ασχοληθούν και να ελέγξουν την ισχύ και στόχευση των "αξιωμάτων" τους, που, όμως, αφορούν την ίδια τους τη ζωή. Η εξουσιαστική γλώσσα είναι πάντα περίπλοκη και δισυπόστατη. Άλλα καταλαβαίνουν οι «παροικούντες την Ιερουσαλήμ» κι άλλα (λανθασμένα) καταλαβαίνει ο απλός κόσμος.

Όμως, δεν χρειαζόμαστε σοφό Νεμέδιο ή προφήτη για να μας πει πού πάει το πράγμα. Έχουμε αναφερθεί σε προηγούμενο άρθρο γι' αυτό, αλλά ίσως πρέπει να το διευκρινίσουμε αναλυτικότερα. Δεν χρειάζεται να κάνουμε υποθέσεις: Μας τα λένε οι ίδιοι οι πρωταγωνιστές των γεγονότων. Ας τους δώσουμε τον λόγο:

«...Τέλος, ένα νέο παγκόσμιο νόμισμα που εκδίδεται από μια παγκόσμια κεντρική τράπεζα, με ισχυρή διακυβέρνηση και θεσμικά χαρακτηριστικά, θα μπορούσε να παράσχει ένα ονομαστικό σημείο αναφοράς και χωρίς κίνδυνο για το σύστημα, ανεξάρτητα από τα εθνικά νομίσματα. Αυτή η παγκόσμια κεντρική τράπεζα θα μπορούσε, επίσης, να χρησιμεύσει ως δανειστής έσχατης ανάγκης. Αλλά κάθε τέτοιο βήμα απαιτεί πολύ περισσότερη συζήτηση επί της ουσίας, συμπεριλαμβανομένης της ανάγκης για μια δικλείδα ασφαλείας για το σύστημα, δεδομένων λάθων που θα μπορούσαν να προκύψουν αναπόφευκτα, καθώς και τη σκοπιμότητά του, λόγω της πολύ σημαντικής απαιτούμενης προσπάθειας από όλα τα μέρη. Φοβάμαι είμαστε ακόμη γκόσμιο επίπεδο...

...Τελικώς το σύστημα κινείται συνειδητά προς μια γνήσια παγκόσμια διακυβέρνηση, που είναι πολύ περισσότερο περιεκτική περιλαμβάνοντας αναπτυσσόμενες οικονομίες και βιομηχανικές χώρες. Ο σημαντικός μετασχηματισμός της παγκόσμιας διακυβέρνησης που χτίζουμε σήμερα μπορεί να παρουσιαστεί με τρία παραδείγματα:

Πρώτον, η εμφάνιση του G20 σαν η πρωτεύουσα ομάδα οικονομικής διακυβέρνησης σε επίπεδο υπουργών, πρωθυπουργών και κυβερνητικών στελεχών. Δεύτερον, η δημιουργία του Συνεδρίου Παγκόσμιας Οικονομίας από τους διοικητές των κεντρικών τραπεζών, υπό την εποπτεία της BIS (σημείωση: Τράπεζα Διεθνών Διευθετήσεων, η κεντρική τράπεζα των κεντρικών τραπεζών) ως πρωτεύουσας ομάδας διακυβέρνησης της τραπεζικής συνεργασίας. Και τρίτον την επέκταση του Συμβουλίου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας ώστε να συμπεριλάβει τις αναπτυσσόμενες οικονομίες...». (Αποσπάσματα από την ομιλία του Ζαν Κλωντ Τρισέ, προέδρου της ΕΚΤ στο Συμβούλιο Διεθνών Σχέσεων, Νέα Υόρκη, 26 Απριλίου 2010).[2]

Θα μπορούσαμε να γεμίσουμε βιβλίο με τέτοιου τύπου δηλώσεις γύρω από την επιχειρούμενη αναμόρφωση του παγκόσμιου κυριαρχικού συστήματος. Θεωρούμε πως αυτές είναι αρκετές και επαρκώς εύγλωττες.

Όποιος εξέφραζε τέτοιες απόψεις, περί παγκόσμιας διακυβέρνησης, μέχρι και λίγα

«...Ορισμένες ακόμη μεγάλες αναστατώσεις νομισματικών ισοτιμιών, λίγες ακόμη καταρρεύσεις χρηματιστηριακών αγορών θα χρειαστούν πριν ο κόσμος να είναι πρόθυμος να δει κατάματα αυτήν την επιλογή. Αυτό υπονοεί μια ανάμειξη καταστάσεων έκτακτης ανάγκης, ακολουθούμενων από πρόχειρες επιδιορθώσεις, ακολουθούμενων και πάλι από καταστάσεις έκτακτης ανάγκης... Καθώς ο χρόνος περνά, η ζημιά που θα προκαλείται από τη νομισματική αστάθεια θα εξαπλώνεται και αυτές καθαυτές οι δυνάμεις που θα την εξαπλώνουν, θα κάνουν την ουτοπία της νομισματικής ενοποίησης εφικτή...»

(Απόσπασμα από το άρθρο «Ετοιμαστείτε για το Παγκόσμιο Νόμισμα» του Economist, Ιανουάριος 1988)

Είμαστε, λοιπόν, λίγο πριν τις εκλογές και τα ανθρώπινα υποζύγια των ελλήνων κρατούντων πεισματικά εξωθούνται στο να χωρέσουν στα ασφυκτικά πλαίσια των «έκτακτων» νομοσχεδίων που ψηφίστηκαν. Όσα δεν τους στερήθηκαν τα τελευταία 30 χρόνια, εξανεμίστηκαν μέσα σε ελάχιστους μήνες μιας περιόδου «κρίσης» και συνολικότερου «οικονομικού πανικού», που δεν αφήνει και πολλά περιθώρια για αντεπιχειρήματα. Μισθοί, συντάξεις, ασφάλιση, εργασιακό καθεστώς στην πυρά και υπάρχει πολύ μέλλον ακόμη.

Σε αντάλλαγμα, μέχρι πρόσφατα, έπαιρναν γενναίες δόσεις ελπίδας: Η μελλοντική ευημερία περνά μέσα από τη σημερινή λιτότητα. Ο δρόμος θα είναι επίπονος, όμως, οι μέρες που οι Cayenne (οι PORSCHE ντε!), θα αστράφτουν έξω από τα εξοχικά των μικρομεσαίων θα ξανάρθουν... Οι πολιτικοί ηγέτες όλου του κόσμου (και φυσικά ο Giorgos) φροντίζουν γι' αυτό και κάνουν ότι μπορούν για να ελέγξουν τις «ανεύθυνες και αδηφάγες δυνάμεις της αγοράς». Κοιτάξτε, σε άλλες χώρες ήδη ετοιμάζονται να βγουν από την κρίση, απλώς εμείς θα είμαστε πιο πίσω. Χρειάζεται «ψυχραιμία, υπευθυνότητα κι εμπιστοσύνη».

Η συστημική ελπίδα είναι το καύσιμο των κολασμένων για να ανεβαίνουν αγόγγυστα το Γολγοθά τους. Είναι και η παρωπίδα για να γαληνεύει τη σύγχυσή τους και να αποστρέφουν το βλέμμα από το ακόμα χειρότερο που έρχεται. Βέβαια, πολύ αμφιβάλλουμε

κόλουθα και τις κοινωνίες τους που διατηρούν βίαια προσδεμένες στο κρατικό και καπιταλιστικό άρμα. Μια κατάρρευση πολύ μεγαλύτερων διαστάσεων και βάθους από αυτήν που βιώνουμε σήμερα και που (προς το παρόν) μεταφράζεται στις πλάτες μας με τα γνωστά φορολογικά, εργασιακά και ασφαλιστικά νομοσχέδια. Υπάρχουν πολλές ακόμη «οικονομικές φούσκες» που περιμένουν για να σκάσουν και να συνδράμουν στην καλλιέργεια και εξουσιαστική διαχείριση του κοινωνικού χάους. Στην πραγματικότητα είναι συνεπέστατοι: Η «ανάκαμψη» στη δική τους γλώσσα υπονοεί την διαδικασία και λυσσαλέα πάλη που βρίσκεται σε εξέλιξη για την αναδόμηση του κυριαρχικού συστήματος του μέλλοντος σ' όλο τον πλανήτη.

Η τωρινή άποψη που έχουμε για το πολιτικό και οικονομικό σύστημα και συνεπακόλουθα για το τι ακριβώς συμβαίνει και τι πρέπει να γίνει, διαμορφώνεται από μια στρατιά πολιτικών και οικονομικών αναλυτών, η υποτιθέμενη αυθεντία των οποίων συχνά γεμίζει τα δελτία των ειδήσεων ή στήλες σχετικών εντύπων. Αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί κανείς απ' αυτούς δεν προέβλεψε ή προειδοποίησε για την «κρίση» του 2008, παρά μόνον όταν έγινε ολοφάνερη σε όλους; Ελάχιστοι –παγκοσμίως– την προέβλεψαν και το είπαν δημόσια, αλλά αυτοί δεν ήταν κρατικο-δίαιτοι ή τραπεζο-δίαιτοι οικονομολόγοι και πολιτικοί αναλυτές. Και δεν μιλάμε γι' αυτούς που την ενορχήστρωσαν. Αλλά για όλους αυτούς τους «επιστήμονες» τύπου Παπαδημητρίου, στην αυθεντία των οποίων οφείλουμε να υποκλινόμαστε κι ας μην καταλαβαίνουμε τι λένε, που δεν «ήθελαν» να δουν, από απλή παρατήρηση και γνώση των γεγονότων –αλλά και της Ιστορίας– το αναπόδραστο των επερχόμενων γεγονότων. Και όπως και τότε, έτσι και τώρα δεν είναι σε θέση ή δεν θέλουν να δουν το επόμενο «οικονομικό τσουνάμι» που βρίσκεται σε εξέλιξη και πιθανόν κοντά σε στάδιο ολοκλήρωσης. Αλλά, κατά τα άλλα, είναι λαλίστατοι όταν πρόκειται να μας εξηγήσουν για ποιό λόγο θα πρέπει να περικόπτονται οι μισθοί και οι συντάξεις. Η μπουρδολογία των οικονομικών και πολιτικών αναλυτών, «παραδόξως», πάντα αποτυγχάνει να συμβαδίσει με την επερχόμενη πραγματικότητα μιας κοινωνικής καταστροφής. Συμβάλλει αποκλειστικά στη διαχείριση της προς όφελος των αφεντικών τους.

Άξιος, λοιπόν, ο μισθός τους. Στο ερώτημα

που απωθεί τους ανθρώπους από το να ασχοληθούν και να ελέγξουν την ισχύ και στόχευση των «αξιωμάτων» τους, που, όμως, αφορούν την ίδια τους τη ζωή. Η εξουσιαστική γλώσσα είναι πάντα περίπλοκη και δισυπόστατη. Άλλα καταλαβαίνουν οι «παροικούντες την Ιερουσαλήμ» κι άλλα (λανθασμένα) καταλαβαίνει ο απλός κόσμος.

Όμως, δεν χρειαζόμαστε σοφό Νεμέδιο ή προφήτη για να μας πει που πάει το πράγμα. Έχουμε αναφερθεί σε προηγούμενο άρθρο γι' αυτό, αλλά ίσως πρέπει να το διευκρινίσουμε αναλυτικότερα. Δεν χρειάζεται να κάνουμε υποθέσεις: Μας τα λένε οι ίδιοι οι πρωταγωνιστές των γεγονότων. Ας τους δώσουμε τον λόγο:

«...Τέλος, ένα νέο παγκόσμιο νόμισμα που εκδίδεται από μια παγκόσμια κεντρική τράπεζα, με ισχυρή διακυβέρνηση και θεσμικά χαρακτηριστικά, θα μπορούσε να παράσχει ένα ονομαστικό σημείο αναφοράς και χωρίς κίνδυνο για το σύστημα, ανεξάρτητα από τα εθνικά νομίσματα. Αυτή η παγκόσμια κεντρική τράπεζα θα μπορούσε, επίσης, να χρησιμεύσει ως δανειστής έσχατης ανάγκης. Αλλά κάθε τέτοιο βήμα απαιτεί πολύ περισσότερη συζήτηση επί της ουσίας, συμπεριλαμβανομένης της ανάγκης για μια δικλείδα ασφαλείας για το σύστημα, δεδομένων λάθων που θα μπορούσαν να προκύψουν αναπόφευκτα, καθώς και τη σκοπιμότητά του, λόγω της πολύ σημαντικής απαιτούμενης προσπάθειας από όλα τα μέρη. Φοβάμαι είμαστε ακόμη πολύ μακριά από αυτό το επίπεδο της συνεργασίας σε παγκόσμιο επίπεδο...» (Απόσπασμα από την ομιλία του Στρος Καν σε συνέδριο του ΔΝΤ στη Ζυρίχη, 11 Μαΐου 2010)[1]

Καθόλου παράδοξα, η ομιλία του Στρος Καν είχε τον τίτλο «Η κρίση αποτελεί ευκαιρία».

«Το ΔΝΤ αλλάζει, και μαζί με αυτό, θα υπάρξει μια ριζική αλλαγή στον τρόπο που η παγκόσμια οικονομία τρέχει. Ο ρόλος του θα αλλάξει δραματικά. Μιλάμε για την παρακολούθηση δημοσιονομικών κινήτρων, μιλάμε για αυστηρότερους κανονισμούς για τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Μιλάμε για την παγκόσμια οικονομική διαχείριση κατά τρόπο που δεν έχουμε δει ποτέ...». (Fred Bergsten, διευθυντής του Ινστιτούτου Peterson για την Διεθνή Οικονομία).

Το Ινστιτούτο Peterson αποτελεί δεξαμενή σκέψης διεθνούς εμβέλειας και επιρροής. Μην παρασύρεστε από αισιοδοξία από τη

γκόσμιο επίπεδο...

...Τελικώς το σύστημα κινείται συνειδητά προς μια γνήσια παγκόσμια διακυβέρνηση, που είναι πολύ περισσότερο περιεκτική περιλαμβάνοντας αναπτυσσόμενες οικονομίες και βιομηχανικές χώρες. Ο σημαντικός μετασχηματισμός της παγκόσμιας διακυβέρνησης που χτίζουμε σήμερα μπορεί να παρουσιαστεί με τρία παραδείγματα:

Πρώτον, η εμφάνιση του G20 σαν η πρωτεύουσα ομάδα οικονομικής διακυβέρνησης σε επίπεδο υπουργών, πρωθυπουργών και κυβερνητικών στελεχών. Δεύτερον, η δημιουργία του Συνεδρίου Παγκόσμιας Οικονομίας από τους διοικητές των κεντρικών τραπεζών, υπό την εποπτεία της BIS (σημείωση: Τράπεζα Διεθνών Διευθετήσεων, η κεντρική τράπεζα των κεντρικών τραπεζών) ως πρωτεύουσας ομάδας διακυβέρνησης της τραπεζικής συνεργασίας. Και τρίτον την επέκταση του Συμβουλίου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας ώστε να συμπεριλάβει τις αναπτυσσόμενες οικονομίες...». (Αποσπάσματα από την ομιλία του Ζαν Κλωντ Τρισέ, προέδρου της ΕΚΤ στο Συμβούλιο Διεθνών Σχέσεων, Νέα Υόρκη, 26 Απριλίου 2010).[2]

Θα μπορούσαμε να γεμίσουμε βιβλίο με τέτοιου τύπου δηλώσεις γύρω από την επιχειρούμενη αναμόρφωση του παγκόσμιου κυριαρχικού συστήματος. Θεωρούμε πως αυτές είναι αρκετές και επαρκώς εύγλωττες.

Όποιος εξέφραζε τέτοιες απόψεις, περί παγκόσμιας διακυβέρνησης, μέχρι και λίγα χρόνια πριν θα εξορίζονταν εκτός της δημόσιας συζήτησης, στη σφαίρα μιας περιθωριακής συνωμοσιολογίας. Σήμερα, οι πλέον αρμόδιοι το φωνάζουν δυνατά, όντας περήφανοι για το δημιούργημά τους. Είναι αρκετά διδακτικό το πώς η συνωμοσιολογία αποτέλεσε το πέπλο που κάλυψε εξουσιαστικούς πόθους δεκαετιών, ίσως και αιώνων. Σήμερα όλα αυτά αποτελούν μια δυναμικά εξελισσόμενη πραγματικότητα, έχουν προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό που η κάλυψη δεν χρειάζεται πλέον. Ίσα ίσα, οφείλουν σταδιακά να μπαίνουν στη δημόσια συζήτηση ως το αναπόδραστο μέλλον της ανθρωπότητας.

Είναι αρκετά διδακτικός, επίσης, ο τρόπος που δρομολογήθηκαν αυτές οι εξελίξεις. Εμφανίζονται ως το φάρμακο στην «ασυδοσία» του παρελθόντος, στην δήθεν «ανεξέλεγκτη», «ανεύθυνη» και κερδοσκοπική δράση οικονομικών δυνάμεων. Ο κόσμος υποφέρει από αυτή τη δράση, πληρώνει το τίμημα με

Ε και τα ανθρώπινα υποζύγια των ελλήνων κρατούντων πεισματικά εξωθούνται στο να χωρέσουν στα ασφυκτικά πλαίσια των «έκτακτων» νομοσχεδίων που ψηφίστηκαν. Όσα δεν τους στερήθηκαν τα τελευταία 30 χρόνια, εξανεμίστηκαν μέσα σε ελάχιστους μήνες μιας περιόδου «κρίσης» και συνολικότερου «οικονομικού πανικού», που δεν αφήνει και πολλά περιθώρια για αντεπιχειρήματα. Μισθοί, συντάξεις, ασφάλιση, εργασιακό καθεστώς στην πυρά και υπάρχει πολύ μέλλον ακόμη.

Σε αντάλλαγμα, μέχρι πρόσφατα, έπαιρναν γενναίες δόσεις ελπίδας: Η μελλοντική ευημερία περνά μέσα από τη σημερινή λιτότητα. Ο δρόμος θα είναι επίπονος, όμως, οι μέρες που οι Cayenne (οι PORSCHE ντε!), θα αστράφτουν έξω από τα εξοχικά των μικρομεσαίων θα ξανάρθουν... Οι πολιτικοί ηγέτες όλου του κόσμου (και φυσικά ο Giorgos) φροντίζουν γι' αυτό και κάνουν ότι μπορούν για να ελέγξουν τις «ανεύθυνες και αδηφάγες δυνάμεις της αγοράς». Κοιτάξτε, σε άλλες χώρες ήδη ετοιμάζονται να βγουν από την κρίση, απλώς εμείς θα είμαστε πιο πίσω. Χρειάζεται «ψυχραιμία, υπευθυνότητα κι εμπιστοσύνη».

Η συστημική ελπίδα είναι το καύσιμο των κολασμένων για να ανεβαίνουν αγόγγυστα το Γολγοθά τους. Είναι και η παρωπίδα για να γαληνεύει τη σύγχυσή τους και να αποστρέφουν το βλέμμα από το ακόμα χειρότερο που έρχεται. Βέβαια, πολύ αμφιβάλλουμε για το ότι οι κοινωνίες εφησυχάζουν, ειδικά σήμερα, στην προπαγάνδα. Κάθε άλλο. Είναι όμως στη φύση των ανθρώπων να ελπίζουν. Και στη φύση της εξουσίας να εμπορεύεται την ελπίδα. Κάτι, όμως, ήδη φαίνεται πως αλλάζει... Τα αποθέματα ελπίδας στερεύουν και σε λίγο το κράτος δεν θα έχει τίποτα για να πουλήσει (ούτως ή άλλως δεν έχει) πέρα από εκβιασμούς και ωμή καταστολή.

Πέρα από την προπαγάνδα, στην ουσία, οι κρατούντες, διεθνώς, φαίνεται κάνουν τα πάντα ώστε να καταστρατηγούν την «ανάκαμψη» που οι ίδιοι ευαγγελίζονται. Άλλοτε συντονισμένα κι άλλοτε εν μέσω αλληλοεκβιασμών, οδηγούν με μεθοδικότητα τις ίδιες τους τις «παραδοσιακές» οικονομικές δομές σε ολοκληρωτική κατάρρευση. Και συνεπαθα για το τι ακριβώς συμβαίνει και τι πρέπει να γίνει, διαμορφώνεται από μια στρατιά πολιτικών και οικονομικών αναλυτών, η υποτιθέμενη αυθεντία των οποίων συχνά γεμίζει τα δελτία των ειδήσεων ή στήλες σχετικών εντύπων. Αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί κανείς απ' αυτούς δεν προέβλεψε ή προειδοποίησε για την «κρίση» του 2008, παρά μόνον όταν έγινε ολοφάνερη σε όλους; Ελάχιστοι –παγκοσμίως– την προέβλεψαν και το είπαν δημόσια, αλλά αυτοί δεν ήταν κρατικο-δίαιτοι ή τραπεζο-δίαιτοι οικονομολόγοι και πολιτικοί αναλυτές. Και δεν μιλάμε γι' αυτούς που την ενορχήστρωσαν. Αλλά για όλους αυτούς τους «επιστήμονες» τύπου Παπαδημητρίου, στην αυθεντία των οποίων οφείλουμε να υποκλινόμαστε κι ας μην καταλαβαίνουμε τι λένε, που δεν «ήθελαν» να δουν, από απλή παρατήρηση και γνώση των γεγονότων –αλλά και της Ιστορίας– το αναπόδραστο των επερχόμενων γεγονότων. Και όπως και τότε, έτσι και τώρα δεν είναι σε θέση ή δεν θέλουν να δουν το επόμενο «οικονομικό τσουνάμι» που βρίσκεται σε εξέλιξη και πιθανόν κοντά σε στάδιο ολοκλήρωσης. Αλλά, κατά τα άλλα, είναι λαλίστατοι όταν πρόκειται να μας εξηγήσουν για ποιό λόγο θα πρέπει να περικόπτονται οι μισθοί και οι συντάξεις. Η μπουρδολογία των οικονομικών και πολιτικών αναλυτών, «παραδόξως», πάντα αποτυγχάνει να συμβαδίσει με την επερχόμενη πραγματικότητα μιας κοινωνικής καταστροφής. Συμβάλλει αποκλειστικά στη διαχείριση της προς όφελος των αφεντικών τους.

Άξιος, λοιπόν, ο μισθός τους. Στο ερώτημα «γιατί φτάσαμε ως εδώ», ο κόσμος σε μεγάλη έκταση οδηγείται στο να πιστεύει πως η οικονομία διαθέτει κάποιου είδους εσωτερική λογική, από μόνη της, η οποία εξαρτάται από το ελεύθερο παιχνίδι «δυνάμεων της αγοράς» ή την «καλή» ή «κακή» διαχείριση από πλευράς των κρατούντων, ή την «υπευθυνότητα» ή «ανευθυνότητα» των κοινωνικών δυνάμεων. Και, φυσικά, να αγνοεί το σύνολο των κυριαρχικών δυνάμεων που ορίζουν το πλαίσιο λειτουργίας και επηρεάζουν ηθελημένα και σχεδιασμένα τη ροή των οικονομικών γεγονότων, έχοντας στόχους παντελώς άσχετους με την οικονομία. Η εσκεμμένη πολυπλοκότητα της οικονομικής ορολογίας, σε συνδυασμό με την πολιτική διαχείριση των κοινωνιών, δημιουργεί μια πραγματικότητα ρακτηριστικά, θα μπορούσε να παράσχει ένα ονομαστικό σημείο αναφοράς και χωρίς κίνδυνο για το σύστημα, ανεξάρτητα από τα εθνικά νομίσματα. Αυτή η παγκόσμια κεντρική τράπεζα θα μπορούσε, επίσης, να χρησιμεύσει ως δανειστής έσχατης ανάγκης. Αλλά κάθε τέτοιο βήμα απαιτεί πολύ περισσότερη συζήτηση επί της ουσίας, συμπεριλαμβανομένης της ανάγκης για μια δικλείδα ασφαλείας για το σύστημα, δεδομένων λάθων που θα μπορούσαν να προκύψουν αναπόφευκτα, καθώς και τη σκοπιμότητά του, λόγω της πολύ σημαντικής απαιτούμενης προσπάθειας από όλα τα μέρη. Φοβάμαι είμαστε ακόμη πολύ μακριά από αυτό το επίπεδο της συνεργασίας σε παγκόσμιο επίπεδο...» (Απόσπασμα από την ομιλία του Στρος Καν σε συνέδριο του ΔΝΤ στη Ζυρίχη, 11 Μαΐου 2010)[1]

Καθόλου παράδοξα, η ομιλία του Στρος Καν είχε τον τίτλο «Η κρίση αποτελεί ευκαιρία».

«Το ΔΝΤ αλλάζει, και μαζί με αυτό, θα υπάρξει μια ριζική αλλαγή στον τρόπο που η παγκόσμια οικονομία τρέχει. Ο ρόλος του θα αλλάξει δραματικά. Μιλάμε για την παρακολούθηση δημοσιονομικών κινήτρων, μιλάμε για αυστηρότερους κανονισμούς για τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Μιλάμε για την παγκόσμια οικονομική διαχείριση κατά τρόπο που δεν έχουμε δει ποτέ...». (Fred Bergsten, διευθυντής του Ινστιτούτου Peterson για την Διεθνή Οικονομία).

Το Ινστιτούτο Peterson αποτελεί δεξαμενή σκέψης διεθνούς εμβέλειας και επιρροής. Μην παρασύρεστε από αισιοδοξία από τη φράση «αυστηρότεροι κανονισμοί για τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα». Συνεχίστε την ανάγνωση...

«...Παρ' όλο που κάποιες πτυχές της παγκόσμιας διακυβέρνησης πέρασαν το σοβαρό τεστ της παγκόσμιας κρίσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε τις σοβαρές αδυναμίες που συνεισέφεραν στο να δημιουργηθούν οι συνθήκες ώστε να υπάρξει η κρίση. Μια από αυτές είναι η έλλειψη συντονισμού και οικονομικών κανονισμών... Είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του γεγονότος, ότι ενώ οι οικονομικοί παίκτες αποκτούσαν παγκόσμια εμβέλεια και παρ' όλες τις προσπάθειες της Επιτροπής της Βασιλείας για τον τραπεζικό τομέα, οι οικονομικοί κανονισμοί παρέμειναν σε μεγάλο βαθμό εθνικοί με χαλαρό συντονισμό σε παπεζικής συνεργασίας. Και τρίτον την επέκταση του Συμβουλίου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας ώστε να συμπεριλάβει τις αναπτυσσόμενες οικονομίες...». (Αποσπάσματα από την ομιλία του Ζαν Κλωντ Τρισέ, προέδρου της ΕΚΤ στο Συμβούλιο Διεθνών Σχέσεων, Νέα Υόρκη, 26 Απριλίου 2010).[2]

Θα μπορούσαμε να γεμίσουμε βιβλίο με τέτοιου τύπου δηλώσεις γύρω από την επιχειρούμενη αναμόρφωση του παγκόσμιου κυριαρχικού συστήματος. Θεωρούμε πως αυτές είναι αρκετές και επαρκώς εύγλωττες. Όποιος εξέφραζε τέτοιες απόψεις, περί παγκόσμιας διακυβέρνησης, μέχρι και λίγα χρόνια πριν θα εξοβελιζόταν εκτός της δημόσιας συζήτησης, στη σφαίρα μιας περιθωριακής συνωμοσιολογίας. Σήμερα, οι πλέον αρμόδιοι το φωνάζουν δυνατά, όντας περήφανοι για το δημιούργημά τους. Είναι αρκετά διδακτικό το πώς η συνωμοσιολογία αποτέλεσε το πέπλο που κάλυψε εξουσιαστικούς πόθους δεκαετιών, ίσως και αιώνων. Σήμερα όλα αυτά αποτελούν μια δυναμικά εξελισσόμενη πραγματικότητα, έχουν προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό που η κάλυψη δεν χρειάζεται πλέον. Ίσα ίσα, οφείλουν σταδιακά να μπαίνουν στη δημόσια συζήτηση ως το αναπόδραστο μέλλον της ανθρωπότητας.

Είναι αρκετά διδακτικός, επίσης, ο τρόπος που δρομολογήθηκαν αυτές οι εξελίξεις. Εμφανίζονται ως το φάρμακο στην «ασυδοσία» του παρελθόντος, στην δήθεν «ανεξέλεγκτη», «ανεύθυνη» και κερδοσκοπική δράση οικονομικών δυνάμεων. Ο κόσμος υποφέρει από αυτή τη δράση, πληρώνει το τίμημα με γενικευμένη ανασφάλεια, ανεργία και διάλυση του κοινωνικού ιστού. Άρα χρειάζεται ένα παγκόσμιο σύστημα που θα μπορεί και θα νομιμοποιείται απ' όλους να θέτει τους κανόνες λειτουργίας όλων και να βάλει τον κάθε κατεργάρη στον πάγκο του, ώστε να έρθει η πολυπόθητη ισορροπία και ευημερία (να την πάλι η ευημερία!). Και ασφαλώς θα πρέπει να καθοριστεί το ποιος θα κουμαντάρει αυτό το σύστημα, ποιος θα ορίζει τις κατευθύνσεις και τους απώτερους στόχους κι εκεί ασφαλώς η ενδοεξουσιαστική διαμάχη θα είναι λυσσαλέα. Όμως, οι διεθνείς εξουσιαστικές κλίκες, που έχουν ήδη επεξεργασμένο σχέδιο και σαφή προοπτική, θα είναι πάντα ένα βήμα πιο μπροστά από τους υπόλοιπους σφετεριστές. Όταν ο κόσμος όλος θα έχει ε-

ξουθενωθεί από την επιβαλλόμενη εξαθλίωση και έλλειψη ελπίδας και προοπτικής, θα παρακαλάει από μόνος του για να υπάρξει ένα τέτοιο σύστημα, μία τέτοια παγκόσμια αρχή, θα παρακαλάει για περισσότερο έλεγχο, θα αποδεχθεί ευκολότερα την περαιτέρω μείωση της ελευθερίας και αυτονομίας του, γιατί ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πιάνεται. Ή τουλάχιστον έτσι πιστεύουν. Στο κάτω-κάτω, τι διάολο, η ανθρώπινη ιστορία εδώ και χιλιάδες χρόνια έχει δείξει πως η επιβίωση ήταν πάντα ένα βήμα πιο μπροστά από την ελευθερία, έτσι δεν είναι;

Οι κυριαρχικές δυνάμεις που καθοδηγούν αυτές τις εξελίξεις είναι οι ίδιες ακριβώς που δημιούργησαν και συντηρούν τις συνθήκες της οικονομικής κρίσης. Κατασκευάζουμε την αρρώστια και έχουμε ήδη έτοιμο το φάρμακο. Το φάρμακο μπορεί και να σας σκοτώσει αλλά τι σημασία έχει, θα πεθαίνατε ούτως ή άλλως. Γιατί ποιες επιτέλους είναι αυτές οι «δυνάμεις της αγοράς» που κατήγγειλε με περισσό θράσος ο Giorgos στην πρόσφατη διακαναλική συνέντευξη; Μήπως δεν είναι η Goldman Sachs, η JP Morgan και η Deutsche Bank που ελέγχουν το 95% των περίφημων CDS παγκοσμίως, τα οποία ήταν τα εργαλεία με τα οποία πόνταραν στην οικονομική καταστροφή του ελληνικού κράτους; Ενώ παράλληλα αποτελούν (μαζί και με Γαλλικές τράπεζες) τους βασικότερους δανειστές του; Και πώς γίνεται να τους καταγγέλλει όταν τον έχει βραβεύσει πρόσφατα πάλι ο Πρόεδρος της Deutche Bank Άκερμαν ώς τον «πλέον υπεύθυνο πολιτικό» για τις προσπάθειές του;

Δεν ήταν η Goldman Sachs που δημιούργησε και προώθησε τη φούσκα των παραγώγων που δημιούργησε την αβυσσαλέα τρύπα, που είναι σήμερα ικανή να καταπιεί τις μεγαλύτερες οικονομίες του πλανήτη; Την ίδια ώρα που συνεργαζόταν με τις περισσότερες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις γύρω από τη «δημιουργική λογιστική» των χρεών; Παρεμπιπτόντως ακόμη και σήμερα το μέγεθος των παραγώγων σε κυκλοφορία υπολογίζεται γύρω στα 500 τρις δολάρια, τη στιγμή που το πραγματικό παγκόσμιο ΑΕΠ είναι γύρω στα 50 τρις. Και η κυκλοφορία τους δεν πειράχθηκε καθόλου από όλες αυτές τις «ρυθμίσεις» και «κανονιστικά πλαίσια» που δρομολογούνται διεθνώς. Τα εργαλεία, δηπολιτικές δυνάμεις εντός των κρατών που πιθανόν να προβάλλουν επί μέρους αντιρρήσεις αρνούμενες να απωλέσουν το «αίσθημα εθνικής περηφάνιας» που χαρακτήριζε την κρατική ιδεολογία του παρελθόντος. Η πορεία της κυριαρχικής ενοποίησης δεν είναι στρωμένη με ροδοπέταλα. Οπότε, η οικονομική κρίση, ο οικονομικός πόλεμος καλύτερα, θα εξακολουθήσει να είναι το περιβάλλον εντός του οποίου οι εκβιασμοί θα δίνουν και θα παίρνουν.

Σ' αυτή την ενδοεξουσιαστική διαμάχη ίσως οι άνθρωποι μπουν στον πειρασμό να προκρίνουν την «παραδοσιακή» κρατιστική οργάνωση έναντι μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας, όπου τα κράτη θα μετατραπούν σε επαρχίες κατά το πειραματικό πρότυπο της Ελλαδάρας του σήμερα. Καλό είναι να θυμόμαστε πως το ένα δεν θα υπήρχε χωρίς το άλλο. Ίσως τα σημερινά και μελλοντικά εγκλήματα της παγκόσμιας κυριαρχίας να κάνουν τα κρατιστικά εγκλήματα του παρελθόντος να φαίνονται παιδικά. Καλό είναι να θυμόμαστε πως κι εκείνα δεν ήταν καθόλου παιδικά. Η μόνη διαφορά με το παρελθόν είναι το ποιες δυνάμεις καθοδηγούν την πορεία του αρχαίου ονείρου κάθε εξουσιαστή που σεβόταν τον εαυτό του: μιας αυτοκρατορίας με παγκόσμια εμβέλεια. Παλιότερα, αυτό ήταν υπόθεση των πολιτικών και στρατιωτικών ηγεσιών δια της διπλωματίας και του πολέμου, ενώ οι οικονομικές δυνάμεις συνέδραμαν και ακολουθούσαν. Σήμερα οι άρχοντες της οικονομίας μπαίνουν μπροστά και οι υπόλοιποι ακολουθούν, χωρίς αυτό να σημαίνει πως μειώνεται η αξία του ρόλου τους. Και στο κάτω κάτω, η πορεία αιώνων ενδοεξουσιαστικής διαμάχης έχει ωριμάσει την ιδέα, σε αρκετά ευρεία κλίμακα, πως δεν έχει νόημα να σκοτώνονται πολεμώντας μεταξύ τους. Καλύτερα να δημιουργήσουν το κοινό πλαίσιο ώστε να ποδηγετούν και να σκοτώνουν τα κοινωνικά υποζύγια, δηλαδή το υπόλοιπο 99% του πλανήτη.

Πράγμα που μας φέρνει πίσω σ' εμάς. Σ' αυτούς που η προπαγάνδα πεισματικά προσπαθεί να τους πείσει για τα αλλεπάλληλα μέτρα λιτότητας, εγκαθιδρύοντας τη νέα άτεγκτη δικτατορία της «οικονομικής υπευθυνότητας». Μιας δικτατορίας που αντλεί τα επιχειρήματά της και έχει ρίξει το βάρος της

Τα μέτρα λιτότητας ήρθαν λοιπόν για να μείνουν και να επεκταθούν καταστρέφοντας την μέχρι σήμερα παγιωμένη κοινωνική διαστρωμάτωση προς όφελος των πραγματικά «πολύ μεγάλων». Ούτε καν οι «μεγάλοι» δεν θα έχουν θέση στο νέο καθεστώς, πόσο μάλλον οι μικρότεροι. Και θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως δεν είναι ζήτημα οικονομικό ή χρημάτων. Δεν είναι το θέμα ότι οι δανειστές πρέπει να πληρωθούν ή ότι επιβάλλουν αυτά τα μέτρα προκειμένου να πληρωθούν. Αυτή είναι η τεχνική και το ιδεολογικό πλαίσιο το οποίο προωθεί τα γεγονότα και όχι η ουσία. Και **η τεχνική συνίσταται στη συντήρηση της κοινωνικής φαντασίωσης ότι τα κρατικά χρέη μπορούν και άρα πρέπει να αποπληρωθούν.** Ο όρος «κρατικό χρέος» είναι παραπλανητικός και εσφαλμένα τοποθετεί το κράτος στη θέση του θύματος. Τα κράτη εγγυώνται ότι θα αποπληρώσουν τα χρήματα που παίρνουν και εγγύηση γι' αυτό είναι ουσιαστικά η φορολόγηση και τα περιουσιακά στοιχεία των κοινωνιών στις οποίες επιβάλλονται. Μπορείτε να φανταστείτε κάποια καλύτερη εγγύηση; Ένας ολόκληρος πολυδαίδαλος μηχανισμός επιβολής εγγυάται ότι χρήματα θα επιστραφούν και μάλιστα με τόκο από την δραστηριότητα και τον πλούτο που παράγεται από μια ολόκληρη κοινωνία. **Γιατί εκεί βρίσκεται ο πλούτος: στην κοινωνία και στη Γη και πουθενά αλλού. Τα πράσινα και καφέ χαρτιά και οι κανόνες που τα διέπουν, είναι απλώς η μέθοδος για την ιδιοποίηση αυτού του πλούτου.** Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά οι πολιτικοί και οικονομικοί κυβερνώντες. Σε αντίθεση με τους μικρούς, μεσαίους ή και μεγαλύτερους διαβόλους που από τη γέννησή τους υποχρεώνονται ή εθίζονται στο να κυνηγούν τα χαρτιά, τροφοδοτώντας με τη ζωή τους την ίδια ένα παγκόσμιο σύστημα υφαρπαγής πλούτου. Στην κοινωνία, λοιπόν, κατευθύνεται το χρέος, μόνο και μόνο για να μπορεί να κρατά στα χέρια της αυτά τα μαγικά χαρτιά που δημιουργούνται από το τίποτα και η αξία τους μανιπουλάρεται κατά το δοκούν από τις κεντρικές τράπεζες. Καταπληκτική δουλειά στ' αλήθεια. Ιδιοποίηση του αληθινού πλούτου προσφέροντας αέρα κοπανιστό.

Και μια και μιλάμε για αέρα κοπανιστό, ας δούμε μερικές τελευταίες εξελίξεις.

τος. Το ΔΝΤ δεν έχει δικά του δολάρια ή ευρώ. Έχει βέβαια SDR αλλά αυτό είναι μια άλλη υπόθεση... Από που θα τα βρουν στο μέλλον για να τις «ξανασώσουν»; Πάλι από εκεί. Ο κυκεώνας του χρέους ανακυκλώνεται και διογκώνεται και το υλικό αποτέλεσμα είναι διεύρυνση της εξαθλίωσης, που ρίχνει νερό στο μύλο των «απαιτούμενων μεταρρυθμίσεων» που θα σχηματοποιήσουν τη νέα δομή της παγκόσμιας κυριαρχίας, όπως ήδη περιγράψαμε. Και στο πλαίσιο αυτό το κράτος θα κληθεί να διαχειριστεί και να τιθασεύσει και πάλι την κοινωνική απελπισία και οργή προφανώς σε περιβάλλον πολύ μεγαλύτερης έντασης.

Παράλληλα, η Αμερικάνικη FED ετοιμάζεται για δεύτερο γύρο «ποσοτικής χαλάρωσης», τυπώνοντας εκ νέου 4 τρισεκατομμύρια φρέσκα δολάρια, υποτίθεται για να στηρίξει τις τράπεζες για να αρχίσουν και πάλι να δανείζουν και να πάρει μπρος η οικονομία. Το απλοϊκό παραμύθι που λένε και οι εδώ κυβερνώντες: στηρίξτε τις τράπεζες για να ρίξουν φράγκα στην αγορά... Παράλληλα, όμως, η FED παρέχει επιτόκιο 6% στις εμπορικές τράπεζες ώστε να κρατάνε τα χρήματα που τους δίνει σ' αυτήν και να μην τα δανείζουν. Και βέβαια δεν έχουν λόγο να δανείζουν και να εκτίθενται όταν κερδίζουν μ' αυτόν τον τρόπο. Η FED δεν «κόβει» τα χρήματα για να τα δίνουν οι τράπεζες στον κόσμο: για να λειτουργήσει η πορεία της κυριαρχικής αναδόμησης με το παιχνίδι του χρέους και της διαρκούς λιτότητας πρέπει οι στρόφιγγες να παραμείνουν κλειστές. Οπότε γιατί τα τυπώνει; Το άμεσο αποτέλεσμα είναι να εξευτελίζεται το δολάριο, εκνευρίζοντας όλους όσους παγκοσμίως κρατάνε αποθέματα δολαρίων και πυροδοτώντας μια κούρσα υποτίμησης όλων των νομισμάτων που είναι μια μορφή οικονομικού πολέμου. Η πρόσφατη ένταση με την Κίνα είναι ενδεικτική (βλ. anarchypress.gr: **Τα τύμπανα του νέου πολέμου (4)** και στη σελ.7 αυτής της έκδοσης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ). Και, δεύτερον ο κόσμάκης στις ΗΠΑ που έχει δολάρια στα χέρια του φτωχαίνει με την τεχνητή αύξηση της ροής χρήματος, καθώς βιώνει μια αύξηση στις τιμές των αναγκαίων αγαθών. Το ίδιο πράγμα δηλαδή που συμβαίνει κι εδώ. Ενώ οι μισθοί μειώνονται, οι τιμές των βασικών αγα-

αυτές τις εξελίξεις είναι οι ίδιες ακριβώς που δημιούργησαν και συντηρούν τις συνθήκες της οικονομικής κρίσης. Κατασκευάζουμε την αρρώστια και έχουμε ήδη έτοιμο το φάρμακο. Το φάρμακο μπορεί και να σας σκοτώσει αλλά τι σημασία έχει, θα πεθαίνατε ούτως ή άλλως. Γιατί ποιες επιτέλους είναι αυτές οι «δυνάμεις της αγοράς» που κατήγγειλε με περισσό θράσος ο Giorgos στην πρόσφατη διακαναλική συνέντευξη; Μήπως δεν είναι η Goldman Sachs, η JP Morgan και η Deutsche Bank που ελέγχουν το 95% των περίφημων CDS παγκοσμίως, τα οποία ήταν τα εργαλεία με τα οποία πόνταραν στην οικονομική καταστροφή του ελληνικού κράτους; Ενώ παράλληλα αποτελούν (μαζί και με Γαλλικές τράπεζες) τους βασικότερους δανειστές του; Και πώς γίνεται να τους καταγγέλλει όταν τον έχει βραβεύσει πρόσφατα πάλι ο Πρόεδρος της Deutche Bank Άκερμαν ώς τον «πλέον υπεύθυνο πολιτικό» για τις προσπάθειές του;

Δεν ήταν η Goldman Sachs που δημιούργησε και προώθησε τη φούσκα των παραγώγων που δημιούργησε την αβυσσαλέα τρύπα, που είναι σήμερα ικανή να καταπιεί τις μεγαλύτερες οικονομίες του πλανήτη; Την ίδια ώρα που συνεργαζόταν με τις περισσότερες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις γύρω από τη «δημιουργική λογιστική» των χρεών; Παρεμπιπτόντως ακόμη και σήμερα το μέγεθος των παραγώγων σε κυκλοφορία υπολογίζεται γύρω στα 500 τρις δολάρια, τη στιγμή που το πραγματικό παγκόσμιο ΑΕΠ είναι γύρω στα 50 τρις. Και η κυκλοφορία τους δεν πειράχθηκε καθόλου από όλες αυτές τις «ρυθμίσεις» και «κανονιστικά πλαίσια» που δρομολογούνται διεθνώς. Τα εργαλεία, δηλαδή που φτιάχτηκαν για να ξεσπάσει η «κρίση» παρέμειναν απείραχτα, λειτουργώντας ως δαμόκλειος σπάθη έως ότου μπορέσει η κυριαρχία να οργανωθεί κατάλληλα και να δημιουργήσει επιθυμητό το πλαίσιο αυτού που ο Τρισέ και άλλοι ονομάζουν παγκόσμια οικονομική διακυβέρνηση.

Εν πάση περιπτώσει αυτά είναι γνωστά και έχουν αναλυθεί με σαφήνεια ακόμα και από ανταγωνιστικές εξουσιαστικές δυνάμεις. Και δεν τα λέμε όλα αυτά για να προκρίνουμε την οποιαδήποτε αναμόρφωση του οποιουδήποτε συστήματος. Απλώς καταδεικνύουμε το μέγεθος της απάτης. Ούτε εντοπίζουμε το ζήτημα στα δύο - τρία «ευαγή ιδρύματα» που αναφέραμε και που σε κάποιες περιπτώσεις αναλαμβάνουν το ρόλο του «μπροστάρη» ή ακόμα και του αποδιοπομπαίου τράγου. Αυτό που ονομάζεται παγκόσμια κυριαρχία είναι ένα πολυπλόκαμο δίκτυο από διεθνείς οργάνωση έναντι μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας, όπου τα κράτη θα μετατραπούν σε επαρχίες κατά το πειραματικό πρότυπο της Ελλαδάρας του σήμερα. Καλό είναι να θυμόμαστε πως το ένα δεν θα υπήρχε χωρίς το άλλο. Ίσως τα σημερινά και μελλοντικά εγκλήματα της παγκόσμιας κυριαρχίας να κάνουν τα κρατιστικά εγκλήματα του παρελθόντος να φαίνονται παιδικά. Καλό είναι να θυμόμαστε πως κι εκείνα δεν ήταν καθόλου παιδικά. Η μόνη διαφορά με το παρελθόν είναι το ποιες δυνάμεις καθοδηγούν την πορεία του αρχαίου ονείρου κάθε εξουσιαστή που σεβόταν τον εαυτό του: μιας αυτοκρατορίας με παγκόσμια εμβέλεια. Παλιότερα, αυτό ήταν υπόθεση των πολιτικών και στρατιωτικών ηγεσιών δια της διπλωματίας και του πολέμου, ενώ οι οικονομικές δυνάμεις συνέδραμαν και ακολουθούσαν. Σήμερα οι άρχοντες της οικονομίας μπαίνουν μπροστά και οι υπόλοιποι ακολουθούν, χωρίς αυτό να σημαίνει πως μειώνεται η αξία του ρόλου τους. Και στο κάτω κάτω, η πορεία αιώνων ενδοεξουσιαστικής διαμάχης έχει ωριμάσει την ιδέα, σε αρκετά ευρεία κλίμακα, πως δεν έχει νόημα να σκοτώνονται πολεμώντας μεταξύ τους. Καλύτερα να δημιουργήσουν το κοινό πλαίσιο ώστε να ποδηγετούν και να σκοτώνουν τα κοινωνικά υποζύγια, δηλαδή το υπόλοιπο 99% του πλανήτη.

Πράγμα που μας φέρνει πίσω σ' εμάς. Σ' αυτούς που η προπαγάνδα πεισματικά προσπαθεί να τους πείσει για τα αλλεπάλληλα μέτρα λιτότητας, εγκαθιδρύοντας τη νέα άτεγκτη δικτατορία της «οικονομικής υπευθυνότητας». Μιας δικτατορίας που αντλεί τα επιχειρήματά της και έχει ρίξει το βάρος της στην λεγόμενη «διαφθορά», στην οποία ξαφνικά οι πάντες μετατράπηκαν σε συμμέτοχους και συνένοχους, από τον πρώτο ως τον τελευταίο. Στο κάτω κάτω μέχρι χθες δεν δανειζόσασταν όλοι ωσάν να μην υπάρχει αύριο; Και τι σημασία έχει αν εμείς συστηματικά σας σπρώξαμε σ' αυτό; Ας προσέχατε.

Θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως αυτό που συμβαίνει στη Δυτικές κοινωνίες είναι η βίαιη μετατροπή τους σε μια μορφή ανάλογη των κοινωνιών του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου. Βρισκόμαστε μόλις στην αρχή αυτής της διαδικασίας, φιλοδοξία της οποίας είναι να προχωρήσει ταχύτατα. Το εύρος και βάθος αυτού του κοινωνικού μετασχηματισμού με ελάχιστα ιστορικά παραδείγματα θα μπορούσε να συγκριθεί. Εάν ολοκληρωθεί, το μέγεθος των κοινωνικών αλλαγών που σηματοδότησε η βιομηχανική επανάσταση πιθανόν να ωχριά μπροστά της: Ο λεγόμενος Τρίτ**ντήρηση της κοινωνικής φαντασίωσης ότι τα κρατικά χρέη μπορούν και άρα πρέπει να αποπληρωθούν.** Ο όρος «κρατικό χρέος» είναι παραπλανητικός και εσφαλμένα τοποθετεί το κράτος στη θέση του θύματος. Τα κράτη εγγυώνται ότι θα αποπληρώσουν τα χρήματα που παίρνουν και εγγύηση γι' αυτό είναι ουσιαστικά η φορολόγηση και τα περιουσιακά στοιχεία των κοινωνιών στις οποίες επιβάλλονται. Μπορείτε να φανταστείτε κάποια καλύτερη εγγύηση; Ένας ολόκληρος πολυδαίδαλος μηχανισμός επιβολής εγγυάται ότι χρήματα θα επιστραφούν και μάλιστα με τόκο από την δραστηριότητα και τον πλούτο που παράγεται από μια ολόκληρη κοινωνία. **Γιατί εκεί βρίσκεται ο πλούτος: στην κοινωνία και στη Γη και πουθενά αλλού. Τα πράσινα και καφέ χαρτιά και οι κανόνες που τα διέπουν, είναι απλώς η μέθοδος για την ιδιοποίηση αυτού του πλούτου.** Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά οι πολιτικοί και οικονομικοί κυβερνώντες. Σε αντίθεση με τους μικρούς, μεσαίους ή και μεγαλύτερους διαβόλους που από τη γέννησή τους υποχρεώνονται ή εθίζονται στο να κυνηγούν τα χαρτιά, τροφοδοτώντας με τη ζωή τους την ίδια ένα παγκόσμιο σύστημα υφαρπαγής πλούτου. Στην κοινωνία, λοιπόν, κατευθύνεται το χρέος, μόνο και μόνο για να μπορεί να κρατά στα χέρια της αυτά τα μαγικά χαρτιά που δημιουργούνται από το τίποτα και η αξία τους μανιπουλάρεται κατά το δοκούν από τις κεντρικές τράπεζες. Καταπληκτική δουλειά στ' αλήθεια. Ιδιοποίηση του αληθινού πλούτου προσφέροντας αέρα κοπανιστό.

Και μια και μιλάμε για αέρα κοπανιστό, ας δούμε μερικές τελευταίες εξελίξεις.

Πρόσφατα, τον Οκτώβριο, το ΔΝΤ ανακοίνωσε πως θα χρειαστεί και δεύτερος γύρος «πακέτων διάσωσης» από τις κυβερνήσεις προς τις τράπεζες. Στην αναφορά του λέει πως οι τράπεζες αντιμετωπίζουν πρόβλημα ρευστότητας ύψους 4 τρις δολαρίων μέσα στους επόμενους 24 μήνες. Οι κυβερνήσεις θα πρέπει να δώσουν τα κεφάλαια αυτά σε τράπεζες ιδιαίτερα στην Ισπανία, τη Γερμανία και τις ΗΠΑ.

«Η πρόοδος προς την κατεύθυνση της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής σταθερότητας γνώρισε μια επιβράδυνση από τον Απρίλιο λόγω της πρόσφατης αναταραχής στις αγορές κρατικού χρέους... Το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα βρίσκεται ακόμη σε περίοδο μεγάλης αβεβαιότητας και παραμένει η αχίλλειος πτέρνα της οικονομικής ανάκαμψης».[3]

Προεξοφλείται, λοιπόν, μια επανάληψη ντασης.

Παράλληλα, η Αμερικάνικη FED ετοιμάζεται για δεύτερο γύρο «ποσοτικής χαλάρωσης», τυπώνοντας εκ νέου 4 τρισεκατομμύρια φρέσκα δολάρια, υποτίθεται για να στηρίξει τις τράπεζες για να αρχίσουν και πάλι να δανείζουν και να πάρει μπρος η οικονομία. Το απλοϊκό παραμύθι που λένε και οι εδώ κυβερνώντες: στηρίξτε τις τράπεζες για να ρίξουν φράγκα στην αγορά... Παράλληλα, όμως, η FED παρέχει επιτόκιο 6% στις εμπορικές τράπεζες ώστε να κρατάνε τα χρήματα που τους δίνει σ' αυτήν και να μην τα δανείζουν. Και βέβαια δεν έχουν λόγο να δανείζουν και να εκτίθενται όταν κερδίζουν μ' αυτόν τον τρόπο. Η FED δεν «κόβει» τα χρήματα για να τα δίνουν οι τράπεζες στον κόσμο: για να λειτουργήσει η πορεία της κυριαρχικής αναδόμησης με το παιχνίδι του χρέους και της διαρκούς λιτότητας πρέπει οι στρόφιγγες να παραμείνουν κλειστές. Οπότε γιατί τα τυπώνει; Το άμεσο αποτέλεσμα είναι να εξευτελίζεται το δολάριο, εκνευρίζοντας όλους όσους παγκοσμίως κρατάνε αποθέματα δολαρίων και πυροδοτώντας μια κούρσα υποτίμησης όλων των νομισμάτων που είναι μια μορφή οικονομικού πολέμου. Η πρόσφατη ένταση με την Κίνα είναι ενδεικτική (βλ. anarchypress.gr: **Τα τύμπανα του νέου πολέμου (4)** και στη σελ.7 αυτής της έκδοσης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ). Και, δεύτερον ο κόσμάκης στις ΗΠΑ που έχει δολάρια στα χέρια του φτωχαίνει με την τεχνητή αύξηση της ροής χρήματος, καθώς βιώνει μια αύξηση στις τιμές των αναγκαίων αγαθών. Το ίδιο πράγμα δηλαδή που συμβαίνει κι εδώ. Ενώ οι μισθοί μειώνονται, οι τιμές των βασικών αγαθών αυξάνουν. Γιατί το κράτος δεν βάζει φρένο στην κερδοσκοπία των τιμών, όπως κραυγάζουν τα ΜΜΕ; Ψάξτε, ψάξτε δεν θα το βρείτε...

Παράλληλα η αξία του χρυσού έχει εκτοξευτεί σε ιστορικά ύψη, καθώς οι «έξυπνοι» επενδυταράδες –ανάμεσά τους κράτη όπως η Ρωσία– έχουν πέσει με τα μούτρα να τον αγοράζουν. Αυτό που απλώς λέει η εκτόξευση του χρυσού είναι ότι τα νομίσματα και νομισματικά συστήματα καταρρέουν καθώς μειώνεται η εμπιστοσύνη σ' αυτά: Με το μέγεθος της «ποσοτικής χαλάρωσης» της FED και (με πιο έμμεσο και όχι τόσο κραυγαλέο τρόπο) της ΕΚΤ, κάποιοι φοβούνται σοβαρά μην βρεθούν να κρατούν μελλοντικά στα χέρια τους αντί για φράγκα, κωλόχαρτα.

Δεν είναι ο σκοπός μας να κουράσουμε με οικονομίστικου τύπου αναλύσεις. Στην πραγματικότητα τα πράγματα είναι πολύ πιο πο-

γων που δημιούργησε την αβυσσαλέα τρύπα, που είναι σήμερα ικανή να καταπιεί τις μεγαλύτερες οικονομίες του πλανήτη; Την ίδια ώρα που συνεργαζόταν με τις περισσότερες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις γύρω από τη «δημιουργική λογιστική» των χρεών; Παρεμπιπτόντως ακόμη και σήμερα το μέγεθος των παραγώγων σε κυκλοφορία υπολογίζεται γύρω στα 500 τρις δολάρια, τη στιγμή που το πραγματικό παγκόσμιο ΑΕΠ είναι γύρω στα 50 τρις. Και η κυκλοφορία τους δεν πειράχθηκε καθόλου από όλες αυτές τις «ρυθμίσεις» και «κανονιστικά πλαίσια» που δρομολογούνται διεθνώς. Τα εργαλεία, δηλαδή, που φτιάχτηκαν για να ξεσπάσει η «κρίση» παρέμειναν απείραχτα, λειτουργώντας ως δαμόκλειος σπάθη έως ότου μπορέσει η κυριαρχία να οργανωθεί κατάλληλα και να δημιουργήσει επιθυμητό το πλαίσιο αυτού που ο Τρισέ και άλλοι ονομάζουν παγκόσμια οικονομική διακυβέρνηση.

Εν πάση περιπτώσει αυτά είναι γνωστά και έχουν αναλυθεί με σαφήνεια ακόμα και από ανταγωνιστικές εξουσιαστικές δυνάμεις. Και δεν τα λέμε όλα αυτά για να προκρίνουμε την οποιαδήποτε αναμόρφωση του οποιουδήποτε συστήματος. Απλώς καταδεικνύουμε το μέγεθος της απάτης. Ούτε εντοπίζουμε το ζήτημα στα δύο - τρία «ευαγή ιδρύματα» που αναφέραμε και που σε κάποιες περιπτώσεις αναλαμβάνουν το ρόλο του «μπροστάρη» ή ακόμα και του αποδιοπομπαίου τράγου. Αυτό που ονομάζεται παγκόσμια κυριαρχία είναι ένα πολύπλοκαμο δίκτυο από διεθνείς οργανισμούς, κυβερνήσεις, στρατιωτικές συμμαχίες, μη κυβερνητικές οργανώσεις, πολυεθνικές εταιρίες, φιλανθρωπικά ιδρύματα, τράπεζες και ο κατάλογος δεν έχει τέλος.

Ο Στρος Καν, στο απόσπασμα που αναφέραμε, ουσιαστικά κατέστησε σαφή τον λόγο για τον οποίο η «οικονομική κρίση» έχει πολύ μέλλον ακόμα. Μας λέει πως «δεν υπάρχει ακόμη η απαιτούμενη συνεργασία σε παγκόσμιο επίπεδο». Ως «συνεργασία» εννοεί πως υφίστανται εξουσιαστικές και κρατιστικές δυνάμεις που ακόμη δεν επιθυμούν την ολοκληρωτική και άνευ όρων ενσωμάτωσή τους στο δρομολογούμενο παγκόσμιο σύστημα. Ή επιθυμούν έναν διαφορετικό ρόλο μέσα σ' αυτό. Η Κίνα αποτελεί ένα τέτοιο παράδειγμα. Όπως τέτοιο παράδειγμα αποτελούν και σιαστικής διαμάχης έχει ωριμάσει την ιδέα, σε αρκετά ευρεία κλίμακα, πως δεν έχει νόημα να σκοτώνονται πολεμώντας μεταξύ τους. Καλύτερα να δημιουργήσουν το κοινό πλαίσιο ώστε να ποδηγετούν και να σκοτώνουν τα κοινωνικά υποζύγια, δηλαδή το υπόλοιπο 99% του πλανήτη.

Πράγμα που μας φέρνει πίσω σ' εμάς. Σ' αυτούς που η προπαγάνδα πεισματικά προσπαθεί να τους πείσει για τα αλλεπάλληλα μέτρα λιτότητας, εγκαθιδρύοντας τη νέα άτεγκτη δικτατορία της «οικονομικής υπευθυνότητας». Μιας δικτατορίας που αντλεί τα επιχειρήματά της και έχει ρίξει το βάρος της στην λεγόμενη «διαφθορά», στην οποία ξαφνικά οι πάντες μετατράπηκαν σε συμμέτοχους και συνένοχους, από τον πρώτο ως τον τελευταίο. Στο κάτω κάτω μέχρι χθες δεν δανειζόσασταν όλοι ωσάν να μην υπάρχει αύριο; Και τι σημασία έχει αν εμείς συστηματικά σας σπρώξαμε σ' αυτό; Ας προσέχατε.

Θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως αυτό που συμβαίνει στη Δυτικές κοινωνίες είναι η βίαιη μετατροπή τους σε μια μορφή ανάλογη των κοινωνιών του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου. Βρισκόμαστε μόλις στην αρχή αυτής της διαδικασίας, φιλοδοξία της οποίας είναι να προχωρήσει ταχύτατα. Το εύρος και βάθος αυτού του κοινωνικού μετασχηματισμού με ελάχιστα ιστορικά παραδείγματα θα μπορούσε να συγκριθεί. Εάν ολοκληρωθεί, το μέγεθος των κοινωνικών αλλαγών που σηματοδότησε η βιομηχανική επανάσταση πιθανόν να ωχριά μπροστά της: Ο λεγόμενος Τρίτος Κόσμος είναι κατεξοχήν δημιούργημα των ίδιων δυνάμεων που καθοδηγούν αυτές τις αλλαγές στη Δύση: και έχουν τεράστια εμπειρία από την καταστροφική δράση τους πάνω στις πλέον εξαθλιωμένες περιοχές του πλανήτη. Η φτώχεια έως εξαθλίωσης, οι άγριες εμφύλιες συρράξεις και οι σφαγές, η υφαρπαγή της γης και των πόρων της, ο ανελέητος πόλεμος κατά ανθρώπων και κοινωνιών αποδείχθηκαν αποτελεσματικές μέθοδοι κυριαρχίας στην Αφρική. Ο τεράστιος κοινωνικός και ψυχολογικός αποπροσανατολισμός που δημιουργούν αυτές οι συνθήκες, εγγυάται πως οι άνθρωποι αυτοί επ' ουδενί θα σηκώσουν κεφάλι αποτελεσματικά. Εγγυάται πως οι γύπες θα κυριαρχούν εσαεί πάνω από πτώματα και ερείπια.

από τη γέννησή τους υποχρεώνονται ή εθίζονται στο να κυνηγούν τα χαρτιά, τροφοδοτώντας με τη ζωή τους την ίδια ένα παγκόσμιο σύστημα υφαρπαγής πλούτου. Στην κοινωνία, λοιπόν, κατευθύνεται το χρέος, μόνο και μόνο για να μπορεί να κρατά στα χέρια της αυτά τα μαγικά χαρτιά που δημιουργούνται από το τίποτα και η αξία τους μανιπουλάρεται κατά το δοκούν από τις κεντρικές τράπεζες. Καταπληκτική δουλειά στ' αλήθεια. Ιδιοποίηση του αληθινού πλούτου προσφέροντας αέρα κοπανιστό.

Και μια και μιλάμε για αέρα κοπανιστό, ας δούμε μερικές τελευταίες εξελίξεις.

Πρόσφατα, τον Οκτώβριο, το ΔΝΤ ανακοίνωσε πως θα χρειαστεί και δεύτερος γύρος «πακέτων διάσωσης» από τις κυβερνήσεις προς τις τράπεζες. Στην αναφορά του λέει πως οι τράπεζες αντιμετωπίζουν πρόβλημα ρευστότητας ύψους 4 τρις δολαρίων μέσα στους επόμενους 24 μήνες. Οι κυβερνήσεις θα πρέπει να δώσουν τα κεφάλαια αυτά σε τράπεζες ιδιαίτερα στην Ισπανία, τη Γερμανία και τις ΗΠΑ.

«Η πρόοδος προς την κατεύθυνση της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής σταθερότητας γνώρισε μια επιβράδυνση από τον Απρίλιο λόγω της πρόσφατης αναταραχής στις αγορές κρατικού χρέους... Το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα βρίσκεται ακόμη σε περίοδο μεγάλης αβεβαιότητας και παραμένει η αχίλλειος πτέρνα της οικονομικής ανάκαμψης».[3]

Προεξοφλείται, λοιπόν, μια επανάληψη του έργου που παρακολουθήσαμε τα τελευταία 2 χρόνια. Γιατί, φυσικά, όταν το ΔΝΤ λέει πως σχεδόν 4 τρισεκατομμύρια δολαρίων του τραπεζικού χρέους θα πρέπει να μεταφερθεί στα κράτη γνωρίζουμε ήδη εκ πείρας σε ποιους τελικά θα απευθυνθεί ο λογαριασμός. Φαίνεται παράδοξο το πώς το ΔΝΤ αναφέρεται στην «αναταραχή στις αγορές κρατικών χρεών» ως αιτία για το νέο ράλι πακέτων διάσωσης. Επειδή ήταν η ίδια η «διάσωση» των τραπεζών, εξαρχής, σαν τεχνική που οδήγησε σ' αυτό που σήμερα λέγεται «κρίση κρατικών χρεών». Και πού τα βρήκαν τα ήδη υπερχρεωμένα κράτη τα χρήματα για να «διασώσουν» τις τράπεζες; Μα από τις ίδιες τις κεντρικές τράπεζες (ΕΚΤ, FED) αφού μόνο εκεί λαβαίνει χώρα η παραγωγή χρήμαλους όσους παγκοσμίως κρατάνε αποθέματα δολαρίων και πυροδοτώντας μια κούρσα υποτίμησης όλων των νομισμάτων που είναι μια μορφή οικονομικού πολέμου. Η πρόσφατη ένταση με την Κίνα είναι ενδεικτική (βλ. anarchypress.gr: **Τα τύμπανα του νέου πολέμου (4)** και στη σελ.7 αυτής της έκδοσης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ). Και, δεύτερον ο κόσμάκης στις ΗΠΑ που έχει δολάρια στα χέρια του φτωχαίνει με την τεχνητή αύξηση της ροής χρήματος, καθώς βιώνει μια αύξηση στις τιμές των αναγκαίων αγαθών. Το ίδιο πράγμα δηλαδή που συμβαίνει κι εδώ. Ενώ οι μισθοί μειώνονται, οι τιμές των βασικών αγαθών αυξάνουν. Γιατί το κράτος δεν βάζει φρένο στην κερδοσκοπία των τιμών, όπως κραυγάζουν τα ΜΜΕ; Ψάξτε, ψάξτε δεν θα το βρείτε...

Παράλληλα η αξία του χρυσού έχει εκτοξευτεί σε ιστορικά ύψη, καθώς οι «έξυπνοι» επενδυταράδες –ανάμεσά τους κράτη όπως η Ρωσία– έχουν πέσει με τα μούτρα να τον αγοράζουν. Αυτό που απλώς λέει η εκτόξευση του χρυσού είναι ότι τα νομίσματα και νομισματικά συστήματα καταρρέουν καθώς μειώνεται η εμπιστοσύνη σ' αυτά: Με το μέγεθος της «ποσοτικής χαλάρωσης» της FED και (με πιο έμμεσο και όχι τόσο κραυγαλέο τρόπο) της ΕΚΤ, κάποιοι φοβούνται σοβαρά μην βρεθούν να κρατούν μελλοντικά στα χέρια τους αντί για φράγκα, κωλόχαρτα.

Δεν είναι ο σκοπός μας να κουράσουμε με οικονομίστικου τύπου αναλύσεις. Στην πραγματικότητα τα πράγματα είναι πολύ πιο πολύπλοκα απ' όσο θα μπορούσαμε σε έναν περιορισμένο χώρο να περιγράψουμε και με πολλές ανταγωνιστικές παραμέτρους. Τα παραπάνω, όμως, σχηματοποιούν έστω σε αδρές γραμμές μια (τεχνική το ξαναλέμε) διαδικασία κυριαρχικής ολοκλήρωσης που μας φέρνει πιο κοντά στην «αναγκαιότητα» μιας παγκόσμιας οικονομικής διακυβέρνησης και ενός ενιαίου νομίσματος, όπως ξεκάθαρα μας το περιέγραψε ο «πολύς» Στρος Καν. Και κυρίως, καταδεικνύουν, γλαφυρά πιστεύουμε, το πόσο ανούσια, πόσο ανώφελη και πόσο αποπροσανατολιστική είναι η συζήτηση για το πόσο «υπεύθυνοι» πρέπει να είμαστε, ότι πρέπει να πληρώνουμε τους φόρους για

συνέχεια στη σελίδα 14

συνέχεια από τη σελίδα 13

να πάμε μπροστά, ότι πρέπει να κόψουμε τις σπατάλες και να συνταχθούμε πίσω από το κράτος στην δήθεν «γενναία και δύσκολη» προσπάθεια που καταβάλλει. Η παράσταση θα έπρεπε να έχει τον τίτλο «ιδανικοί αυτόχειρες».

Αυτές οι φωνές «υπευθυνότητας» στρώνουν στην πραγματικότητα το δρόμο για μια οικονομικού - τεχνολογικού τύπου δικτατορία, όπου κάθε οικονομική δοσοληψία και κατ' επέκταση το σύνολο της κοινωνικής δραστηριότητας, θα ελέγχεται τη στιγμή της πραγματοποίησής της. Οι φοροκάρτες που ανακοίνωσε ο Παπακωνσταντίνου εντός του 2011 είναι ακριβώς σ' αυτήν την κατεύθυνση. Κάθε μαγαζί από καφετέρια μέχρι ρουχάδικο, μέχρι ό,τι μπορούμε να φανταστούμε, θα πρέπει να έχει ένα μηχάνημα άμεσα συνδεδεμένο με το υπουργείο οικονομικών, στο οποίο θα πρέπει να περνάει την κάρτα του ο καθένας, αφού αγοράσει ή πληρώσει κάτι, ώστε να μην χρειάζεται πλέον να κρατάμε και αποδείξεις. Βολικό δεν είναι; Για πάταξη της γραφειοκρατίας και της φοροδιαφυγής δεν φωνάζατε (επειδή σας μάθαμε να φωνάζετε γι' αυτό); Έχουμε τα μέσα για να το κάνουμε. Αλλά η ζωή σας πλέον, το τι κάνετε, πού πάτε, το τι προτιμάτε, το τι τελικά είστε, θα είναι ηλεκτρονικά καταγραμμένη. Και βέβαια, αν πετύχει αυτό στο όνομα της πάταξης της φοροδιαφυγής, που κάποια στιγμή θα καταστεί έγκλημα χειρότερο κι από το φόνο, θα απέχουμε ένα βήμα μόνο από την ολοκληρωτική κατάργηση του υλικού χρήματος (που σε έναν βαθμό ισχύει και τώρα) και της πραγματοποίησης υποχρεωτικά της κάθε καθημερινής συναλλαγής με [illegible] κείας και ολοκληρωτικού ελέγχου, με όλες τις ελευθερίες και τις δυνατότητες να βρίσκονται αποκλειστικά στα χέρια μιας συντριπτικά μικρής, σε σχέση με τον υπόλοιπο πληθυσμό, διεθνούς ελίτ.

Αυτό που ζούμε είναι η υλική πραγμάτωση ενός εξουσιαστικού εσχατολογικού οράματος, που σε τίποτα δεν έχει να ζηλέψει από τον φανατισμό των εσχατολογικών θρησκευτικών οραμάτων του μακρινού παρελθόντος. Και **η δράση του είναι αληθινά επαναστατική, με την έννοια ότι ο νέος κόσμος που ονειρεύονται θα δημιουργηθεί υποχρεωτικά πάνω στα συντρίμμια του παλιού.** Αυτό δεν αποτέλεσε το κοινό μοτίβο των πάσης φύσεως και κατεύθυνσης επαναστατών; Το πως φανταζόταν, βέβαια, ο καθένας αυτόν τον νέο κόσμο ήταν διαφορετικό. Ή μήπως δεν ήταν και τόσο; **Το να «φαντάζεσαι» τον κόσμο εμπεριέχει πάντα πολλούς κινδύνους. Απέχει δραματικά από το να «νοιώθεις» τον κόσμο. Αυτή η απλή αλήθεια ισχύει το ίδιο, τόσο για τους εξουσιαστές επαναστάτες, όσο και για τους κοινωνικούς επαναστάτες. Όπως απέτυχαν οι προηγούμενοι έτσι θα αποτύχουν κι αυτοί. Για την ώρα, τα συντρίμμια μόλις ξεκινήσαμε να τα βλέπουμε ολόγυρά μας.**

Η ευκαιρία για την κυριαρχία, για την οποία μιλάει ο Στρος Καν, μπορεί κάλλιστα να μετατραπεί και σε ευκαιρία για τις κοινωνίες και τους ανθρώπους, εάν καταφέρουν να έχουν καθαρή ματιά απέναντι στα γεγονότα, και να ανασύρουν από τα βάθη της καρδιάς τους ότι καλύτερο έχει αναδείξει η ανθρωπότητα στους αιώνες: Το πάθος για ελευθερία, γνώση, αλληλεγγύη, αβίαστη δημιουργικότητα, αγάπη και κατανόηση για ό,τι συνθέτει αυτόν το κόσμο. Πράγματα που δεν θα μπορέσου[illegible]

Καμιά συμμετοχή σε εκλογικές διαδικασίες!

Οι εξουσιαστές δίνουν ιδιαίτερη σημασία σ' αυτές τις εκλογές επειδή με αυτές επιχειρείται αναβάθμιση και ένας καταμερισμός των εξουσιών στον τομέα της λεγόμενης τοπικής αυτοδιοίκησης, ενός τομέα που είναι αναπόσπαστο κομμάτι του κράτους. Είναι γνωστό πως το δυνάμωμα της εξουσίας και της διαχείρισης των υποθέσεων του κράτους και των εκμεταλλευτών στην περιφέρεια ενισχύει και την δύναμη επιβολής των κεντρικών κρατικών οργάνων και θεσμών. Ταυτόχρονα, όμως, με αυτή την εκλογική διαδικασία επιχειρείται η αποδοκιμασία ή η επιδοκιμασία των μνημονίων και των μέτρων. Οι εξουσιαστές ζητούν την κατοχύρωσή τους είτε με την αποδοχή, είτε με την αποδοκιμασία. Επειδή η ανανέωση της αποδοχής τους είναι οι εκλογές. Όμως, για τους ανθρώπους το ζητούμενο είναι η καταστροφή της εξουσίας κι όχι η αντικατάστασή της, όπως συνηθίζεται να γίνεται και μέσα από εκλογικές διαδικασίες.

Μ' όλα αυτά γίνεται φανερό γιατί επιζητούν με χίλιους δυο τρόπους τη συμμετοχή. Επειδή γνωρίζουν πολύ καλά πως κάθε ψηφοφορία είναι εξουσιαστική διαδικασία τόσο επειδή αυτός που ψηφίζει αναθέτει εξουσίες και δικαιώματα σε άλλους, όσο και επειδή η εκάστοτε πλειοψηφία που προκύπτει ασκεί εξουσία και επιβάλλεται στη μειοψηφία (και ως γνωστόν όχι μόνο σ' αυτή αλλά και σε άλλα κομμάτια που ανήκουν στην πλειοψηφία).

Κάθε ψηφοφορία, γεννά, εγκαθιδρύει και διαιωνίζει το εξουσιαστικό γίγνεσθαι. Γι αυτό, είτε πρόκειται για εκλογική διαδικασία που αφορά την κοινοβουλευτική δημοκρατία και τις κάθε είδους παραλλαγές της, είτε πρόκειται για την άμεση δημοκρατία με τις όποιες παραποιήσεις της, είτε αφορά συνδικαλιστικά ή άλλα μικροζητήματα γειτονιάς, δήμου ή συνοικίας, η ψηφοφορία και τα αποτελέσματα που αυτή επιφέρει είναι εξουσιαστικά και ενισχύει το συνολικότερο κυριαρχικό πλέγμα μέσα στο οποίο βρίσκονται οι άνθρωποι.

Απέναντι στο ερώτημα για το πώς θα αποφασίζουν οι άνθρωποι για τα ζητήματα που τους αφορούν, η απάντηση βασίζεται πάνω στη θεμελιακή άποψη πως οι αποφάσεις δεν μπορούν να παίρνονται με εξουσιαστικό τρόπο, όπως είναι η ψηφοφορία, ο άμεσος εκβιασμός ή κάποια έμμεση απειλή. **Οι αποφάσεις πρέπει να παίρνονται με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επίγνωση του ζητήματος για το οποίο πρόκειται να ληφθούν και με την αδέσμευτη βούληση των σχετιζόμενων ανθρώπων** στη βάση της απελευθερωτικής προοπτικής από τα αφανή, αλλά υπαρκτά και διαρκή, δεσμά της δουλείας στην οποία έχει περιέλθει το ανθρώπινο γένος.

Με την εκλογική απεργία προκρίνουμε την στάση που αναφέρεται στον επερχόμενο ξεσηκωμό των σκλάβων. Μια στάση επίγνωσης και προοπτικής. Αντίθετα, με την αποχή έχουμε την αμφισβήτηση για κάποιο ορισμένο ζήτημα ή κατάσταση, που αν υλοποιηθεί κατά πώς επιθυμούμε ή φαίνεται ότι μας ικανοποιεί μια ρύθμιση σε σχέση με αυτό, τότε ανοίγει ο δρόμος για την συμμετοχή ξανά σε εκλογικές διαδικασίες.

Εμείς καλούμε τον κόσμο να ξεπεράσει αυτό το σημείο της περιστασιακής αποχής. **Τον καλούμε να ξαναγεμίσει τη ζωή και τον τρόπο δράσης του με την συνεννόηση, την ομοφωνία, την συμφωνία, την συναίνεση, αυτά τα ξεχασμένα, αλλά άφθαρτα στοιχεία της ανθρώπινης πνευματικότητας και δημιουργίας. Αυτά που εμείς ως αναρχικοί θεωρούμε καθοριστικά στοιχεία της δράσης μας για την πραγμάτωση της αναρχίας.**

Απέναντι στις συνειδητές διαστρεβλώσεις και στις πολιτικές που θεωρούν «μικρό κακό» τη συμμετοχή σε εκλογικές διαδικασίες, γνωρίζουμε πώς όσες φορές οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι και οι αναρχικοί έδειξαν υποχωρητικότητα και ανοχή στα στρεβλά μονοπάτια του συνδικαλισμού και της αμεσοδημοκρατίας, μόνο κακό προκάλεσαν στην προοπτική της ελευθερίας και της αναρχίας.

Όποιος αναθέτει εξουσίες, αναγνωρίζει και δυναμώνει την εξουσία.

Η αντιπολιτική και συνεπώς και η μη ανάθεση εξουσιών μέσω ψηφοφορίας είναι καθοριστικά συστατικά της αναρχίας, επειδή η απολιτική στάση είναι μια αληθινή έκφραση ελευθερίας. Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με ιδεολογικές παραδρομές αλλά για ουσιαστικά απελευθερωτικά συστατικά. Και οι «καλόβουλοι» σπεύδουν αμέσως να προβάλλουν και να αναθέσουν το παρόν που εκφράζεται από την πολυπλοκότητα που έχει κατασκευάσει η, δομημένη σε κράτη και κυριαρχία, εξουσία. Πώς θα παρθούν αποφάσεις για το Α ή Β ζήτημα; λένε. Μα ακριβώς επειδή το κράτος έχει κατασκευάσει όλο αυτό το περίπλοκο σύστημα εξουσίας, δομών και νόμων, εξαναγκάζει τους σκλαβωμένους απ' αυτό ανθρώπους να ταπεινώνονται κάθε λίγο και λιγάκι, αναγνωρίζοντας εξουσίες στους κυρίαρχους και στους κάθε είδους εξουσιαστές.

Εφ' όσον αγωνιζόμαστε για την καταστροφή με όλα τα μέσα αυτού του αφύσικου και άρα αντιανθρώπινου [illegible]

νολο της κοινωνικής δραστηριότητας, θα ελέγχεται τη στιγμή της πραγματοποίησής της. Οι φοροκάρτες που ανακοίνωσε ο Παπακωνσταντίνου εντός του 2011 είναι ακριβώς σ' αυτήν την κατεύθυνση. Κάθε μαγαζί από καφετέρια μέχρι ρουχάδικο, μέχρι ό,τι μπορούμε να φανταστούμε, θα πρέπει να έχει ένα μηχάνημα άμεσα συνδεδεμένο με το υπουργείο οικονομικών, στο οποίο θα πρέπει να περνάει την κάρτα του ο καθένας, αφού αγοράσει ή πληρώσει κάτι, ώστε να μην χρειάζεται πλέον να κρατάμε και αποδείξεις. Βολικό δεν είναι; Για πάταξη της γραφειοκρατίας και της φοροδιαφυγής δεν φωνάζατε (επειδή σας μάθαμε να φωνάζετε γι' αυτό); Έχουμε τα μέσα για να το κάνουμε. Αλλά η ζωή σας πλέον, το τι κάνετε, πού πάτε, το τι προτιμάτε, το τι τελικά είστε, θα είναι ηλεκτρονικά καταγραμμένη. Και βέβαια, αν πετύχει αυτό στο όνομα της πάταξης της φοροδιαφυγής, που κάποια στιγμή θα καταστεί έγκλημα χειρότερο κι από το φόνο, θα απέχουμε ένα βήμα μόνο από την ολοκληρωτική κατάργηση του υλικού χρήματος (που σε έναν βαθμό ισχύει και τώρα) και της πραγματοποίησης υποχρεωτικά της κάθε καθημερινής συναλλαγής με ηλεκτρονικές κάρτες. Δεν πήγατε να πληρώσετε τη ΔΕΗ ή το δάνειό σας; Δεν πειράζει ξέρουμε από πού θα σας τα αφαιρέσουμε. Δεν σας γουστάρουμε; Απενεργοποιώντας ηλεκτρονικά την δυνατότητα να συναλλάσσεστε σας έχουμε δεμένους χειροπόδαρα. Οι δυνατότητες ενός τέτοιου σεναρίου πραγματικά περιορίζονται μόνο από τη φαντασία. Και μη μας κάνετε να γελάμε με την Υπηρεσία Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων!

Και δεν είμαστε τόσο μακριά από εκεί, όσο τουλάχιστον φανταζόμαστε. Ήδη, η υπηρεσία συλλογής φόρων στη Μεγάλη Βρετανία κατέθεσε πρόταση ώστε τα τσεκ πληρωμής των υπαλλήλων από οποιαδήποτε εταιρία να περνάνε πρώτα από την κυβέρνηση. Η υ-

κόσμος που ονειρεύονται θα δημιουργηθεί υποχρεωτικά πάνω στα συντρίμμια του παλιού. Αυτό δεν αποτέλεσε το κοινό μοτίβο των πάσης φύσεως και κατεύθυνσης επαναστατών; Το πως φανταζόταν, βέβαια, ο καθένας αυτόν τον νέο κόσμο ήταν διαφορετικό. Ή μήπως δεν ήταν και τόσο; **Το να «φαντάζεσαι» τον κόσμο εμπεριέχει πάντα πολλούς κινδύνους. Απέχει δραματικά από το να «νοιώθεις» τον κόσμο. Αυτή η απλή αλήθεια ισχύει το ίδιο, τόσο για τους εξουσιαστές επαναστάτες, όσο και για τους κοινωνικούς επαναστάτες. Όπως απέτυχαν οι προηγούμενοι έτσι θα αποτύχουν κι αυτοί. Για την ώρα, τα συντρίμμια μόλις ξεκινήσαμε να τα βλέπουμε ολόγυρά μας.**

Η ευκαιρία για την κυριαρχία, για την οποία μιλάει ο Στρος Καν, μπορεί κάλλιστα να μετατραπεί και σε ευκαιρία για τις κοινωνίες και τους ανθρώπους, εάν καταφέρουν να έχουν καθαρή ματιά απέναντι στα γεγονότα, και να ανασύρουν από τα βάθη της καρδιάς τους ότι καλύτερο έχει αναδείξει η ανθρωπότητα στους αιώνες: Το πάθος για ελευθερία, γνώση, αλληλεγγύη, αβίαστη δημιουργικότητα, αγάπη και κατανόηση για ό,τι συνθέτει αυτόν το κόσμο. Πράγματα που δεν θα μπορέσουμε ποτέ να βρούμε υπό το κράτος του φόβου, της απελπισίας που μας επιβάλλεται ή του αποπροσανατολισμού από το τι είναι σημαντικό και τι όχι. Και κυρίως, οπλισμένοι με την κατανόηση ότι δεν υπάρχει καμία «βασιλική οδός», καμία θρησκευτικού τύπου βεβαιότητα για τη διευθέτηση των ανθρώπινων και κοινωνικών σχέσεων. Οφείλουμε να το κερδίσουμε στην πράξη.

Θόδωρος

1.http://www.imf.org/external/np/speeches/2010/051110.htm
2. http://www.bis.org/review/r100428b.pdf
3. http://www.telegraph.co.uk/finance/economics/8043800/Banks-4-trillion-debts-are-Achilles-heel-of-the-economic-recovery-warns-IMF.html
4. http://www.dailymail.co.uk/news/article-

μέτρων. Οι εξουσιαστές ζητούν την κατοχύρωση τους είτε με την αποδοχή, είτε με την αποδοκιμασία. Επειδή η ανανέωση της αποδοχής τους είναι οι εκλογές. Όμως, για τους ανθρώπους το ζητούμενο είναι η καταστροφή της εξουσίας κι όχι η αντικατάστασή της, όπως συνηθίζεται να γίνεται και μέσα από εκλογικές διαδικασίες.

Μ' όλα αυτά γίνεται φανερό γιατί επιζητούν με χίλιους δυο τρόπους τη συμμετοχή. Επειδή γνωρίζουν πολύ καλά πως κάθε ψηφοφορία είναι εξουσιαστική διαδικασία τόσο επειδή αυτός που ψηφίζει αναθέτει εξουσίες και δικαιώματα σε άλλους, όσο και επειδή η εκάστοτε πλειοψηφία που προκύπτει ασκεί εξουσία και επιβάλλεται στη μειοψηφία (και ως γνωστόν όχι μόνο σ' αυτή αλλά και σε άλλα κομμάτια που ανήκουν στην πλειοψηφία.

Κάθε ψηφοφορία, γεννά, εγκαθιδρύει και διαιωνίζει το εξουσιαστικό γίγνεσθαι. Γι αυτό, είτε πρόκειται για εκλογική διαδικασία που αφορά την κοινοβουλευτική δημοκρατία και τις κάθε είδους παραλλαγές της, είτε πρόκειται για την άμεση δημοκρατία με τις όποιες παραποιήσεις της, είτε αφορά συνδικαλιστικά ή άλλα μικροζητήματα γειτονιάς, δήμου ή συνοικίας, η ψηφοφορία και τα αποτελέσματα που αυτή επιφέρει είναι εξουσιαστικά και ενισχύει το συνολικότερο κυριαρχικό πλέγμα μέσα στο οποίο βρίσκονται οι άνθρωποι.

Απέναντι στο ερώτημα για το πώς θα αποφασίζουν οι άνθρωποι για τα ζητήματα που τους αφορούν, η απάντηση βασίζεται πάνω στη θεμελιακή άποψη πως οι αποφάσεις δεν μπορούν να παίρνονται με εξουσιαστικό τρόπο, όπως είναι η ψηφοφορία, ο άμεσος εκβιασμός ή κάποια έμμεση απειλή. **Οι αποφάσεις πρέπει να παίρνονται με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επίγνωση του ζητήματος για το οποίο πρόκειται να ληφθούν και με την αδέσμευτη βούληση των σχετιζόμενων ανθρώπων**.

Συνεπώς, στις σημερινές συνθήκες δεν είναι δυνατόν να υπάρχει επίγνωση, αλλά μια περιορισμένη αντίληψη πίσω από την οποία κρύβονται μια σειρά από σχεδιασμοί, συμφέροντα και επιδιώξεις εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών ομάδων και συμφερόντων. Οπότε, κάθε απόφαση χρειάζεται να έχει ύπ' όψη της τους πολλούς παράγοντες που έχουν σχέση αλλά και επηρεάζουν το ζητούμενο αποτέλεσμα, να έχει δηλαδή μια **ολικότητα**. Έτσι ώστε ένα αποτέλεσμα να βρίσκεται σε αρμονική σχέση με τις ουσιαστικές ανάγκες των ανθρώπινων ομάδων αλλά και με τη φύση. Να μην πατά σε ετοιμόρροπες σκάλες μιας κοντόφθαλμης οπτικής, αλλά στην σταθερή βάση μιας ουσιαστικής προοπτικής προς όφελος όλων των στοιχείων της φύσης.

Έκτος από αυτό, η εκλογική διαδικασία αναθέτει και επιτρέπει σε όλες τις περιπτώσεις την επιβολή της θέλησης μιας μεγάλης ή μικρής ομάδας ανθρώπων, ανεξάρτητα και ανταγωνιστικά προς τις προηγούμενες παραμέτρους που αναφέρθηκαν.

Εμείς προτάσσουμε την κοινή απόφαση με βάση την ΟΜΟΦΩΝΙΑ, την ΣΥΜΦΩΝΙΑ ή την συναίνεση με βάση

μείο της περιστασιακής αποχής. **Τον καλούμε να ξαναγεμίσει τη ζωή και τον τρόπο δράσης του με την συνεννόηση, την ομοφωνία, την συμφωνία, την συναίνεση, αυτά τα ξεχασμένα, αλλά άφθαρτα στοιχεία της ανθρώπινης πνευματικότητας και δημιουργίας. Αυτά που εμείς ως αναρχικοί θεωρούμε καθοριστικά στοιχεία της δράσης μας για την πραγμάτωση της αναρχίας**.

Απέναντι στις συνειδητές διαστρεβλώσεις και στις πολιτικές που θεωρούν «μικρό κακό» τη συμμετοχή σε εκλογικές διαδικασίες, γνωρίζουμε πώς όσες φορές οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι και οι αναρχικοί έδειξαν υποχωρητικότητα και ανοχή στα στρεβλά μονοπάτια του συνδικαλισμού και της αμεσοδημοκρατίας, μόνο κακό προκάλεσαν στην προοπτική της ελευθερίας και της αναρχίας.

Όποιος αναθέτει εξουσίες, αναγνωρίζει και δυναμώνει την εξουσία.

Η αντιπολιτική και συνεπώς και η μη ανάθεση εξουσιών μέσω ψηφοφορίας είναι καθοριστικά συστατικά της αναρχίας, επειδή η απολιτική στάση είναι μια αληθινή έκφραση ελευθερίας. Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με ιδεολογικές παραδρομές αλλά για ουσιαστικά απελευθερωτικά συστατικά. Και οι «καλόβουλοι» σπεύδουν αμέσως να προβάλλουν και να αναθέσουν το παρόν που εκφράζεται από την πολυπλοκότητα που έχει κατασκευάσει η, δομημένη σε κράτη και κυριαρχία, εξουσία. Πώς θα παρθούν αποφάσεις για το Α ή Β ζήτημα; λένε. Μα ακριβώς επειδή το κράτος έχει κατασκευάσει όλο αυτό το περίπλοκο σύστημα εξουσίας, δομών και νόμων, εξαναγκάζει τους σκλαβωμένους απ' αυτό ανθρώπους να ταπεινώνονται κάθε λίγο και λιγάκι, αναγνωρίζοντας εξουσίες στους κυρίαρχους και στους κάθε είδους εξουσιαστές.

Εφ' όσον αγωνιζόμαστε για την καταστροφή με όλα τα μέσα αυτού του αφύσικου και άρα αντιανθρώπινου συστήματος και των δομών εκμετάλλευσης και επιβολής, δεν είναι δυνατόν να τις αποδεχόμαστε ψηφίζοντας.

Ο κόσμος που θα δημιουργήσουν οι ελεύθεροι άνθρωποι, οργανωμένοι σε κοινότητες με την ελεύθερη απόφασή τους, δεν μπορεί να λειτουργήσει μέσα από τα εξουσιαστικά πρότυπα της ψηφοφορίας. Ούτε μέσα από το κοινωνικό μοντέλο που τους έχει επιβληθεί από την εξουσία. Δεν είναι δυνατόν να αναζητούμε τους δρόμους που οδηγούν στην ελευθερία, την συλλογική και ατομική ευημερία, την αναρχία μέσα από τα κρατικά και εξουσιαστικά μοντέλα, της κάθε είδους αυτοδιοίκησης ή της άμεσης δημοκρατίας.

Να καταστρέψουμε το κράτος και κάθε μορφή εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

Να ελευθερώσουμε τη μάνα γη από όλα τα εξουσιαστικά κι εκμεταλλευτικά κατασκευάσματα που την σκεπάζουν, για να μπορεί να συνεχίσει να μας δίνει τη ζωογόνα ενέργειά της.

Και μετά να δημιουργήσουμε αυτοδύναμες κοινότητες που θα αρχίσουν να παράγουν τα απλά και χρήσιμα αγαθά για τη ανθρώπινη φύση.

Αλλά η ζωή σας πλέον, το τι κάνετε, πού πάτε, το τι προτιμάτε, το τι τελικά είστε, θα είναι ηλεκτρονικά καταγραμμένη. Και βέβαια, αν πετύχει αυτό στο όνομα της πάταξης της φοροδιαφυγής, που κάποια στιγμή θα καταστεί έγκλημα χειρότερο κι από το φόνο, θα απέχουμε ένα βήμα μόνο από την ολοκληρωτική κατάργηση του υλικού χρήματος (που σε έναν βαθμό ισχύει και τώρα) και της πραγματοποίησης υποχρεωτικά της κάθε καθημερινής συναλλαγής με ηλεκτρονικές κάρτες. Δεν πήγατε να πληρώσετε τη ΔΕΗ ή το δάνειό σας; Δεν πειράζει ξέρουμε από πού θα σας τα αφαιρέσουμε. Δεν σας γουστάρουμε; Απενεργοποιώντας ηλεκτρονικά την δυνατότητα να συναλλάσσεστε σας έχουμε δεμένους χειροπόδαρα. Οι δυνατότητες ενός τέτοιου σεναρίου πραγματικά περιορίζονται μόνο από τη φαντασία. Και μη μας κάνετε να γελάμε με την Υπηρεσία Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων!

Και δεν είμαστε τόσο μακριά από εκεί, όσο τουλάχιστον φανταζόμαστε. Ήδη, η υπηρεσία συλλογής φόρων στη Μεγάλη Βρετανία κατέθεσε πρόταση ώστε τα τσεκ πληρωμής των υπαλλήλων από οποιαδήποτε εταιρία να περνάνε πρώτα από την κυβέρνηση. Η υπηρεσία πρώτα θα αφαιρεί άμεσα τον φόρο και μετά θα αποδίδει στον εργαζόμενο το υπόλοιπο μέσω τράπεζας. Στη Βρετανία, επίσης, προτάσεις έχουν γίνει ώστε γενικότερα άνθρωποι της μεσαίας τάξης, μικροεπαγγελματίες κλπ να περνάνε από ένα είδος ηλεκτρονικού «τεστ αλήθειας» ώστε να διαπιστώνεται η ειλικρίνειά τους σε σχέση με το αν φοροδιαφεύγουν...[4]

Τα παραπάνω είναι σαφείς και απτές ενδείξεις του οράματος της κυριαρχίας για την κοινωνία. Ένας συνδυασμός υποχρεωτικής φτώ-

για την οποία μιλάει ο Στρος Καν, μπορεί κάλλιστα να μετατραπεί και σε ευκαιρία για τις κοινωνίες και τους ανθρώπους, εάν καταφέρουν να έχουν καθαρή ματιά απέναντι στα γεγονότα, και να ανασύρουν από τα βάθη της καρδιάς τους ότι καλύτερο έχει αναδείξει η ανθρωπότητα στους αιώνες: Το πάθος για ελευθερία, γνώση, αλληλεγγύη, αβίαστη δημιουργικότητα, αγάπη και κατανόηση για ό,τι συνθέτει αυτόν το κόσμο. Πράγματα που δεν θα μπορέσουμε ποτέ να βρούμε υπό το κράτος του φόβου, της απελπισίας που μας επιβάλλεται ή του αποπροσανατολισμού από το τι είναι σημαντικό και τι όχι. Και κυρίως, οπλισμένοι με την κατανόηση ότι δεν υπάρχει καμία «βασιλική οδός», καμία θρησκευτικού τύπου βεβαιότητα για τη διευθέτηση των ανθρώπινων και κοινωνικών σχέσεων. Οφείλουμε να το κερδίσουμε στην πράξη.

Θόδωρος

1.http://www.imf.org/external/np/speeches/2010/051110.htm
2. http://www.bis.org/review/r100428b.pdf
3. http://www.telegraph.co.uk/finance/economics/8043800/Banks-4-trillion-debts-are-Achilles-heel-of-the-economic-recovery-warns-IMF.html
4. http://www.dailymail.co.uk/news/article-1313511/Clegg-tax-war-middle-class-Families-face-lie-detector-tests.html

κροζητήματα γειτονιάς, δήμου ή συνοικίας, η ψηφοφορία και τα αποτελέσματα που αυτή επιφέρει είναι εξουσιαστικά και ενισχύει το συνολικότερο κυριαρχικό πλέγμα μέσα στο οποίο βρίσκονται οι άνθρωποι.

Απέναντι στο ερώτημα για το πώς θα αποφασίζουν οι άνθρωποι για τα ζητήματα που τους αφορούν, η απάντηση βασίζεται πάνω στη θεμελιακή άποψη πως οι αποφάσεις δεν μπορούν να παίρνονται με εξουσιαστικό τρόπο, όπως είναι η ψηφοφορία, ο άμεσος εκβιασμός ή κάποια έμμεση απειλή. **Οι αποφάσεις πρέπει να παίρνονται με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη επίγνωση του ζητήματος για το οποίο πρόκειται να ληφθούν και με την αδέσμευτη βούληση των σχετιζόμενων ανθρώπων**.

Συνεπώς, στις σημερινές συνθήκες δεν είναι δυνατόν να υπάρχει επίγνωση, αλλά μια περιορισμένη αντίληψη πίσω από την οποία κρύβονται μια σειρά από σχεδιασμοί, συμφέροντα και επιδιώξεις εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών ομάδων και συμφερόντων. Οπότε, κάθε απόφαση χρειάζεται να έχει υπ' όψη της τους πολλούς παράγοντες που έχουν σχέση αλλά και επηρεάζουν το ζητούμενο αποτέλεσμα, να έχει δηλαδή μια **ολικότητα**. Έτσι ώστε ένα αποτέλεσμα να βρίσκεται σε αρμονική σχέση με τις ουσιαστικές ανάγκες των ανθρώπινων ομάδων αλλά και με τη φύση. Να μην πατά σε ετοιμόρροπες σκάλες μιας κοντόφθαλμης οπτικής, αλλά στην σταθερή βάση μιας ουσιαστικής προοπτικής προς όφελος όλων των στοιχείων της φύσης.

Έκτος από αυτό, η εκλογική διαδικασία αναθέτει και επιτρέπει σε όλες τις περιπτώσεις την επιβολή της θέλησης μιας μεγάλης ή μικρής ομάδας ανθρώπων, ανεξάρτητα και ανταγωνιστικά προς τις προηγούμενες παραμέτρους που αναφέρθηκαν.

Εμείς προτάσσουμε την κοινή απόφαση με βάση την ΟΜΟΦΩΝΙΑ, την ΣΥΜΦΩΝΙΑ ή την συναίνεση με βάση την αμοιβαία και ανιδιοτελή κατανόηση, τόσο μεταξύ των ανθρώπων όσο και σε σχέση με το ζητούμενο, ώστε η απόφαση να μην προκαλεί ανισότητα και να καταστρέφει τις ισορροπίες μεταξύ των ανθρώπινων όντων αλλά και των υπόλοιπων συστατικών της φύσης.

Κάτι τέτοιο, όμως, δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσα στις πολύπλοκες και εκτεταμένες δομές, μηχανισμούς και σχέσεις εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

Συνεπώς, η εκλογική απεργία δεν είναι μια μεμονωμένη επιλεκτική ή δογματική στάση. Είναι η συνειδητά δυναμική στάση που προϋποθέτει και τις συγκεκριμένες δραστηριοποιήσεις, ανάλογα με τις δυνατότητες των ανθρώπων, για την καταστροφή του παρόντος συστήματος, του κράτους και των δομών και μηχανισμών εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

Γι' αυτό και η εκλογική απεργία είναι ΔΥΝΑΜΙΚΗ και με με ιδεολογικές παραδρομές αλλά για ουσιαστικά απελευθερωτικά συστατικά. Και οι «καλόβουλοι» σπεύδουν αμέσως να προβάλλουν και να αναθέσουν το παρόν που εκφράζεται από την πολυπλοκότητα που έχει κατασκευάσει η, δομημένη σε κράτη και κυριαρχία, εξουσία. Πώς θα παρθούν αποφάσεις για το Α ή Β ζήτημα; λένε. Μα ακριβώς επειδή το κράτος έχει κατασκευάσει όλο αυτό το περίπλοκο σύστημα εξουσίας, δομών και νόμων, εξαναγκάζει τους σκλαβωμένους απ' αυτό ανθρώπους να ταπεινώνονται κάθε λίγο και λιγάκι, αναγνωρίζοντας εξουσίες στους κυρίαρχους και στους κάθε είδους εξουσιαστές.

Εφ' όσον αγωνιζόμαστε για την καταστροφή με όλα τα μέσα αυτού του αφύσικου και άρα αντιανθρώπινου συστήματος και των δομών εκμετάλλευσης και επιβολής, δεν είναι δυνατόν να τις αποδεχόμαστε ψηφίζοντας.

Ο κόσμος που θα δημιουργήσουν οι ελεύθεροι άνθρωποι, οργανωμένοι σε κοινότητες με την ελεύθερη απόφασή τους, δεν μπορεί να λειτουργήσει μέσα από τα εξουσιαστικά πρότυπα της ψηφοφορίας. Ούτε μέσα από το κοινωνικό μοντέλο που τους έχει επιβληθεί από την εξουσία. Δεν είναι δυνατόν να αναζητούμε τους δρόμους που οδηγούν στην ελευθερία, την συλλογική και ατομική ευημερία, την αναρχία μέσα από τα κρατικά και εξουσιαστικά μοντέλα, της κάθε είδους αυτοδιοίκησης ή της άμεσης δημοκρατίας.

Να καταστρέψουμε το κράτος και κάθε μορφή εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

Να ελευθερώσουμε τη μάνα γη από όλα τα εξουσιαστικά κι εκμεταλλευτικά κατασκευάσματα που την σκεπάζουν, για να μπορεί να συνεχίσει να μας δίνει τη ζωογόνα ενέργειά της.

Και μετά να δημιουργήσουμε αυτοδύναμες κοινότητες που θα αρχίσουν να παράγουν τα απλά και χρήσιμα αγαθά για τη ανθρώπινη φύση.

Παραμένουμε αντίθετοι και «αδρανείς» στα κραξίματα των κοράκων και των πλαστικοποιημένων σειρήνων της εξουσίας, και προχωρούμε στους δικούς μας δημιουργικούς δρόμους. Δεν ψηφίζουμε ποτέ και για τίποτα. Κόβουμε τους δεσμούς με το υπάρχον, ονειρευόμενοι και δημιουργώντας το αύριο. Τότε, **που όλες οι ανθρώπινες ενέργειες θα μπορούν να πραγματώσουν έναν κόσμο λιτού πλούτου, έναν κόσμο ευημερίας, έναν κόσμο ανεξούσιο.**

Μνημόνια και εξουσίες
καταργούνται στα οδοφράγματα
Να μην δώσουμε στην εξουσία κανένα άλλοθι,
καμία δικαιολογία
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ τώρα και για πάντα

Συσπείρωση Αναρχικών

Ανθρωποκεντρισμός και Ζωοφιλία

«Είναι γεγονός ότι το μέρος ενός όλου, ο άνθρωπος, μετατρέπεται σε αυτόνομο όλον, αποσπώμενο από το πρώτο και αξιώνοντας απέναντί του ένα δικό του δίκαιο».
Γκέοργκ Ζίμελ, Περιπλάνηση στη Νεωτερικότητα, Αλεξάνδρεια, 2004, σ.179.

«Η κατοχή του Λόγου διέπει τη φανερή ιστορία και τα άλογα πλάσματα τον υπέστησαν. Ακόμη και το πιο ισχυρό ζώο είναι άπειρα αδύναμο».
Τ.Αντόρνο-Μ.Χορκχάιμερ, Διαλεκτική του Διαφωτισμού, Νήσος 1996

Είναι δεδομένο ότι η λογική και ηθική που διέπει το υπάρχον σύστημα είναι ανθρωποκεντρική και συνεπώς θεωρεί ότι ο φυσικός κόσμος και τα όντα που τον απαρτίζουν, δεν έχουν καθ' εαυτή αξία αλλά υποστηρίζουν ή επιτρέπουν την ύπαρξη του ανθρώπινου είδους. Ουσιαστικά το επιχείρημα του ανθρωποκεντρισμού έχει την εξής βάση: Ό,τι είναι χρήσιμο και απαραίτητο για το είδος μας έχει ηθική αξία. Το περιβάλλον είναι χρήσιμο για το είδος μας, άρα έχει ηθική αξία. Είναι μια επιχειρηματολογία που ξεκινάει από τον Αριστοτέλη και συνεχίζει με τον Καρτέσιο και τον Κάντ και οι οποίοι προσεγγίζουν τα ζώα, μόνον μέσα από τις έννοιες του χρήσιμου και ωφέλιμου για τον άνθρωπο, που βλέπουν τα υπόλοιπα όντα να έχουν μόνο εργαλειακή αξία και να κρίνονται κατάλληλα μόνο για την κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών. Κάθε αναφορά σε νοητικές ή συναισθηματικές λειτουργίες των ζώων καταδικάζεται ως «ανθρωπομορφισμός». Όμως, η νευροχημεία των συγκινήσεων και νοητικών λειτουργιών έχει δείξει το ταυτόσημο βιοχημικό υπόβαθρο στον άνθρωπο και σε πολλά θηλαστικά. Από την άλλη, η «βιοκεντρική» προσέγγιση θεωρεί ότι ο μη φυσικός κόσμος δεν έχει μόνο εργαλειακή αξία αλλά τη δική του «εγγενή αξία». Ασφα-

γο θανατώθηκαν περίπου σαράντα χιλιάδες σκύλοι και διακόσιες χιλιάδες γάτες, κατόπιν απόφασης της τοπικής εξουσίας. Σήμερα γνωρίζουμε ότι ο ιός της πανώλης μεταδίδεται από το δάγκωμα ενός ψύλλου που μεταφέρεται από τα ποντίκια. Άρα με την εξόντωση των γατιών ουσιαστικά επετράπη η εξάπλωση του ιού μέσω των ποντικιών και συνεπώς η χρησιμότητα και ωφελιμότητα για τον άνθρωπο εξανεμίστηκε μέσα στην μοναδικότητα της έλλογης απόφασής του! Δηλαδή παρ' ότι ανθρωποκεντρική η απόφαση ουσιαστικά στρεφόταν ενάντια στο ανθρώπινο είδος.

Η κριτική σε αυτές τις ανθρωποκεντρικές αντιλήψεις εμφανίστηκε με έντονο και σαφή τρόπο κατά τη δεκαετία του '70, τότε που τα περιβαλλοντικά και οικολογικά ζητήματα έκαναν δυναμικά την εμφάνιση τους. Η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω

το χ ή ψ ζώο, παρότι τις περισσότερες φορές είναι ο ίδιος υπεύθυνος για τα προβλήματα επιβίωσης. Τα ζώα δεν έχουν ανάγκη τη «προστασία» μας αλλά την διατήρηση ή απόκτηση της ελευθερίας τους και την διαφορετική αντιμετώπιση και αντίληψη που έχουμε γι' αυτά. Δηλαδή το ενδιαφέρον υπεράσπισης για τα ζώα δεν έγκειται στο γεγονός ότι εκείνα καθρεφτίζουν τις ανάγκες, βιολογικές και συναισθηματικές, του ανθρώπου. Αλλά είναι κομμάτι της κοινωνικής μας δράσης στον ευρύτερο αγώνα που διεξάγουμε προς την ελευθερία, ανθρώπων και μη.

Όπως ο Κροπότκιν κατέδειξε στο βιβλίο του Αλληλοβοήθεια, ένας παράγοντας της εξέλιξης, οι μορφές ζωής σχετίζονται μέσα σε ένα οικοσύστημα όχι μέσω «αντιπάλων» ή «ανταγωνιστικών» καθ' ολοκληρία σχέσεων αλλά μέσα και από τα χαρακτηρι-

κτηνοτροφία αποτελεί την χειρότερη μορφή ζωικής εκμετάλλευσης, αφού οι συνθήκες διαβίωσης τους είναι απαράδεκτες. Πολλά από αυτά είναι υποχρεωμένα να ζουν σε πλήρη ακινησία ώστε να αυξάνουν τη μάζα τους γρηγορότερα, αναπτύσσουν αφύσικες συμπεριφορές και επιθετικότητα, είναι χαρακτηριστικό ότι στο χώρο που καταλαμβάνει μια εφημερίδα ζουν επί ένα χρόνο 6-7 κότες. Ταυτόχρονα οι συνθήκες υγιεινής είναι ανύπαρκτες με παρουσία περιττωμάτων, σάπιων υπολειμμάτων τροφών, τεχνητούς φωτισμούς κ.ά. Για το λόγο αυτό η χορήγηση εμβολίων στα ζώα είναι συνεχής δημιουργώντας προβλήματα και παρενέργειες στη διατροφική αλυσίδα. Οι περιορισμένοι χώροι, ο συνωστισμός και τα βακτήρια αποτελούν τον ιδεατό χώρο για την δημιουργία και διάδοση ασθενειών. Δεν ξεχνάμε ότι η «γρίπη των χοίρων» ξεκίνησε από το Μεξικό σε εγκαταστάσεις χοιροτροφείου αμερικάνικης πολυεθνικής λόγω των συνθηκών που επικρατούν στα βιομηχανοποιημένα εκτροφεία. Είναι η μεγάλη αντίφαση αλλά και επιβεβαίωση που διέπει το υπάρχον σύστημα. Παρ' ότι στη βάση του ανθρωποκεντρικό ουσιαστικά στρέφεται ενάντια στον άνθρωπο γιατί τον μολύνει, τον ασθενεί και τον σκοτώνει μέσω μιας έμμεσης διαδικασίας που φαινομενικά κυριαρχεί αλλά εν τέλει αυτοπαγιδεύεται.

Δεν είναι, ίσως, υπερβολή εάν τα σύγχρονα βιομηχανικά εκτροφεία παρομοιαστούν με «στρατόπεδα συγκέντρωσης», όπου τα ζώα υποβάλλονται συστηματικά σε ακρωτηριασμούς όπως το κόψιμο κεράτων, δοντιών, ουρών και όρχεων σε νεαρή ηλικία. Ενώ και οι συνθήκες σφαγής είναι τραγικές αφού λόγω των αυτοματοποιημένων διαδικασιών αρκετά ζώα θανατώνονται βασανιστικά. Ασφαλώς, μια άλλη παράμετρος, εξ ίσου σημαντική, είναι η χρήση των ζώων σε πειράματα και κλινικές δο-

σαν. Ακόμη και το πιο ισχυρό ζώο είναι άπειρα αδύναμο».

Τ.Αντόρνο-Μ.Χορκχάιμερ, Διαλεκτική του Διαφωτισμού, Νήσος 1996

Είναι δεδομένο ότι η λογική και ηθική που διέπει το υπάρχον σύστημα είναι ανθρωποκεντρική και συνεπώς θεωρεί ότι ο φυσικός κόσμος και τα όντα που τον απαρτίζουν, δεν έχουν καθ' εαυτή αξία αλλά υποστηρίζουν ή επιτρέπουν την ύπαρξη του ανθρώπινου είδους. Ουσιαστικά το επιχείρημα του ανθρωποκεντρισμού έχει την εξής βάση: Ό,τι είναι χρήσιμο και απαραίτητο για το είδος μας έχει ηθική αξία. Το περιβάλλον είναι χρήσιμο για το είδος μας, άρα έχει ηθική αξία. Είναι μια επιχειρηματολογία που ξεκινάει από τον Αριστοτέλη και συνεχίζει με τον Καρτέσιο και τον Κάντ και οι οποίοι προσεγγίζουν τα ζώα, μόνον μέσα από τις έννοιες του χρήσιμου και ωφέλιμου για τον άνθρωπο, που βλέπουν τα υπόλοιπα όντα να έχουν μόνο εργαλειακή αξία και να κρίνονται κατάλληλα μόνο για την κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών. Κάθε αναφορά σε νοητικές ή συναισθηματικές λειτουργίες των ζώων καταδικάζεται ως «ανθρωπομορφισμός». Όμως, η νευροχημεία των συγκινήσεων και νοητικών λειτουργιών έχει δείξει το ταυτόσημο βιοχημικό υπόβαθρο στον άνθρωπο και σε πολλά θηλαστικά. Από την άλλη, η «βιοκεντρική» προσέγγιση θεωρεί ότι ο μη φυσικός κόσμος δεν έχει μόνο εργαλειακή αξία αλλά τη δική του «εγγενή αξία». Ασφαλώς, την επιχειρηματολογία και την προσέγγιση ως προς τα λοιπά έμβια όντα την θέτει ο άνθρωπος με βάση τους δικούς του αξιακούς κώδικες, οι οποίοι δεν μπορούν και δεν είναι στατικοί, αλλά μεταβάλλονται στο πέρασμα των χρόνων. Η διαφορετικότητα των ειδών και η ιδιαιτερότητα του ανθρώπου λόγω των χαρακτηριστικών του, δεν σηματοδοτεί ούτε την κυριαρχία του, ούτε όμως και την εξισωτική ομοιότητά του με τα άλλα είδη. Κάτι που προφανώς δημιουργεί σημαντικά προβλήματα σύγχυσης και παραπλάνησης. Και εννοούμε την περίπτωση του οικοφασισμού, ως μέρος μιας οικοκεντρικής ηθικής που αναγνωρίζει την ηθική προτεραιότητα στην ευρύτερη κοινότητα (οικόσφαιρα) και στα συμφέροντά της, επιτρέποντας τη θυσία ανθρώπων ή ειδών προς χάριν του συμφέροντος της οικόσφαιρας. Έτσι μελλοντικά στην ενδεχόμενη περίπτωση του ανθρώπινου υπερπληθυσμού, μπορεί να γίνει αντι-

γο θανατώθηκαν περίπου σαράντα χιλιάδες σκύλοι και διακόσιες χιλιάδες γάτες, κατόπιν απόφασης της τοπικής εξουσίας. Σήμερα γνωρίζουμε ότι ο ιός της πανώλης μεταδίδεται από το δάγκωμα ενός ψύλλου που μεταφέρεται από τα ποντίκια. Άρα με την εξόντωση των γατιών ουσιαστικά επετράπη η εξάπλωση του ιού μέσω των ποντικιών και συνεπώς η χρησιμότητα και ωφελιμότητα για τον άνθρωπο εξανεμίστηκε μέσα στην μοναδικότητα της έλλογης απόφασής του! Δηλαδή παρ' ότι ανθρωποκεντρική η απόφαση ουσιαστικά στρεφόταν ενάντια στο ανθρώπινο είδος.

Η κριτική σε αυτές τις ανθρωποκεντρικές αντιλήψεις εμφανίστηκε με έντονο και σαφή τρόπο κατά τη δεκαετία του '70, τότε που τα περιβαλλοντικά και οικολογικά ζητήματα έκαναν δυναμικά την εμφάνιση τους. Η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στα ζώα, τα οποία θεωρήθηκαν όντα χωρίς ψυχή, συνείδηση και συναίσθηση επιβάλλοντας ένα ιδιότυπο «ανθρώπινο δίκαιο», βασίστηκε στην ιεράρχηση των ειδών (σπισισμός), στην ανωτερότητα του λευκού, στη κατωτερότητα της γυναίκας και σε πολλές άλλες διαβαθμίσεις και διαχωρισμούς. Στον ελλαδικό χώρο, ο όρος σπισισμός (speciesism - species=είδος) είναι σχετικά άγνωστος και αναφέρεται στον διαχωρισμό και την ιεράρχηση του ανθρώπινου είδους σε σχέση και σύγκριση με άλλα είδη. Ο σπισισμός δίνει περισσότερη ηθική σημαντικότητα στον άνθρωπο σε σχέση με τα μη-ανθρώπινα όντα και εκφράζεται με πολλαπλές μορφές εκμετάλλευσης των ζώων. Πληθώρα ομάδων και συλλογικοτήτων δρουν διεθνώς σε μια αντισπισιστική λογική που τίθεται ενάντια σε κάθε διαχωρισμό και εξουσία είτε αφορά τον άνθρωπο (ρατσισμός, ομοφοβία, σεξισμό, καταπίεση και εκμετάλλευση από

το χ ή ψ ζώο, παρότι τις περισσότερες φορές είναι ο ίδιος υπεύθυνος για τα προβλήματα επιβίωσης. Τα ζώα δεν έχουν ανάγκη τη «προστασία» μας αλλά την διατήρηση ή απόκτηση της ελευθερίας τους και την διαφορετική αντιμετώπιση και αντίληψη που έχουμε γι' αυτά. Δηλαδή το ενδιαφέρον υπεράσπισης για τα ζώα δεν έγκειται στο γεγονός ότι εκείνα καθρεφτίζουν τις ανάγκες, βιολογικές και συναισθηματικές, του ανθρώπου. Αλλά είναι κομμάτι της κοινωνικής μας δράσης στον ευρύτερο αγώνα που διεξάγουμε προς την ελευθερία, ανθρώπων και μη.

Όπως ο Κροπότκιν κατέδειξε στο βιβλίο του Αλληλοβοήθεια, ένας παράγοντας της εξέλιξης, οι μορφές ζωής σχετίζονται μέσα σε ένα οικοσύστημα όχι μέσω «αντίπαλων» ή «ανταγωνιστικών» καθ' ολοκληρία σχέσεων αλλά μέσα και από τα χαρακτηριστικά της αμοιβαιότητας και αλληλοβοήθειας. «Η σύγκρουση στη φύση μεταξύ διαφορετικών οργανισμών έχει πλατιά εκφραστεί με φράσεις όπως «ο αγώνας για την επιβίωση» και η «επιβίωση του ικανότερου». Λίγοι όμως άνθρωποι έχουν συνειδητοποιήσει ότι η αμοιβαία συνεργασία μεταξύ οργανισμών, η συμβίωση, είναι εξίσου σημαντική και ο «ικανότερος» είναι εκείνος που βοηθάει τον άλλον να επιζήσει».[1]

Επίσης, η συντριπτική πλειοψηφία των οργανώσεων για τα ζώα, ασχολείται, ως επί το πλείστον, με τα ζώα συντροφιάς και αφήνουν στο απυρόβλητο την εκμετάλλευση που υπόκεινται δισεκατομμύρια ζώα στα εκτροφεία. Είναι οι οργανώσεις εκείνες που αντιλαμβάνονται τα ζώα ως «φίλους» του ανθρώπου που ζουν ως κατοικίδια μέσα σε κλουβιά και «σπιτάκια» παρ' ότι οδηγήθηκαν σε αυτή τη κατάσταση. Για αυτούς το ζώο είναι σημαντικό γιατί τους

χρόνο 6-7 κότες. Ταυτόχρονα οι συνθήκες υγιεινής είναι ανύπαρκτες με παρουσία περιττωμάτων, σάπιων υπολειμμάτων τροφών, τεχνητούς φωτισμούς κ.ά. Για το λόγο αυτό η χορήγηση εμβολίων στα ζώα είναι συνεχής δημιουργώντας προβλήματα και παρενέργειες στη διατροφική αλυσίδα. Οι περιορισμένοι χώροι, ο συνωστισμός και τα βακτήρια αποτελούν τον ιδεατό χώρο για την δημιουργία και διάδοση ασθενειών. Δεν ξεχνάμε ότι η «γρίπη των χοίρων» ξεκίνησε από το Μεξικό σε εγκαταστάσεις χοιροτροφείου αμερικάνικης πολυεθνικής λόγω των συνθηκών που επικρατούν στα βιομηχανοποιημένα εκτροφεία. Είναι η μεγάλη αντίφαση αλλά και επιβεβαίωση που διέπει το υπάρχον σύστημα. Παρ' ότι στη βάση του ανθρωποκεντρικό ουσιαστικά στρέφεται ενάντια στον άνθρωπο γιατί τον μολύνει, τον ασθενεί και τον σκοτώνει μέσω μιας έμμεσης διαδικασίας που φαινομενικά κυριαρχεί αλλά εν τέλει αυτοπαγιδεύεται.

Δεν είναι, ίσως, υπερβολή εάν τα σύγχρονα βιομηχανικά εκτροφεία παρομοιαστούν με «στρατόπεδα συγκέντρωσης», όπου τα ζώα υποβάλλονται συστηματικά σε ακρωτηριασμούς όπως το κόψιμο κεράτων, δοντιών, ουρών και όρχεων σε νεαρή ηλικία. Ενώ και οι συνθήκες σφαγής είναι τραγικές αφού λόγω των αυτοματοποιημένων διαδικασιών αρκετά ζώα θανατώνονται βασανιστικά. Ασφαλώς, μια άλλη παράμετρος, εξ ίσου σημαντική, είναι η χρήση των ζώων σε πειράματα και κλινικές δοκιμές.

Σήμερα, οι περισσότεροι πιστεύουν ότι η χρήση πειραματόζωων γίνεται αυστηρά για ιατρικούς λόγους και συνεπώς επιδεικνύουν ανοχή σ' αυτή την κατάσταση προκειμένου να αντιμετωπισθούν ασθένειες, όπως π.χ. ο καρκίνος. Όμως, αυτό αποτελεί ακόμη ένα καλοφτιαγμένο μύθο, επειδή πειράματα, εκτός της Ιατρικής, γίνονται στους τομείς της Βιολογίας, Ψυχολογίας, πολεμικής βιομηχανία και σε δοκιμές νέων φαρμάκων. Το 95% των πειραμάτων που γίνονται στα ζώα, με τη χορήγηση φαρμάκων, είναι άσκοπα αφού η μετρήσιμη τοξικότητα τους διαφέρει στατιστικά σημαντική, για παράδειγμα, από το ποντίκι στον άνθρωπο. Αλλά παρόλα αυτά τα πειράματα συνεχίζονται...Και ο πολιτισμός καυχάται για την «χειραφέτηση του ανθρώπου από τη φύση» αποτυπώνοντας την αντίληψη του διαχωρισμού και της απομόνωσης της κοινωνίας από τη φύση.

μόνον μέσα από τις έννοιες του χρήσιμου και ωφέλιμου για τον άνθρωπο, που βλέπουν τα υπόλοιπα όντα να έχουν μόνο εργαλειακή αξία και να κρίνονται κατάλληλα μόνο για την κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών. Κάθε αναφορά σε νοητικές ή συναισθηματικές λειτουργίες των ζώων καταδικάζεται ως «ανθρωπομορφισμός». Όμως, η νευροχημεία των συγκινήσεων και νοητικών λειτουργιών έχει δείξει το ταυτόσημο βιοχημικό υπόβαθρο στον άνθρωπο και σε πολλά θηλαστικά. Από την άλλη, η «βιοκεντρική» προσέγγιση θεωρεί ότι ο μη φυσικός κόσμος δεν έχει μόνο εργαλειακή αξία αλλά τη δική του «εγγενή αξία». Ασφαλώς, την επιχειρηματολογία και την προσέγγιση ως προς τα λοιπά έμβια όντα την θέτει ο άνθρωπος με βάση τους δικούς του αξιακούς κώδικες, οι οποίοι δεν μπορούν και δεν είναι στατικοί, αλλά μεταβάλλονται στο πέρασμα των χρόνων. Η διαφορετικότητα των ειδών και η ιδιαιτερότητα του ανθρώπου λόγω των χαρακτηριστικών του, δεν σηματοδοτεί ούτε την κυριαρχία του, ούτε όμως και την εξισωτική ομοιότητά του με τα άλλα είδη. Κάτι που προφανώς δημιουργεί σημαντικά προβλήματα σύγχυσης και παραπλάνησης. Και εννοούμε την περίπτωση του οικοφασισμού, ως μέρος μιας οικοκεντρικής ηθικής που αναγνωρίζει την ηθική προτεραιότητα στην ευρύτερη κοινότητα (οικόσφαιρα) και στα συμφέροντά της, επιτρέποντας τη θυσία ανθρώπων ή ειδών προς χάριν του συμφέροντος της οικόσφαιρας. Έτσι μελλοντικά στην ενδεχόμενη περίπτωση του ανθρώπινου υπερπληθυσμού, μπορεί να γίνει αντιληπτή και ως ηθικό πρόσταγμα η εξολόθρευση μέρους του. Η Κερκόπορτα του ρατσισμού, φασισμού και της μισανθρωπίας έχει ανοίξει...

Η μονοδιάστατη λογική του ανθρωποκεντρισμού εκδηλώνεται και αποτυπώνεται ανάγλυφα στις μέρες μας, μέσω των επιπτώσεων της κλιματικής-περιβαλλοντικής κρίσης αλλά και από την ανάλυση ιστορικών γεγονότων. Για παράδειγμα, κατά τον μεγάλο Λοιμό του Λονδίνου το 1665, θεωρήθηκε πως φορείς του ιού της πανώλης που εξολόθρευσε το 1/5 του πληθυσμού της πόλης, δηλαδή 100.000 κατοίκους ήταν οι γάτες και οι σκύλοι. Γι' αυτό το λόγο που μεταφέρεται από τα ποντίκια. Άρα με την εξόντωση των γατιών ουσιαστικά επετράπη η εξάπλωση του ιού μέσω των ποντικιών και συνεπώς η χρησιμότητα και ωφελιμότητα για τον άνθρωπο εξανεμίστηκε μέσα στην μοναδικότητα της έλλογης απόφασής του! Δηλαδή παρ' ότι ανθρωποκεντρική η απόφαση ουσιαστικά στρεφόταν ενάντια στο ανθρώπινο είδος.

Η κριτική σε αυτές τις ανθρωποκεντρικές αντιλήψεις εμφανίστηκε με έντονο και σαφή τρόπο κατά τη δεκαετία του '70, τότε που τα περιβαλλοντικά και οικολογικά ζητήματα έκαναν δυναμικά την εμφάνιση τους. Η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στα ζώα, τα οποία θεωρήθηκαν όντα χωρίς ψυχή, συνείδηση και συναίσθηση επιβάλλοντας ένα ιδιότυπο «ανθρώπινο δίκαιο», βασίστηκε στην ιεράρχηση των ειδών (σπισισμός), στην ανωτερότητα του λευκού, στη κατωτερότητα της γυναίκας και σε πολλές άλλες διαβαθμίσεις και διαχωρισμούς. Στον ελλαδικό χώρο, ο όρος σπισισμός (speciesism - species=είδος) είναι σχετικά άγνωστος και αναφέρεται στον διαχωρισμό και την ιεράρχηση του ανθρώπινου είδους σε σχέση και σύγκριση με άλλα είδη. Ο σπισισμός δίνει περισσότερη ηθική σημαντικότητα στον άνθρωπο σε σχέση με τα μη-ανθρώπινα όντα και εκφράζεται με πολλαπλές μορφές εκμετάλλευσης των ζώων. Πληθώρα ομάδων και συλλογικοτήτων δρουν διεθνώς σε μια αντισπισιστική λογική που τίθεται ενάντια σε κάθε διαχωρισμό και εξουσία είτε αφορά τον άνθρωπο (ρατσισμός, ομοφοβία, σεξισμό, καταπίεση και εκμετάλλευση από κράτος και αφεντικά) είτε τα λοιπά έμβια όντα. Η κυρίαρχη ανθρωποκεντρική αντίληψη, με την οποία δομείται το υπάρχον κοινωνικοπολιτικό σύστημα, κατασκευάζει εκτροφεία-στρατόπεδα συγκέντρωσης από τη μία και pet shop για ζώα συντροφιάς από την άλλη. Είναι περισσότερο από εμφανές ότι ακόμα και στον οικολογικό χώρο, η ανθρωποκεντρική αντίληψη είναι κυρίαρχη και εμφανίζεται με την έννοια της «προστασίας» των ζώων. Η «προστασία» ή η υπεράσπιση «δικαιωμάτων» των ζώων, εκ προοιμίου, συνεπάγεται έναν εξουσιαστικό διαχωρισμό αφού θεωρεί ότι ο άνθρωπος ως ανώτερο όν μπορεί να σώσει την διαφορετική αντιμετώπιση και αντίληψη που έχουμε γι' αυτά. Δηλαδή το ενδιαφέρον υπεράσπισης για τα ζώα δεν έγκειται στο γεγονός ότι εκείνα καθρεφτίζουν τις ανάγκες, βιολογικές και συναισθηματικές, του ανθρώπου. Αλλά είναι κομμάτι της κοινωνικής μας δράσης στον ευρύτερο αγώνα που διεξάγουμε προς την ελευθερία, ανθρώπων και μη.

Όπως ο Κροπότκιν κατέδειξε στο βιβλίο του Αλληλοβοήθεια, ένας παράγοντας της εξέλιξης, οι μορφές ζωής σχετίζονται μέσα σε ένα οικοσύστημα όχι μέσω «αντίπαλων» ή «ανταγωνιστικών» καθ' ολοκληρία σχέσεων αλλά μέσα και από τα χαρακτηριστικά της αμοιβαιότητας και αλληλοβοήθειας. «Η σύγκρουση στη φύση μεταξύ διαφορετικών οργανισμών έχει πλατιά εκφραστεί με φράσεις όπως «ο αγώνας για την επιβίωση» και η «επιβίωση του ικανότερου». Λίγοι όμως άνθρωποι έχουν συνειδητοποιήσει ότι η αμοιβαία συνεργασία μεταξύ οργανισμών, η συμβίωση, είναι εξίσου σημαντική και ο «ικανότερος» είναι εκείνος που βοηθάει τον άλλον να επιζήσει».[1]

Επίσης, η συντριπτική πλειοψηφία των οργανώσεων για τα ζώα, ασχολείται, ως επί το πλείστον, με τα ζώα συντροφιάς και αφήνουν στο απυρόβλητο την εκμετάλλευση που υπόκεινται δισεκατομμύρια ζώα στα εκτροφεία. Είναι οι οργανώσεις εκείνες που αντιλαμβάνονται τα ζώα ως «φίλους» του ανθρώπου που ζουν ως κατοικίδια μέσα σε κλουβιά και «σπιτάκια» παρ' ότι οδηγήθηκαν σε αυτή τη κατάσταση. Για αυτούς το ζώο είναι σημαντικό γιατί τους φυλάει, τους διασκεδάζει, τους κρατά συντροφιά. Η φιλοζωία τους πηγάζει και εξαντλείται από/σε έναν ατομικό ωφελιμισμό. Η αρχέγονη και αμφίδρομη σχέση ανθρώπου και ζώου και η συναισθηματική αλληλεπίδραση διαφέρει σημαντικά από την life-style συμπεριφορά προς ένα ζώο, που πολλές φορές το μεταχειρίζονται σαν ένα αξεσουάρ.

Στην αντίπερα όχθη, σε άλλα ζώα μη συντροφιάς η κατάσταση είναι εντελώς διαφορετική. Υπολογίζεται ότι μόνο το 2010, 67 δισεκατομμύρια παραγωγικά ζώα θα θανατωθούν χωρίς να συνυπολογίζονται τα θαλάσσια όντα. Η βιομηχανοποιημένη τον σκοτώνει μέσω μιας έμμεσης διαδικασίας που φαινομενικά κυριαρχεί αλλά εν τέλει αυτοπαγιδεύεται.

Δεν είναι, ίσως, υπερβολή εάν τα σύγχρονα βιομηχανικά εκτροφεία παρομοιαστούν με «στρατόπεδα συγκέντρωσης», όπου τα ζώα υποβάλλονται συστηματικά σε ακρωτηριασμούς όπως το κόψιμο κεράτων, δοντιών, ουρών και όρχεων σε νεαρή ηλικία. Ενώ και οι συνθήκες σφαγής είναι τραγικές αφού λόγω των αυτοματοποιημένων διαδικασιών αρκετά ζώα θανατώνονται βασανιστικά. Ασφαλώς, μια άλλη παράμετρος, εξ ίσου σημαντική, είναι η χρήση των ζώων σε πειράματα και κλινικές δοκιμές.

Σήμερα, οι περισσότεροι πιστεύουν ότι η χρήση πειραματόζωων γίνεται αυστηρά για ιατρικούς λόγους και συνεπώς επιδεικνύουν ανοχή σ' αυτή την κατάσταση προκειμένου να αντιμετωπισθούν ασθένειες, όπως π.χ. ο καρκίνος. Όμως, αυτό αποτελεί ακόμη ένα καλοφτιαγμένο μύθο, επειδή πειράματα, εκτός της Ιατρικής, γίνονται στους τομείς της Βιολογίας, Ψυχολογίας, πολεμικής βιομηχανία και σε δοκιμές νέων φαρμάκων. Το 95% των πειραμάτων που γίνονται στα ζώα, με τη χορήγηση φαρμάκων, είναι άσκοπα αφού η μετρήσιμη τοξικότητα τους διαφέρει στατιστικά σημαντικά, για παράδειγμα, από το ποντίκι στον άνθρωπο. Αλλά παρόλα αυτά τα πειράματα συνεχίζονται...Και ο πολιτισμός καυχάται για την «χειραφέτηση του ανθρώπου από τη φύση» αποτυπώνοντας την αντίληψη του διαχωρισμού και της απομόνωσης της κοινωνίας από τη φύση.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

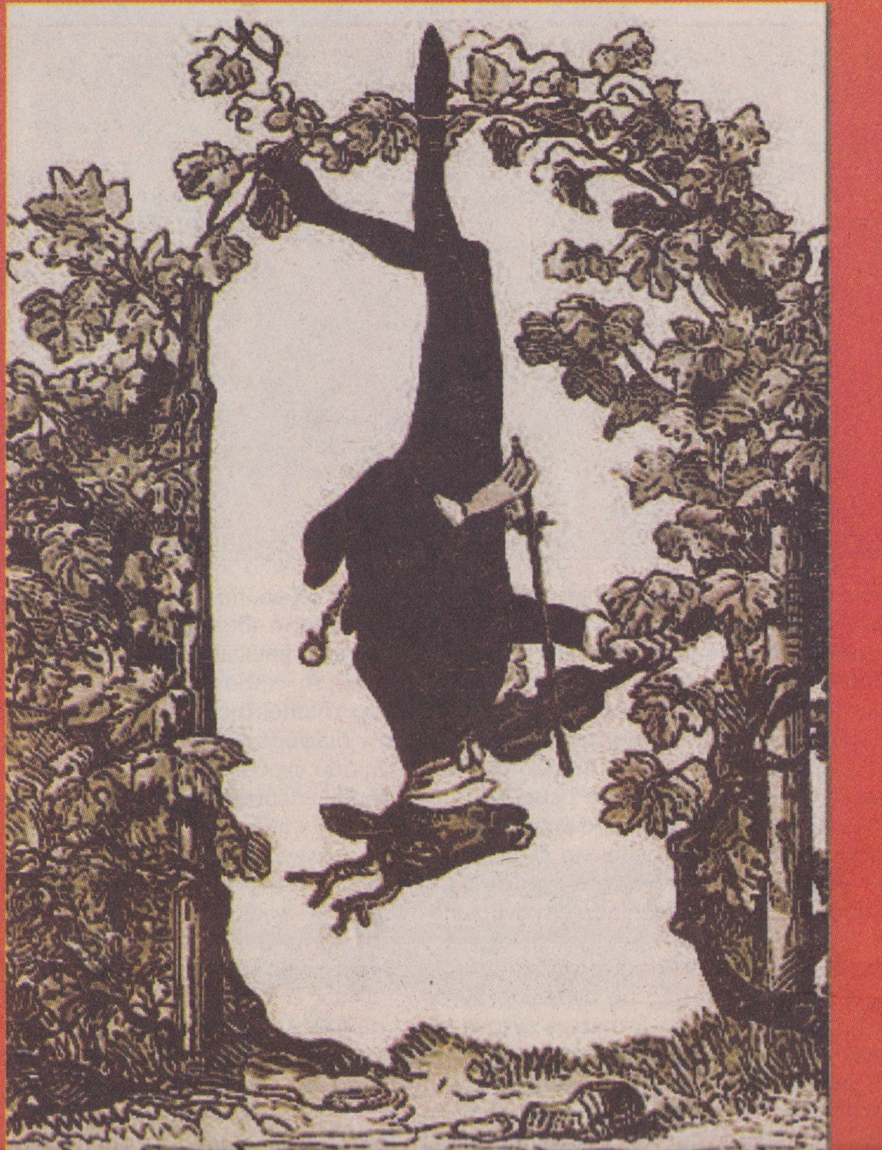
1. William Trager. Symbiosis, N. York, 1970

Πηγές

1. Brian Dominick, Απελευθέρωση των Ζώων και Κοινωνική Επανάσταση, εκδ. Αντισπισιστική Δράση
2. Π. Κροπότκιν, Αλληλοβοήθεια, εκδ. Καστανιώτη
3. Μ.Μπούκτσιν, Τι είναι Κοινωνική Οικολογία, εκδ. Βιβλιοπέλαγος

ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ; Ή...

Πολλές φορές ακούγεται η φράση «Μόνο στην Ελλάδα συμβαίνουν αυτά!», «Έξω δε γίνονται αυτά!», «Αυτή είναι η Ελλάδα», «στην Ελλάδα είσαι», και στο κάτω-κάτω «Εμείς φταίμε» και «τα θέλει ο κώλος μας!». Πρόσφατα προσπάθησε ένας από τους μεγαλύτερους δημοκόπους-απατεώνες του ελλαδικού χώρου, ο Πάγκαλος, να βγάλει λάδι τους εξουσιαστές λέγοντας «μαζί τα φάγαμε», οπότε: τι θέλετε τώρα, τα φάγαμε και τελείωσε.
Η λαϊκίστικη-εξουσιαστική λογική που βρίσκεται πίσω απ' αυτές τις διατυπώσεις είναι πιο ένοχη απ' ότι φαίνεται.
Γιατί: 1) προσπαθεί να αποδώσει συλλογική ευθύνη στο λαό, για τη δεδομένη διαφθορά που βρίσκεται σε κάθε κρατικό μηχανισμό.
2) εγείρει συναισθήματα εθνικής ενότητας, εθνικής υπόστασης, ότι στο κάτω-κάτω βρε αδερφέ είναι στο αίμα του Έλληνα να είναι έτσι, λίγο τσαπατσουλιά, λίγο ανοχή στη νόμιμη κλεψιά του κράτους κτλ.
3) διαφημίζουν κάποιες δήθεν εξευρωπαϊσμένες καταστάσεις, από το να είναι πιο καθαροί οι δρόμοι μέχρι το να μη γίνονται πορείες και απεργίες.
Το τελευταίο είναι και το πιο σημαντικό πιστεύουμε: με αφορμή π.χ. τις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων σε αρχαιολογικούς χώρους, ωρύονταν οι δημοσιογράφοι: «Μόνο στην Ελλάδα γίνονται αυτά!», «Τι θα πουν οι τουρίστες;» κτλ.
Είναι μια αποκαλυπτική πλευρά της ξετσίπωτης εργολαβίας που έχουν αναλάβει οι δημοσιογράφοι να κάνουν πλύση εγκεφάλου προς όφελος της κυριαρχίας. Πίσω,

ναρτησίες που λένε. Ίσως κάποιοι πουν «ναι, αλλά εδώ έχει παραπάει η κατάσταση», εννοώντας δηλαδή ότι πρέπει να διορθωθεί το πολιτικό σύστημα και να... μπει μια τάξη (εκτός αν εννοούν μια νέα χούντα, που κάποιοι σίγουρα αυτό εννοούν!).
Ή, ακόμα καλύτερα, αν δει κανείς τις πρόσφατες κινητοποιήσεις στη Γαλλία σε σχολεία, πανεπιστήμια, εργασιακούς χώρους, θα διαπιστώσει ότι οι δημοσιογράφοι τα παρουσιάζουν πιο αποστασιοποιημένοι. Εκεί, φυσικά, δεν πρόκειται να πουν ότι βλάπτεται η δημόσια εικόνα της Γαλλίας. Ίσως θα πρέπει να φαίνεται σαν κάτι εξωτικό, μακρινό, κάτι που δεν πρέπει να βρει μιμητές και εδώ. Έλα, όμως, που θα βρει...

Εν κατακλείδι, και έχοντας πλήρη συνείδηση ότι δεν υπάρχουν εθνικά χαρακτηριστικά που να συνενώνουν κάποιους ανθρώπους, παρά μόνο κάποια τοπικά στοιχεία κουλτούρας, αλλά κοινωνικά σε σχέση με το αν ανήκουν στους εκμεταλλευτές ή στους εκμεταλλευόμενους, πιστεύουμε ότι αυτή η προσπάθεια απόδοσης συλλογικής ευθύνης με εξυπνακισμούς του στυλ «έτσι είναι η ελλάδα» εξυπηρετεί μόνο σκοπούς των κρατιστών.
Η προσπάθεια δυσφήμισης κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων ήταν και θα είναι άμεσο μέλημα των εξουσιαστών και των υπαλλήλων τους, επίσημων και μη. Παρά τις όποιες μπούρδες εφευρίσκουν, όσο κι αν ακούγονται σοβαροφανείς και έχουσες «ανάλυση» από πίσω, οι αγωνιζόμενοι και οι καταπιεσμένοι συνολικότερα δε θα πρέπει να ξεγελιούνται.

ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ; Η...

Πολλές φορές ακούγεται η φράση «Μόνο στην Ελλάδα συμβαίνουν αυτά!», «Έξω δε γίνονται αυτά!», «Αυτή είναι η Ελλάδα», «στην Ελλάδα είσαι», και στο κάτω-κάτω «Εμείς φταίμε» και «τα θέλει ο κώλος μας!». Πρόσφατα προσπάθησε ένας από τους μεγαλύτερους δημοκόπους-απατεώνες του ελλαδικού χώρου, ο Πάγκαλος, να βγάλει λάδι τους εξουσιαστές λέγοντας «μαζί τα φάγαμε», οπότε: τι θέλετε τώρα, τα φάγαμε και τελείωσε.

Η λαϊκίστικη-εξουσιαστική λογική που βρίσκεται πίσω απ' αυτές τις διατυπώσεις είναι πιο ένοχη απ' ότι φαίνεται.

Γιατί: 1) προσπαθεί να αποδώσει συλλογική ευθύνη στο λαό, για τη δεδομένη διαφθορά που βρίσκεται σε κάθε κρατικό μηχανισμό.

2) εγείρει συναισθήματα εθνικής ενότητας, εθνικής υπόστασης, ότι στο κάτω-κάτω βρε αδερφέ είναι στο αίμα του Έλληνα να είναι έτσι, λίγο τσαπατσουλιά, λίγο ανοχή στη νόμιμη κλεψιά του κράτους κτλ.

3) διαφημίζουν κάποιες δήθεν εξευρωπαϊσμένες καταστάσεις, από το να είναι πιο καθαροί οι δρόμοι μέχρι το να μη γίνονται πορείες και απεργίες.

Το τελευταίο είναι και το πιο σημαντικό πιστεύουμε: με αφορμή π.χ. τις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων σε αρχαιολογικούς χώρους, ωρύονταν οι δημοσιογράφοι: «Μόνο στην Ελλάδα γίνονται αυτά!», «Τι θα πουν οι τουρίστες;» κτλ.

Είναι μια αποκαλυπτική πλευρά της ξετσίπωτης εργολαβίας που έχουν αναλάβει οι δημοσιογράφοι να κάνουν πλύση εγκεφάλου προς όφελος της κυριαρχίας. Πίσω, όμως, απ' τα λαϊκίστικα σαλιαρίσματα και τις δήθεν εκρήξεις οργής για την τσαπατσουλιά της χώρας, κρύβεται η αγωνία των κρατιστών για την εκδήλωση συχναπυκνά κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων που διαταράσσουν την «αγορά» και την κοινωνική ειρήνη που προσπαθούν να επιβάλλουν οι κρατιστές. Είναι τόση η φοβία τους για τις κοινωνικές κινητοποιήσεις που εφευρίσκουν κάθε λογής ηλιθιότητα,

μείωση στις τουριστικές αφίξεις δεν ήταν μεγάλη, αλλά πιο πολύ στα έσοδα, αν πιστέψουμε τα συγκεκριμένα στατιστικά. Άρα λοιπόν το να έρθουν 10% λιγότεροι

λειτουργούν. Στην καλύτερη περίπτωση εθίζουν κομμάτια της κοινωνίας με άχρηστα καταναλωτικά σκουπίδια.

ναρτησίες που λένε. Ίσως κάποιοι πουν «ναι, αλλά εδώ έχει παραπάει η κατάσταση», εννοώντας δηλαδή ότι πρέπει να διορθωθεί το πολιτικό σύστημα και να... μπει μια τάξη (εκτός αν εννοούν μια νέα χούντα, που κάποιοι σίγουρα αυτό εννοούν!).

Ή, ακόμα καλύτερα, αν δει κανείς τις πρόσφατες κινητοποιήσεις στη Γαλλία σε σχολεία, πανεπιστήμια, εργασιακούς χώρους, θα διαπιστώσει ότι οι δημοσιογράφοι τα παρουσιάζουν πιο αποστασιοποιημένοι. Εκεί, φυσικά, δεν πρόκειται να πουν ότι βλάπτεται η δημόσια εικόνα της Γαλλίας. Ίσως θα πρέπει να φαίνεται σαν κάτι εξωτικό, μακρινό, κάτι που δεν πρέπει να βρει μιμητές και εδώ. Έλα, όμως, που θα βρει...

Εν κατακλείδι, και έχοντας πλήρη συνείδηση ότι δεν υπάρχουν εθνικά χαρακτηριστικά που να συνενώνουν κάποιους ανθρώπους, παρά μόνο κάποια τοπικά στοιχεία κουλτούρας, αλλά κοινωνικά σε σχέση με το αν ανήκουν στους εκμεταλλευτές ή στους εκμεταλλευόμενους, πιστεύουμε ότι αυτή η προσπάθεια απόδοσης συλλογικής ευθύνης με εξυπνακισμούς του στυλ «έτσι είναι η ελλάδα» εξυπηρετεί μόνο σκοπούς των κρατιστών.

Η προσπάθεια δυσφήμισης κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων ήταν και θα είναι άμεσο μέλημα των εξουσιαστών και των υπαλλήλων τους, επίσημων και μη. Παρά τις όποιες μπούρδες εφευρίσκουν, όσο κι αν ακούγονται σοβαροφανείς και έχουσες «ανάλυση» από πίσω, οι αγωνιζόμενοι και οι καταπιεσμένοι συνολικότερα δε θα πρέπει να ξεγελιούνται.

Όχι μόνο στην Ελλάδα λοιπόν, αλλά και παντού, ο άνεμος της εξέγερσης και της ελευθερίας να σαρώσει τις προσπάθειες αποχαύνωσης της κοινωνίας μέσω «έξυπνων» σλόγκαν και στυλιζαρισμένων απαντήσεων. Να γίνει ο εφιάλτης τους μέσα κι έξω από κάθε Ελλάδα...

Αναρχικός Πυρήνας

ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

3) διαφημίζουν κάποιες δήθεν εξευρωπαϊσμένες καταστάσεις, από το να είναι πιο καθαροί οι δρόμοι μέχρι το να μη γίνονται πορείες και απεργίες.
Το τελευταίο είναι και το πιο σημαντικό πιστεύουμε: με αφορμή π.χ. τις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων σε αρχαιολογικούς χώρους, ωρύονταν οι δημοσιογράφοι: «Μόνο στην Ελλάδα γίνονται αυτά!», «Τι θα πουν οι τουρίστες;» κτλ.
Είναι μια αποκαλυπτική πλευρά της ξετσίπωτης εργολαβίας που έχουν αναλάβει οι δημοσιογράφοι να κάνουν πλύση εγκεφάλου προς όφελος της κυριαρχίας. Πίσω, όμως, απ' τα λαϊκίστικα σαλιαρίσματα και τις δήθεν εκρήξεις οργής για την τσαπατσουλιά της χώρας, κρύβεται η αγωνία των κρατιστών για την εκδήλωση συχνα-πυκνά κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων που διαταράσσουν την «αγορά» και την κοινωνική ειρήνη που προσπαθούν να επιβάλλουν οι κρατιστές. Είναι τόση η φοβία τους για τις κοινωνικές κινητοποιήσεις που εφευρίσκουν κάθε λογής ηλιθιότητα, όπως π.χ. ότι θα τρομάξουν οι τουρίστες! Δε μας λένε όμως πόσο τρόμαξαν οι τουρίστες με τις επιθέσεις στους Δίδυμους Πύργους της Νέας Υόρκης. Αφού κατά πώς φαίνεται, λοιπόν, δεν μειώθηκε αισθητά η τουριστική κίνηση λόγω των επιθέσεων στους Δίδυμους Πύργους, γιατί να μειωθεί λόγω μιας απεργίας στην Ακρόπολη ή λόγω των κινητοποιήσεων των φορτηγατζήδων ή άλλων επαγγελμάτων;
Εδώ κρύβεται όμως και η αγωνία για τα κέρδη των τουριστικών επιχειρήσεων, που είναι αντικειμενικά ένα μεγάλο μερίδιο των κερδών των αφεντικών, και καμία προσοχή δε δίνεται φυσικά για το αν θα απολυθούν εργαζόμενοι ή θα χάσουν το ψωμί τους οικογένειες, όπως διατείνονται ότι ενδιαφέρονται οι ευαίσθητοι δημοσιογράφοι.
Σαφέστατο παράδειγμα οι κινητοποιήσεις του Δεκέμβρη του 2008, μετά τη δολοφονία του ανήλικου μαθητή Γρηγορόπουλου. Χιλιάδες φορές ακούστηκε ότι επηρέασε τον τουρισμό αρνητικά κτλ. Αν και δε φαίνεται άμεσα κάτι τέτοιο, μιας και η

μείωση στις τουριστικές αφίξεις δεν ήταν μεγάλη, αλλά πιο πολύ στα έσοδα, αν πιστέψουμε τα συγκεκριμένα στατιστικά. Άρα λοιπόν το να έρθουν 10% λιγότεροι τουρίστες σε ένα καλοκαίρι δεν μπορεί να πει κανείς ότι οφείλεται στα «επεισόδια». Αφού και οι ίδιοι ομολογούν με τις περισπούδαστες αναλύσεις τους ότι η αγοραστική δύναμη έχει πέσει. Βέβαια πώς γίνεται να πέφτει μόνο στην Ελλάδα η αγοραστική δύναμη και να πρέπει όλων των άλλων που επισκέπτονται το καλοκαίρι τη χώρα να είναι στα ίδια επίπεδα ή και καλύτερα, αυτό μπορεί να το εξηγήσει μόνο η αδηφάγα νεοπλουτιστική δίψα κάποιων επιχειρηματιών/μαγαζατόρων.
Άρα λοιπόν οι μπούρδες περί εκφοβισμού των τουριστών φαίνεται ότι δεν ισχύουν. Ακόμα κι αν κάποια ίσχυαν βέβαια, δε σημαίνει ότι θα πρέπει κοινωνικές κινητοποιήσεις να εκβιάζονται λόγω κάποιων συγκεκριμένων περιόδων οικονομικής άνθησης. Εξεγέρσεις κι επαναστάσεις του παρελθόντος φάνηκε ότι δεν επηρεάστηκαν από τις εκκλήσεις των κρατιστών για εθνικό συμφέρον σε σχέση με την οικονομία. Εξ άλλου οι οικονομικοί συσχετισμοί έχει φανεί ότι μόνο εις βάρος των κοινωνιών λειτουργούν. Στην καλύτερη περίπτωση εθίζουν κομμάτια της κοινωνίας με άχρηστα καταναλωτικά σκουπίδια.
Ο κομπογιαννιτισμός των κάθε λογής λαοπλάνων φαίνεται και κάθε φορά που ξεσπούν τα λεγόμενα «σκάνδαλα». «Αυτή είναι η Ελλάδα» θα πουν οι «μυημένοι», αυτοί που είναι μέσα στα κόλπα, που εισπράττουν προμήθειες για κάθε «εξυπηρέτηση», που ψεύδονται ασύστολα για το καθετί, και άρα… δεν αλλάζει τίποτα, οι μίζες και οι προμήθειες θα συνεχίσουν έτσι κι αλλιώς, οπότε εσύ ο πειθήνιος και αφελής πολίτης, το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να το δεχτείς αδιαμαρτύρητα ακούγοντας στην TV τον Αυτιά να «τα χώνει» δήθεν στους πολιτικούς, ενώ από πίσω συναγελάζονται μαζί κοιτώντας τους τηλεθεατές: «κοίτα τους μαλάκες μάς πιστεύουν!».
Ας πάρουμε όμως ένα άλλο παράδειγμα: τι θα έλεγαν αυτοί οι φανατικοί υποστηρικτές της εν λόγω διατύπωσης αν τους υποδείξει κανείς τα σκάνδαλα στην Ιταλία, τις μαφίες, τους πολέμους, τις πολυεθνικές που εκβιάζουν ολόκληρες κυβερνήσεις; Τότε θα κοιτάξουν αμήχανα, δυσκολευόμενοι ίσως να παραδεχτούν τις ασυ-

τές ή στους εκμεταλλευόμενους, πιστεύουμε ότι αυτή η προσπάθεια απόδοσης συλλογικής ευθύνης με εξυπνακισμούς του στυλ «έτσι είναι η ελλάδα» εξυπηρετεί μόνο σκοπούς των κρατιστών.
Η προσπάθεια δυσφήμισης κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων ήταν και θα είναι άμεσο μέλημα των εξουσιαστών και των υπαλλήλων τους, επίσημων και μη. Παρά τις όποιες μπούρδες εφευρίσκουν, όσο κι αν ακούγονται σοβαροφανείς και έχουσες «ανάλυση» από πίσω, οι αγωνιζόμενοι και οι καταπιεσμένοι συνολικότερα δε θα πρέπει να ξεγελιούνται.
Όχι μόνο στην Ελλάδα λοιπόν, αλλά και παντού, ο άνεμος της εξέγερσης και της ελευθερίας να σαρώσει τις προσπάθειες αποχαύνωσης της κοινωνίας μέσω «έξυπνων» σλόγκαν και στυλιζαρισμένων απαντήσεων. Να γίνει ο εφιάλτης τους μέσα κι έξω από κάθε Ελλάδα…

Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ